

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดร. สุนันท์ ว่องวาณิช

ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
กรกฎาคม 2533

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดร. สุวิมล ว่องวาณิช

สถาบันวิทยบริการ

ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรกฎาคม 2533

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจกลุ่มอาจารย์ผู้มีความสนใจด้านการวัดและประเมินผล เครื่องมือและวิธีการที่อาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยใช้ในการวัดและประเมินผล และเพื่อสรุปปัญหาและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อหากกลุ่มอาจารย์ที่สนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต และสภาพการวัดและประเมินผลโดยทั่ว ๆ ไป ระยะที่ 2 เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์อาจารย์ในภาควิชาต่าง ๆ อย่างน้อยภาควิชาละ 1 คน ในทุกคณะและสถาบันที่มีการเรียนการสอน ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 2,389 คน การสำรวจระยะที่ 1 มีผู้ส่งแบบสอบถามกลับคืนมา 488 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ส่วนระยะที่ 2 ทำการสัมภาษณ์อาจารย์ จำนวน 194 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณความถี่ และร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

จำนวนอาจารย์ที่มีความสนใจเพิ่มพูนความรู้เพื่อพัฒนาตนเองด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีร้อยละ 82.7 ผู้มีความสนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต มีร้อยละ 79.5 ผู้ยินดีจะเป็นวิทยากรในการเผยแพร่ความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนแก่ผู้อื่น มีร้อยละ 34.8 อาจารย์ผู้ได้รับเสนอรายชื่อว่าเป็นผู้มีความรู้และ/หรือมีความสนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนมีจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ของจำนวนอาจารย์ทั้งหมดที่มหาวิทยาลัย

ผลการสัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 194 คน จากแต่ละภาควิชา ปรากฏดังนี้

วิธีการสอนที่อาจารย์ใช้มีหลายวิธีประกอบกัน แต่ส่วนใหญ่เป็นวิธีสอนแบบบรรยาย เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความรู้เนื้อหาทางทฤษฎี คือข้อสอบ ซึ่งข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นข้อสอบอัตนัย หรือเป็นอัตนัยคละกับปรนัย ทั้งนี้ข้อสอบปรนัยที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ โดยภาพรวมในการวัดภาคปฏิบัติจุดเน้นอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติมากกว่า คุณภาพของงาน แต่แตกต่างกันบ้างระหว่างสาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นการวัดกระบวนการมากกว่า ส่วนสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นการวัดผลงานมากกว่า เครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นรายงานการปฏิบัติ และการสอบด้วยข้อสอบข้อเขียน ในการวัดจะมีทั้งแบบที่สังเกตพฤติกรรมผู้เรียนโดยสม่ำเสมอ และพิจารณาจากรายงาน แต่แบบที่มีการจัดสถานการณ์สอบโดยให้นิสิตปฏิบัติให้ดูยังมีน้อยกว่าแบบอื่น เครื่องมือที่ใช้วัดไกรณิเป็นการสังเกตพฤติกรรมยังมีอยู่น้อย อาจจะถูกกล่าวได้ว่าการวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตนิสัยมีน้อยมาก กลุ่มที่บอกว่าวัดก็ไม่มีเครื่องมือวัดที่ชัดเจน

วิธีการวัดและประเมินผลที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ไม่ว่าจะเป็นสาขาใดก็ตาม พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน ในเรื่องของกระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด กล่าวคือ การสร้างข้อสอบจะขึ้นอยู่กับผู้สอนที่รับผิดชอบ เนื้อหาที่สอน มีอยู่เป็นส่วนใหญ่ ที่จะมีการประชุมพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกัน ส่วนการสอบนั้น ส่วนใหญ่สอบ 2 ครั้งต่อภาคเรียน และเป็นแบบปิดตำรา โดยแจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ส่วนการตัดสินผลการเรียนไม่เป็นระบบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่มอย่างแท้จริง เพราะมีการปรับเปลี่ยนแปลง หรือยืดหยุ่นเกณฑ์การตัดสินเป็นส่วนใหญ่

ในด้านการพัฒนาคุณภาพข้อสอบนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการวิเคราะห์ข้อสอบ ส่วนใหญ่จะออกข้อสอบใหม่ทุกครั้ง ข้อสอบเก่าที่ออกจะเก็บไว้เพื่อเป็นแนว แต่ไม่ได้ทำการวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพ ดังนั้น การสร้างคลังข้อสอบจึงมีน้อย

ในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่หัวหน้าภาควิชามีบทบาทในการตัดสินผลการเรียน โดยเฉพาะขั้นตอนการตัดเกรด ในกลุ่มสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ หัวหน้าภาควิชามีบทบาทน้อยหรือไม่มี

เครื่องมือและวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตต่างระดับ คือ ปริญญาตรี โท เอก ไม่ค่อยมีความแตกต่างกัน ต่างกันบ้างที่วิธีการสอน อย่างไรก็ตาม หากเรียนด้วยกันกับปริญญาตรี พบว่าอาจารย์มีการปฏิบัติที่แตกต่างกันเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งประมาณร้อยละ 52 ตัดสินตามมาตรฐานของวิชา โดยผู้สอนไม่ได้ตั้งเกณฑ์สูงกว่านิสิตปริญญาตรี ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งตั้งเกณฑ์สำหรับ นิสิตบัณฑิตศึกษาสูงกว่า (48%)

ในการสำรวจปัญหาและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน พบว่าอาจารย์เรียกร้องให้มีการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนให้มีคุณภาพดีขึ้น โดยเฉพาะการให้ความรู้โดยการอบรมเกี่ยวกับหลักวิธีการวัดและประเมินผล อาจารย์ส่วนใหญ่มีจิตสำนึกที่จะให้การประเมินผลมีความยุติธรรม แต่ไม่มีความมั่นใจในวิธีการที่ตนปฏิบัติอยู่ ประเด็นสำคัญที่พบเป็นส่วนใหญ่ คืออาจารย์มีความต้องการและเห็นความสำคัญของการใช้ข้อสอบอัตนัย เพราะคิดว่าสามารถวัดความรู้ความสามารถ และกระบวนการคิดได้กว้างกว่า

คำนำ

การวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตใน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบการพัฒนาระบบการ
วัดและประเมินผลการเรียนในมหาวิทยาลัย โครงการดังกล่าวได้รับการสนับสนุน
ด้านดำเนินการจากฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และภาควิชาวิจัยการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความช่วยเหลือจากบุคคลหลายฝ่ายที่
เกี่ยวข้อง อาทิ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประกอบ
คุปรัตน์) หัวหน้าภาควิชาวิจัยการศึกษา (ศาสตราจารย์ ดร. อุทุมพร จามรमान)
หัวหน้าหน่วยพัฒนาคณาจารย์ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เขาวภา พุกกะคุปต์) ผู้อำนวยการ
หน่วยวิเคราะห์นโยบายวิชาการ (รองศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ ยศยิ่งยวด)
ผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา (นางประไพพิศ มงคลรัตน์) ผู้วิจัยขอกราบขอบ
พระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืน และผู้สละเวลาในการให้สัมภาษณ์
ในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณอาจารย์ นิสิตปริญญาโท ภาควิชาวิจัยการศึกษา
และผู้มีส่วนช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยคาดหวังว่าผลจากการวิจัยครั้งนี้จะให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
ระบบการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตตามที่มหาวิทยาลัยมุ่งหวัง

ดร. สุวิมล ว่องวาณิช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
คำนำ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
คำจำกัดความ.....	4
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2 วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง.....	5
ตอนที่ 1 สรุปผลการสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพ การเรียนการสอน.....	5
ตอนที่ 2 การกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	10
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	67
ประชากร.....	67
กลุ่มตัวอย่าง.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	70
การเก็บข้อมูล.....	70
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	71

	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ผลการศึกษาระยะที่ 1.....	72
ผลการศึกษาระยะที่ 2.....	84
การวิเคราะห์ภาพรวม.....	84
การวิเคราะห์แยกตามสาขาวิชา.....	168
การวิเคราะห์แยกเป็นรายคณะ.....	123
5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	178
บรรณานุกรม.....	190
ภาคผนวก.....	192

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	อัตราการทำตอบกลับของอาจารย์จากคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	68
2	จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ จำแนกตามคณะ.....	69
3	สัดส่วนของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งทางวิชาการ.....	73
4	สัดส่วนของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทกรรมการสอน.....	73
5	สัดส่วนของอาจารย์ที่สอนวิชาบรรยาย ปฏิบัติการ.....	74
6	เครื่องมือที่อาจารย์ใช้ในการวัดผล.....	75
7	ลักษณะของข้อสอบที่ใช้ในการวัดผล.....	75
8	ลักษณะของการตัดเกรด.....	76
9	วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลเมื่อสอนหลายกลุ่ม.....	77
10	วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลเมื่อมีผู้สอนร่วมกันหลายคน..	77
11	สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเพิ่มพูนความรู้ด้านการวัดและประเมินผล	78
12	สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการ.....	78
13	สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเป็นวิทยากรในการฝึกอบรมแก่ผู้อื่น....	79
14	สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการที่มหาวิทยาลัย จัดร่วมกับมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์.....	80
15	จำนวนอาจารย์ที่ได้รับการเสนอชื่อว่ามี ความสนใจ/ความรู้ด้าน การวัดและประเมินผลการเรียน.....	81
16	เนื้อหาที่อาจารย์เสนอให้บรรจุในการประชุมเชิงปฏิบัติการ.....	82
17	ประสบการณ์ของผู้ให้สัมภาษณ์.....	86
18	ระดับการศึกษาของวิชาที่สอน.....	86
19	ลักษณะวิชาที่สอน.....	87
20	วิธีการสอนที่อาจารย์ใช้.....	87

ตารางที่	หน้า
21	จำนวนผู้รับผิดชอบในการสอนวิชานั้น ๆ..... 88
22	ลักษณะวิชาที่ให้สัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้..... 89
23	เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลเนื้อหาวิชาด้านทฤษฎี..... 90
24	ลักษณะของข้อสอบที่ใช้..... 90
25	ลักษณะของข้อสอบที่สร้าง..... 91
26	รูปแบบของข้อสอบปรนัยที่ใช้..... 91
27	จุดเน้นของการวัดภาคปฏิบัติ..... 93
28	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ..... 93
29	วิธีการที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ..... 93
30	การวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย (Affective Damin)..... 95
31	การใช้เครื่องมือวัดด้วยจิตพิสัย (Affective Domain)..... 95
32	เครื่องมือที่ใช้วัดด้านจิตพิสัย (Affective Domain)..... 95
33	การได้มาซึ่งข้อสอบ..... 97
34	ขั้นตอนการสร้างข้อสอบ..... 97
35	จำนวนครั้งของการสอบ..... 99
36	การแจ้งวันสอบให้นิสิตทราบ..... 99
37	วิธีการสอบที่เคยปฏิบัติ..... 100
38	วิธีการตรวจข้อสอบอัตโนมัติ..... 100
39	การรายงานผลการสอบ..... 101
40	วิธีการรายงานผลการสอบที่เคยปฏิบัติ..... 101
41	ประเภทของการตัดเกรด..... 104
42	การกำหนดเกณฑ์การตัดสินสำหรับการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์..... 104
43	วิธีการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มที่เคยปฏิบัติ..... 104
44	การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการตัดเกรดเมื่อนิสิตปริญญาตรี โท เอก เรียนด้วยกัน..... 105

45	วิธีการประเมินผลสำหรับวิชาที่สอนหลายกลุ่มในภาคเดียวกัน (หลาย Sections).....	105
46	วิธีการสร้างข้อสอบสำหรับวิชาเดียวกันแต่สอนร่วมกันหลายคน..	105
47	การวิเคราะห์ข้อสอบ.....	107
48	การสร้างคลังข้อสอบ.....	107
49	ลักษณะของคลังข้อสอบที่สร้าง.....	107
50	จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์จำแนกตามสาขาวิชา.....	109
51	ประเภทวิชาจำแนกตามสาขาวิชา.....	109
52	วิธีสอน จำแนกตามสาขาวิชา.....	111
53	ข้อสอบที่ใช้วัดเนื้อหาทางทฤษฎี จำแนกตามสาขาวิชา.....	113
54	ประเภทของข้อสอบที่ใช้ จำแนกตามสาขาวิชา.....	115
55	รูปแบบของข้อสอบที่ใช้จำแนกตามสาขาวิชา.....	115
56	การวัดภาคปฏิบัติ จำแนกตามสาขาวิชา.....	117
57	รูปแบบของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดการปฏิบัติ จำแนกตามสาขา วิชา.....	117
58	การวัดจิตพิสัย จำแนกตามสาขาวิชา.....	118
59	การสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา จำแนกตามสาขาวิชา.....	118
60	การวิเคราะห์ข้อสอบ จำแนกตามสาขาวิชา.....	120
61	การสร้างคลังข้อสอบ จำแนกตามสาขาวิชา.....	120
62	ประเภทของการตัดเกรด จำแนกตามสาขาวิชา.....	122
63	การรายงานผลการสอบ จำแนกตามสาขาวิชา.....	122

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

ปณิธานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า มหาวิทยาลัยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ การบุกเบิก แสวงหา ทะนุบำรุงและถ่ายทอดความรู้กับการเสริมสร้างคุณธรรมให้บัณฑิตของมหาวิทยาลัยเป็นผู้เฝ้ายพร้อมด้วยสติและปัญญา การกิจของมหาวิทยาลัยในส่วนของแผนงานจัดการศึกษาซึ่งกำหนดในแผนพัฒนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงได้เน้นถึงการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ และคุณธรรมออกไปรับใช้สังคม

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในทศวรรษต่อไปจะต้องเป็นผู้มีความสนใจใฝ่รู้ มีความคิดเป็นเหตุเป็นผล มีความริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นผู้นำ สามารถนำความรู้ทางวิชาชีพและวิชาการไปใช้ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวมหาวิทยาลัยจึงได้เริ่มโครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน โดยให้ความสำคัญตั้งแต่กระบวนการรับนิสิตเข้า กระบวนการเรียนการสอน จนถึง การอนุมัติให้บัณฑิตสำเร็จการศึกษาออกไป

ข้อมูลที่แสดงถึงคุณภาพของนิสิตหรือบัณฑิต ส่วนหนึ่งต้องอาศัยการวัดและประเมินผลการเรียนซึ่งเกิดขึ้นได้ทั้งระหว่างที่การเรียนการสอนกำลังดำเนินอยู่หรือสิ้นสุดไปแล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาอาจารย์ได้ทำหน้าที่สอนและประเมินผลการเรียนตามความรู้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ และค่อนข้างมีความเป็นเอกเทศ การตัดสินผลการเรียนจะขึ้นอยู่กับวิธีการและเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้สอนหรือผู้เกี่ยวข้องในภาควิชา นั้น ๆ คิดว่าถูกต้องเหมาะสม ซึ่งแน่นอนจะยังไม่อาจทราบได้ว่าการประเมินผลการเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ปฏิบัติกันอยู่มีความเป็นมาตรฐานเดียวกันหรือไม่ และมีความถูกต้องเหมาะสมมากน้อยเพียงใด

มหาวิทยาลัยตระหนักและเล็งเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาระบบประเมินผลการเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะการวัดและประเมินผลการเรียนที่ไม่ถูกต้องนอกจากจะก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมกับผู้เรียนแล้วยังเกิดผลกระทบต่อ

คุณภาพบัณฑิตของสถาบันอีกด้วย ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยจึงได้ริเริ่มให้มีโครงการพัฒนาระบบการประเมินผลการเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้มหาวิทยาลัยมีรูปแบบและวิธีดำเนินการประเมินผลการเรียนที่มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของโครงการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนดังกล่าว กำหนดขึ้นเพื่อพัฒนาผู้บริหารงานวิชาการ ในระดับรองคณบดีฝ่ายวิชาการและหัวหน้าภาคให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดและประเมินผลเพื่อใช้ในการวางแผนและดำเนินการด้านส่งเสริมและควบคุมมาตรฐานการประเมินผล พัฒนาผู้มีความสามารถในระดับผู้เชี่ยวชาญและวิทยากรที่สามารถเผยแพร่ความรู้และแนะนำวิธีการด้านการประเมินผลการเรียนแก่คณาจารย์ภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พัฒนาคณาจารย์กลุ่มผู้สนใจและมีบทบาทด้านการประเมินผลการเรียนให้สามารถใช้ระบบการประเมินผลการเรียนในแนวใหม่กับการทำงานของตนได้อย่างจริงจัง และสามารถช่วยงานบริหารวิชาการโดยการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่คณาจารย์ผู้อื่น และให้ความรู้แก่คณาจารย์ผู้สนใจทั่วไปให้เกิดความสนใจและปรับปรุงการประเมินผลการเรียนของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

การบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของโครงการดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีการปฏิบัติกันอยู่ ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยและภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จึงได้เริ่มดำเนินโครงการสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนขึ้น เพื่อเป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนาระบบการประเมินการเรียนต่อไป

โดยที่เป้าหมายหลักของโครงการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนเน้นที่การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตแก่กลุ่มคณาจารย์ ซึ่งมีทั้งกลุ่มที่มีความสนใจที่จะพัฒนาวิธีการวัดและการประเมินผลการเรียนให้ดีขึ้น กลุ่มที่มีความสนใจจะเป็นวิทยากรเผยแพร่ความรู้ให้ผู้อื่น การวิจัยนี้จึงมีเป้าหมายเพื่อหากกลุ่มผู้สนใจเหล่านี้เพื่อเป็นฐานการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผล นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นต้องศึกษาถึงสภาพการวัดและการประเมินผลที่อาจารย์ส่วนใหญ่ปฏิบัติกันอยู่ เพื่อช่วยในการกำหนดโครงการพัฒนาความรู้ด้านการวัดและประเมินผลในระดับที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อระบุบุคคลที่สนใจในเรื่องการประเมินผลการเรียน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการเป็นแกนกลางในการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลในระดับคณะต่อไป
2. เพื่อสำรวจเครื่องมือที่คณาจารย์ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนที่มีประสิทธิภาพเพื่อทำการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ในวงกว้างต่อไป
3. เพื่อสำรวจวิธีการที่คณาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับปริญญาตรี โท และเอก
4. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนนิสิต

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาคั้งนี้ครอบคลุมสภาพการวัดและการประเมินผลนิสิตที่อาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยปฏิบัติกันอยู่เท่านั้น โดยในช่วงที่ทำการสำรวจอยู่ระหว่างเดือน มีนาคม-มิถุนายน 2533 ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมาจากทุกภาควิชาและทุกคณะในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อจำกัดของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาคั้งนี้ให้ข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ ข้อมูลที่ได้มาจากอาจารย์ที่ส่งแบบสอบถามกลับคืนและกลุ่มอาจารย์ที่ยินดีให้การสัมภาษณ์เท่านั้น ดังนั้นการสรุปหาตงผลการวิจัยไปยังประชากรซึ่งเป็นอาจารย์ทั้งมหาวิทยาลัยอาจมีข้อจำกัด โดยเฉพาะเมื่อลักษณะของเรื่องที่ศึกษาวิจัยคั้งนี้ค่อนข้างมีความหลากหลายของวิธีการที่ปฏิบัติกัน แต่อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยผลการวิจัยจะชี้ให้เห็นถึงสภาพการวัดและประมวลผลว่ามีลักษณะเช่นใด ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังไม่เคยมีการศึกษามาก่อน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. อาจารย์ที่ตอบแบบสำรวจและให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลที่มีความเชื่อถือได้ และให้ข้อมูลตามสภาพที่ได้ปฏิบัติจริง
2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยคั้งนี้จะสะท้อนให้เห็นสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนที่ปฏิบัติกันอยู่ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวไม่ได้หมายถึงความเป็นตัวแทนของการ

วัดและประเมินผลการเรียนในระดับภาควิชา หรือ คณะ แต่จะแสดงให้เห็นว่าในแต่ละภาควิชาหรือคณะ ได้มีข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนอย่างไรบ้าง

คำจำกัดความ

วิธีการวัดและประเมินผลการเรียน

กระบวนการที่อาจารย์ใช้ในการตัดสินผลการเรียนของนิสิต ซึ่งมีขั้นตอนตั้งแต่การใช้เครื่องมือวัดผล การสร้างเครื่องมือ การทดสอบ การตรวจให้คะแนน การตัดเกรด

เครื่องมือวัดผล

สิ่งที่อาจารย์ใช้ในการวัดความสามารถทางการเรียนของนิสิต ได้แก่ ข้อสอบ แบบสังเกต แบบบันทึกพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน รายงาน การบ้าน/แบบฝึกหัด ฯลฯ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบจำนวนผู้สนใจในเรื่องสภาพการวัดและประเมินผลการเรียน ซึ่งจะเป็นแกนกลางในการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่อไป
2. ทำให้ทราบลักษณะของ เครื่องมือที่คณาจารย์ใช้เพื่อการวัดและการประเมินผล
3. ทำให้ทราบสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนที่คณาจารย์ปฏิบัติอยู่ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นสภาพการสอน และคุณภาพบัณฑิต ตลอดจนจุดอ่อนของการเรียนการสอนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่อไป
4. ทำให้ทราบความคิดเห็นที่มีต่อสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการจัดสัมมนา ซึ่งฝ่ายวิชาการจะจัดขึ้น เพื่อพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2
วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะเสนอวรรณคดีที่เกี่ยวข้องแยกออกเป็น 2 ตอน โดยตอนที่ 1 จะเป็นรายละเอียดที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์จากคณะต่าง ๆ ที่มีต่อปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนซึ่งได้จากการประชุมสัมมนา เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนของคณะที่จัดขึ้นเมื่อปี 2531-2532 และตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์เมื่อปี 2531 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมจะสะท้อนให้เห็นสภาพความจริงเกี่ยวกับผลการเรียนที่นิสิตได้รับ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการวัดและการประเมินผลการเรียนของอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สรุปผลการสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน

1. คณะครุศาสตร์

(วันที่ 4-6 มีนาคม 2532) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

ปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอน ได้ข้อสรุปว่า การกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร การประเมินผลขาดมาตรฐาน ทำให้เกรดเพื่อ การประเมินผลมุ่งสัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการมากกว่าทักษะและเจตคติ การฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอ ที่จะช่วยให้นิสิตมีทักษะตามที่ต้องการ

2. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

(วันที่ 25-26 มิถุนายน 2531) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

ข้อมูลจากการสรุปความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการสอนของอาจารย์ เห็นว่า อาจารย์ไม่ควรออกข้อสอบแบบเน้นความจำ ให้ความสำคัญสร้างสรรค์ และควรเน้นภาคปฏิบัติ และการประยุกต์ใช้ ไม่ใช่เน้นแต่ภาคทฤษฎี

3. คณะรัฐศาสตร์

(วันที่ 9-10 กรกฎาคม 2531) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

จากรายงานสรุปผลการสัมมนาพบว่า ข้อมูลจากนิสิตชี้ให้เห็นว่าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เน้นการสอนภาคทฤษฎีมากเกินไป ไม่ค่อยเน้นภาคปฏิบัติ การสอบเน้นการจำมากเกินไป ไม่ค่อยเน้นการนำความรู้ไปแก้ปัญหา นิสิตภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ส่วนหนึ่งเห็นว่า ต้องการให้ตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์เพื่อให้เกิดความยุติธรรมอย่างแน่นอน นิสิตภาควิชาสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา ส่วนหนึ่งเห็นว่า การเช็คชื่อเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นการเรียนของนิสิต และนิสิตมุ่งเรียนแต่เพื่อคะแนน มิได้ศึกษาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ผลสรุปการสัมมนาเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น คณะมีเป้าหมายให้นิสิตคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น มีความใฝ่รู้ทั้งวิชาการและสภาพสังคม ให้นิสิตเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ และมีความพร้อมที่จะรับการทดสอบทุกครั้งที่เรียน โดยให้อาจารย์ที่คิดเป็น ทำเป็น ดูแลนิสิตตั้งแต่ต้นและให้อาจารย์สอนด้วยการใช้วิธีวิเคราะห์ปัญหาเป็นหลัก มีการกำหนดปัญหาให้นิสิตไปค้นคว้าทำรายงานในวิชาที่เรียน อาจารย์กวดขันการทำรายงานสม่ำเสมอและมีการอภิปรายรายงานของนิสิต สร้างระบบ senior project เพื่อคุณภาพของนิสิต อาจารย์ ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้แทนชมรม ให้อาจารย์นำกิจกรรมทางวิชาการของ นิสิตมาใช้ประกอบการเรียนการสอน และให้งานของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการสอนให้นิสิตคิดเป็น ทำเป็น ให้อาจารย์ใช้ห้องสมุดและอุปกรณ์เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนมากขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

4. คณะอักษรศาสตร์

(วันที่ 11-13 พฤษภาคม 2532) การสัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

จากการสรุปผลการประเมินปัญหาการเรียนการสอน ด้านกระบวนการเรียนการสอนพบว่า อาจารย์ยังมีวิธีการสอนที่ไม่ส่งเสริมให้นิสิตค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และยังไม่เน้นความจำและทฤษฎีมากกว่าการฝึกคิดและปฏิบัติ อาจารย์บางส่วนไม่ได้นำผลการสอบมาอธิบายเพื่อให้นิสิตได้เข้าใจเพื่อปรับปรุงแก้ไข การประเมินผลการเรียนยังมีปัญหา เช่น ในรายวิชาที่มีหลายกลุ่ม และการวัดผลมักจะวัดแต่จากการเรียนในห้องเรียน อาจารย์มีการใช้คะแนนเป็น เครื่องดัดตูดให้นิสิตเข้าห้องเรียน

จากการสรุปวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนพบว่าคณะอักษรศาสตร์ควรให้ความสำคัญกับการสอนที่เน้นการปฏิบัติให้มากพอกับทฤษฎี

ข้อสรุปเกี่ยวกับแผนปฏิบัติการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของคณะอักษรศาสตร์ ปรากฏว่าคณะจะมีโครงการอบรมเทคนิคและวิธีการสอนและสอบที่ฝึกให้นิสิตคิดและค้นคว้าด้วยตนเอง โดยจะมีโครงการอบรมวิทยากรกลุ่มบุกเบิกติดต่อประสานงานกับหน่วยพัฒนาของมหาวิทยาลัย เพื่อจัดอบรมกลุ่มวิทยากรอบรมอาสาสมัคร เพื่อเข้าอบรมเป็นวิทยากรของคณะ นอกจากนี้จะมีการประเมินผลนิสิตทั้งในด้านแนวคิดและพฤติกรรม

5. คณะวิทยาศาสตร์

(วันที่ 28-30 กรกฎาคม 2532) สัมมนากรรมการประจำคณะ

ผลสรุปจากการสัมมนา ในส่วนที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนนั้น คณะยังขาดการฝึกฝนและติดตามผลการเรียนอย่างสม่ำเสมอ การประเมินผลนิสิตต้องมีการปรับปรุง และได้ตั้งเป้าหมายว่า ให้ทำคลังข้อสอบสำหรับรายวิชาข้อสอบปรนัยภายใน 2 ปี ควรมีการติดตามผลการเรียนทุกวิชาอย่างน้อยเดือนละครั้ง ตั้งแต่ปี 2533 การเรียนการสอนต่อไปจะให้แต่ละวิชาในหลักสูตร เน้นกระบวนการสอนที่กระตุ้นให้เกิดความคิดริเริ่มแก้ปัญหาและคิดบูรณาการ

6. คณะวิศวกรรมศาสตร์

(วันที่ 30 มิถุนายน -1 กรกฎาคม 2531) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

อาจารย์จากกลุ่มภาควิชา ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ นิวเคลียร์เทคโนโลยี มีความเห็นว่า อาจารย์ใช้วิธีการวัดผลไม่เหมาะสม เป้าหมายของคณะด้านการพัฒนาการสอนนั้น ให้มีการตรวจสอบมาตรฐานข้อสอบ และตรวจสอบการเข้าชั้นเรียนของนิสิต และให้มีการติดตามประเมินคุณภาพบัณฑิต โดยผู้ใช้บัณฑิต ตัวบัณฑิต และผู้ผลิตบัณฑิตอย่างต่อเนื่อง

7. คณะสัตวแพทยศาสตร์

(วันที่ 13-15 มีนาคม 2532) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

ข้อมูลที่ได้จากการสรุปความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์คณะสัตวแพทย-
ศาสตร์พบว่า ข้อสอบที่ออกมักจะขาดเนื้อหาที่เป็นแก่นสาระของวิชานั้น ๆ อาจารย์ไม่ควร
มีการเช็คชื่อ หรือ Quiz ควรให้อิสระในการเข้าเรียนแก่นิสิตบ้าง นอกจากนี้ผลสรุป
จากการสัมมนา ยังพบว่า การเรียนการสอนเน้นภาคทฤษฎีมากเกินไป ควรเน้นภาคปฏิบัติ
และในการวัดประเมินผลนั้น อาจารย์เห็นว่าการประเมินผลภาคปฏิบัติยังไม่เหมาะสม

(วันที่ 3-4 มิถุนายน 2532) สัมมนาอาจารย์ทั้งคณะ

ผลสรุปจากการสัมมนาอาจารย์ทั้งคณะในส่วนที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
การเรียน พบว่า ด้านการเรียนการสอนทางคลินิก ต้องมีการสอบ Comprehensive
examination โดยต้องตั้งกรรมการสอบจากภาควิชาคลินิก ส่ง Minimum
requirements ในการออกข้อสอบ และขอความร่วมมือในการออกข้อสอบและประเมิน
ผลการสอบ ส่วนกระบวนการเรียนการสอน Pre-clinic นั้นปรากฏว่า อาจารย์เห็นว่า
ขาดการประเมินผลการเรียนการสอนที่เหมาะสม (ข้อสอบละเอียดและปลิกย่อยเกินไป)
มีการมอบหมายงานให้นิสิตศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียนน้อยเกินไป ควรมีการ
สอนแบบ PBL และเตรียมเอกสารการสอนที่ทันสมัย

8. คณะแพทยศาสตร์

(วันที่ 10-12 พฤศจิกายน 2532) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

การสัมมนามีจุดเน้นที่การกำหนดแนวทางการรวมหลักสูตรที่มีอยู่ 3 หลักสูตรเป็นหลัก
สูตรเดียวกันตามแนว PBL ลักษณะของหลักสูตรการศึกษาแพทย์แนวใหม่ มีเป้าหมายให้ผู้
เรียนคิดเป็น ทำเป็น และบูรณาการเป็น การเรียนการสอนเน้นให้นิสิตรู้จักการแสวงหา
ความรู้ด้วยตนเอง เป็นการศึกษาแบบกลุ่มย่อย และศึกษาเป็นทีม โดยใช้ปัญหาเป็นจุด
เริ่มต้นของการเรียน รู้จักบูรณาการความรู้จากหลายสาขาวิชาเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ผู้เรียน
จะเป็นจุดศูนย์กลางของการเรียนการสอน

การใช้หลักสูตรการศึกษาแพทย์แนวใหม่มีผลกระทบต่อกระบวนการเรียนการสอนของอาจารย์และนิสิต โดยเฉพาะด้านการสอน ซึ่งอาจารย์จะทำหน้าที่เป็น Tutor นั้น พบว่าจะมีปัญหากระทบต่อการวัดและประเมินผลการเรียน การประเมินผลที่เป็นมาตรฐานจะทำได้ยาก เพราะมี Tutor หลายท่าน แต่ละท่านอาจให้คะแนนที่ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และการประเมินผลจะเน้นไปที่การประเมิน process ของการเรียน ข้อสรุปเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันปัญหานี้ คือ ภาควิชาต้องทำการประเมินความก้าวหน้า (Formative evaluation) เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าของผู้เรียน และมีข้อมูลที่ไม่เป็น subjective จัดสัดส่วนของการประเมิน Process และเนื้อหา กำหนดเกณฑ์กลางในการประเมิน ผูกอบรมให้อาจารย์มีความรู้ด้านการประเมินผล ให้อาจารย์ได้พัฒนาตนเอง รู้จักระบบและเครื่องมือการประเมินผล ผูกหัดสร้างเครื่องมือประเมินผล แบบต่าง ๆ และให้รับบทบาทในการประเมินผลของผู้สอน

9. คณะทันตแพทยศาสตร์

(วันที่ 10-11 กันยายน 2531) สัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ

ผลการสัมมนาสรุปประเด็นได้ว่า ควรปรับปรุงหลักสูตร ด้านเนื้อหา วิธีการสอน และอุปกรณ์การสอนให้มีความทันสมัยขึ้น ปัญหาการสอนในปัจจุบัน ขาดการกระตุ้นให้ผู้เรียนใฝ่รู้ อาจารย์เห็นว่าคณะควรมีการสอนแบบ Inquiry และ แบบ PBL จุดเน้นของการสัมมนาอยู่ที่การพัฒนาหลักสูตร แต่ไม่ได้กล่าวถึงปัญหาหรือแนวทางการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน

ผลสรุปจากการสัมมนา

รายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้นเป็นข้อสรุปจากการสัมมนาคณะกรรมการประจำคณะ ซึ่งเริ่มมีการดำเนินการตั้งแตปี 2531-2532 (สำหรับคณะที่มีความพร้อมจะจัด) แม้ข้อมูลที่กล่าวมาจะไม่ครอบคลุมทุกคณะ แต่แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกันในเรื่องปัญหาการวัดและประเมินผลที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ที่ค่อนข้างจะวัดด้านความจำในเนื้อหามากกว่าการวัดความสามารถในการคิด อาจารย์เห็นว่าโดยที่แนวทางการเรียนการสอนต่อไปจะเน้นที่การสอนให้ผู้เรียนรู้จักคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และมีความสามารถในการบูรณาการเป็น วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่จะปรับปรุงใหม่จึงต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ตอนที่ 2 การกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี 2531 สุวิมล ว่องวาณิช ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่รุ่นที่ เข้าปี 2527-2530 โดยอาศัยข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังจะแยกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ก. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคต้นชั้นปีที่ 1 ของนิสิตรุ่น 2527-2530

ข. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคต้นชั้นปีที่ 1 จนถึงภาคปลายชั้นปีที่ 4 ของนิสิตรุ่นปี 2527 (ทำการวิเคราะห์ได้เพียงรุ่นเดียว)

ค. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่างคณะในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยเปรียบเทียบคะแนนภาคต้น ปี 1 กับ ภาคปลายชั้นปีที่ 4 ของนิสิตรุ่นปี 2527

ง. การวิเคราะห์สัดส่วนของนิสิตผู้มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยมกับผู้มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิต

เพื่อให้สามารถเข้าใจผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดีขึ้น ผู้วิจัยได้แสดงลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยด้วยกราฟฮิสโตแกรมซึ่งปรากฏในบทนี้ด้วย การดูกราฟประกอบผลการสรุปข้อมูลจะช่วยให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น

ก. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคต้นปี ชั้นปี 1 ของนิสิตรุ่น 2527-2530

จากกราฟแสดงลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะต่าง ๆ 16 คณะ ซึ่งครอบคลุมผลการเรียนของนิสิตในภาคต้นปี 1 ของรุ่น 2527-2530 สามารถสรุปผลเป็นรายคณะได้ดังนี้

1. คณะอักษรศาสตร์

ลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต 4 รุ่น ไม่ค่อยเหมือนกัน โดยในรุ่น 2527 กราฟมีลักษณะกระจายเป็นโค้งปกติ รุ่น 2528 กราฟมีความเบ้ซ้ายเล็กน้อย รุ่น 2529 และ 2530 กราฟเบ้ซ้ายมากกว่ารุ่น 2528 แสดงให้เห็นว่าผลการเรียนของนิสิตรุ่น 2529 และ 2530 นิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ในขณะที่รุ่น 2527 และ รุ่น 2528 ลัดส่วนคนที่ได้คะแนนสูงและ ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมีพอ ๆ กัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ แสดงให้เห็นว่า ผลการเรียนของนิสิตเมื่อแรกเข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 ภาคต้น มีลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยในแต่ละรุ่นไม่เหมือนกัน รุ่นหลัง ๆ มีผลการเรียนโดยเฉลี่ยดีกว่ารุ่นก่อนหน้านั้น โดยเฉลี่ยนิสิตมีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.8-2.9

2. คณะวิศวกรรมศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่นปี 2527-2530 พบว่า กราฟทุกรูปมีลักษณะที่เหมือนกันมาก คือ เบ้ขวาทุกกรุป แสดงว่านิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้ต่ำกว่า 2.00 มีเป็นจำนวนมากค่อนข้างมาก

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้ทุกรุ่นมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยในภาคต้น ชั้นปีที่ 1 ค่อนข้างต่ำมาก โดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.1-2.2

3. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ชั้นปี 1 สำหรับรุ่นปี 2527-2530 พบว่า กราฟของรุ่น 2527 แตกต่างจากกราฟของปี 2528-2530 เล็กน้อย คือ มีลักษณะการกระจายคล้ายโค้งปกติ ในขณะที่รุ่นปี 2528-2530 พบว่า ลักษณะโค้งไม่ค่อยเรียบ คะแนนเฉลี่ยสะสมเกาะกลุ่มอยู่ที่ช่วง 2.50-2.74 มาก รองลงมาคือ ระหว่าง 3.00-3.24

จากการนิจนาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้ทุกรุ่นมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยในภาคต้น ชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับปานกลาง ระหว่าง 2.6-2.7

4. คณะวิทยาศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ชั้นปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟแต่ละรูปมีลักษณะการกระจายไม่เหมือนกัน รุ่นปี 2527 เบ้ขวา ความถี่ส่วนใหญ่อยู่ระหว่างคะแนน ต่ำกว่า 2.50 ส่วนรุ่น 2528 คะแนนมีการเกาะกลุ่มกันมาก โดยกระจายในช่วงต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน รุ่น 2529 มีความเบ้ขวา ซึ่งแสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างต่ำ สำหรับรุ่น 2530 ถ้าไม่นับช่วงคะแนนตั้งแต่ 3.25 ขึ้นไป คะแนนมีการกระจายเกือบเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า

จากการนิจนาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่เป็นรูปแบบเดียวกัน บางรุ่นได้คะแนนโดยเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ (รุ่น 2527 และรุ่น 2528 คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.3) บางรุ่นได้คะแนนเฉลี่ยปานกลาง (รุ่น 2528 และ รุ่น 2530 คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.6-2.7)

5. คณะรัฐศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ชั้นปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟแต่ละรูปมีการกระจายไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะรุ่นปี 2527 ต่างจากรุ่นปี 2528-2530 มาก กล่าวคือกราฟเบ้ไปทางขวา ซึ่งแสดงถึงนิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างต่ำ ส่วนรุ่นปี 2528 ความถี่กระจายไปยังช่วงคะแนนต่าง ๆ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สำหรับรุ่น 2529 และ 2530 นั้น ความถี่สูงสุดอยู่ที่ช่วงคะแนน 2.50-2.74 นอกนั้นก็กระจายไปยังช่วงคะแนนต่าง ๆ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่เป็นรูปแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตมีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.5-2.7

6. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตภาคต้นปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟเบ้ขวาทุกรูป โดยมีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย โดยเฉพาะรุ่นปี 2528 และ 2529 คะแนนที่ต่ำกว่า 2.75 มีการกระจายในสัดส่วนที่เกือบเท่ากัน

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นค่อนข้างคล้ายกัน โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตมีผลการเรียนประมาณ 2.4

7. คณะครุศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ชั้นปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่ากราฟแต่ละรูปมีการกระจายไม่ค่อยเหมือนกัน รุ่น 2527 กราฟมีความเบ้ซ้าย แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างสูง รุ่น 2528 ความถี่สูงสุดอยู่ที่ช่วง 2.50-2.74 รุ่น 2529 และรุ่น 2530 มีลักษณะคล้ายโค้งปกติ

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่ค่อยเป็นรูปแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตมีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.6-2.7 ยกเว้น รุ่น 2529 ผลการเรียนเฉลี่ยประมาณ 2.5

8.1 คณะแพทยศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟมีลักษณะเบ้ซ้ายเหมือนกันทุกรูป แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ลักษณะของการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะแพทยศาสตร์แตกต่างจากคณะอื่นมาก

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นคล้ายกันมาก โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตมีผลการเรียนประมาณ 3.0-3.2

8.2 คณะแพทยศาสตร์ (สาขาวิชาเทคนิคการแพทย์)

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่ากราฟสำหรับ รุ่น 2527-2529 มีลักษณะเบ้ขวาเหมือนกัน แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนไม่สูง แต่สำหรับลักษณะการกระจายของรุ่นปี 2530 ปรากฏว่าแตกต่างจากรุ่น 2527-2529 ความถี่ของคะแนน ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.25-2.74

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นเป็นรูปแบบเดียวกัน คือ ได้คะแนนค่อนข้างต่ำ(ประมาณ 2.1) ยกเว้นรุ่น 2530 ที่โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตมีผลการเรียนสูงกว่ารุ่นก่อน ๆ คือคะแนนเฉลี่ยประมาณ 2.5

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9. คณะนิเทศศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟแต่ละรูป มีลักษณะไม่ค่อยเหมือนกัน ในรุ่น 2527 นิสิตมีคะแนนเกาะกลุ่มอยู่ระหว่าง 2.50-3.24 รุ่น 2528 คะแนนกระจายในช่วง 2.50-2.99 รุ่น 2529 อยู่ระหว่าง 2.20-2.99 ส่วนรุ่น 2530 ความถี่ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.25-2.74

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่ค่อยเป็นรูปแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตามผลการเรียนโดยเฉลี่ยของนิสิตทั้ง 4 รุ่น อยู่ระหว่าง 2.5-2.6

10. คณะสัตวแพทยศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่า กราฟแต่ละรูป มีลักษณะการกระจายค่อนข้างแตกต่างกัน รุ่น 2527 คะแนนมีการกระจายโดยมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ระหว่าง 2.0-2.74 ส่วนรุ่น 2528 กราฟเบ้ซ้าย ความถี่ส่วนใหญ่อยู่ต่ำกว่า 2.5 สำหรับรุ่น 2529 ความถี่ส่วนใหญ่อยู่ต่ำกว่า 2.75 สำหรับรุ่น 2530 คล้ายโค้งปกติ ที่น่าสังเกตคือ การกระจายของคะแนนช่วง 3.00 ขึ้นไป มีเป็นจำนวนน้อยมาก (1 คน) หรือไม่มีเลย

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในคณะนี้มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่ค่อยเป็นรูปแบบเดียวกัน ผลการเรียนโดยเฉลี่ยของนิสิตอยู่ระหว่าง 2.3-2.4 ยกเว้นรุ่น 2530 ที่พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนสูงขึ้นกว่ารุ่นก่อนหน้านั้น (ประมาณ 2.6)

11. คณะเศรษฐศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ชั้นปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่ากราฟแต่ละรูปมีลักษณะเกาะกลุ่มกันเป็นช่วง ๆ ถ้านับช่วงคะแนนที่ต่ำกว่า 3.25 จะพบว่าการแจกแจงความถี่ ค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะข้อมูลนิสิตในรุ่น 2529

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในขณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นไม่ค่อยเป็นรูปแบบเดียวกัน ผลการเรียนโดยเฉลี่ยของนิสิตอยู่ระหว่าง 2.5-2.6 ยกเว้นรุ่น 2529 ที่พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำกว่ารุ่นอื่น ๆ (ประมาณ 2.4)

12. คณะทันตแพทยศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่นปี 2527-2530 พบว่า ลักษณะการกระจายของรุ่น 2527, 2529 และ 2530 คล้ายกัน คือ เบ้ซ้าย แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง สำหรับรุ่น 2528 มีลักษณะแตกต่างจากรุ่นอื่น โค้งการกระจายไม่ค่อยเรียบ สัดส่วนของนิสิตกระจายไปตามช่วงคะแนนต่าง ๆ ค่อนข้างใกล้เคียงกัน ยกเว้น ช่วงคะแนนระหว่าง 3.25-3.49 ที่ความถี่ค่อนข้างต่ำ

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในขณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นค่อนข้างจะมีรูปแบบเดียวกัน นิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างสูง ผลการเรียนโดยเฉลี่ยของนิสิตอยู่ระหว่าง 2.9-3.1 ยกเว้นรุ่น 2528 ที่พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำกว่ารุ่นก่อนหน้านั้น (ประมาณ 2.78)

13. คณิตศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่าลักษณะการกระจายของรุ่น 2527-2530 มีความคล้ายคลึงกัน ตั้งแต่ช่วงคะแนน 2.00 ขึ้นไป กราฟกระจายคล้ายโค้งปกติ ส่วนช่วงคะแนนต่ำกว่า 2.00 ลงมาความถี่ที่ค่อนข้างสูง แสดงว่าในขณะนี้ มีนิสิตส่วนหนึ่งที่มีผลการเรียนค่อนข้างต่ำมาก คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป มีการกระจายแบบลดหลั่นกันไป

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในขณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นค่อนข้างจะมีรูปแบบเดียวกัน นิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 2.6 ยกเว้นรุ่น 2529 ที่พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนสูงกว่ารุ่นก่อนหน้านั้น (ประมาณ 2.78)

14. เคมีศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 พบว่าลักษณะของการกระจายของรุ่น 2528-2530 คล้ายกัน คือ มีความเบ้ขวาเล็กน้อย โดยเฉพาะรุ่น 2527 มีความเบ้ขวามากกว่ารุ่นอื่น

จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในขณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นค่อนข้างจะมีรูปแบบเดียวกัน นิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 2.5-2.6

15. ศิลปะกรรมศาสตร์

ผลการเรียนของนิสิตในภาคต้น ปี 1 สำหรับรุ่น 2527-2530 มีลักษณะคล้ายกัน คือ ค่อนข้างเบ้ซ้าย โค้งการกระจายไม่ค่อยเรียบ

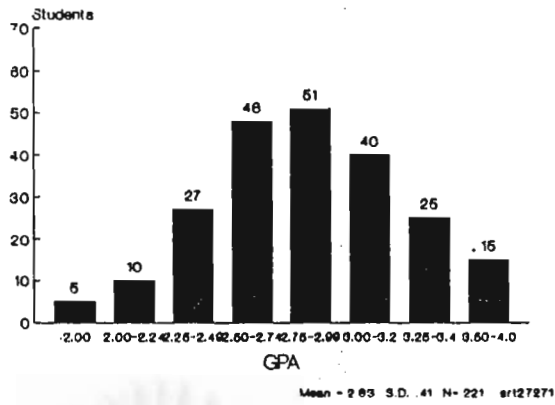
จากการพิจารณาการกระจายของคะแนนของนิสิตทั้ง 4 รุ่น พบว่านิสิตในขณะนี้ มีผลการเรียนในแต่ละรุ่นค่อนข้างจะมีรูปแบบเดียวกัน นิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 2.4-2.5

สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 (ก)

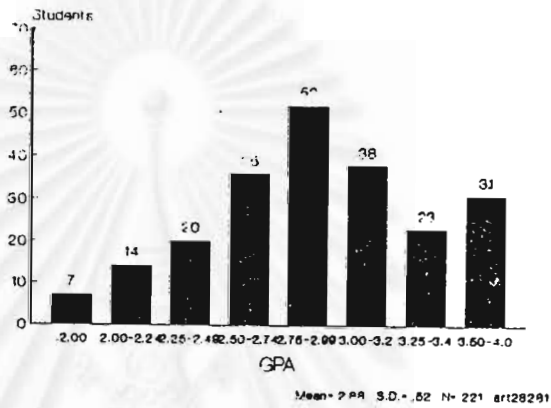
การวิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาจากผลการเรียนของนิสิตเมื่อแรกเข้าชั้นปีที่ 1 ในภาคต้น จากรุ่น 2527-2530 มีข้อค้นพบที่สามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยที่มีรูปแบบเหมือนกันทุกรุ่น ได้แก่ ผลการเรียนของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โดยพบว่านิสิตปี 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่ได้คะแนนน้อย ต่ำกว่า 2.00 คะแนนเฉลี่ยอยู่ประมาณ 2.2 ในขณะที่นิสิตคณะแพทยศาสตร์ ส่วนใหญ่ได้คะแนนสูงประมาณ 3.00 ขึ้นไป
2. คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) และคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีนิสิตที่ได้คะแนนช่วง 3.25 ขึ้นไปน้อยมากหรือไม่มีเลย
3. คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยแล้วมีคะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง (2.9 ขึ้นไป) คือ คณะแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
4. คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.5-2.8) คือ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ครุศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษศาสตร์
5. คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างต่ำ (2.4 ลงมา) คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สาขาเทคนิคการแพทย์ (คณะแพทยศาสตร์) สัตวแพทยศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์
6. ผลการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์พิจารณาจาก 4 รุ่น ยังสรุปไม่ได้แน่นอนว่ามีรูปแบบการกระจายเช่นใด บางรุ่นโดยเฉลี่ยมีผลการเรียนปานกลาง บางรุ่นค่อนข้างต่ำ

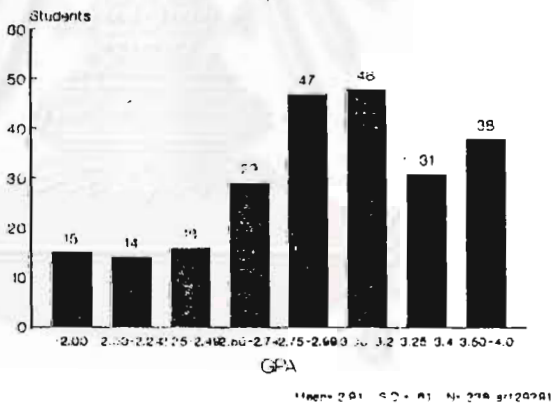
รุ่น 2527

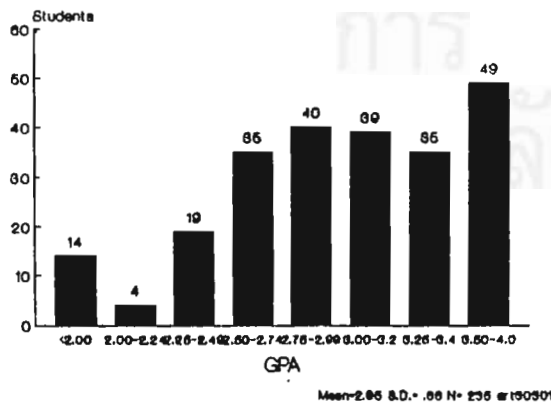
รุ่น 2528

รุ่น 2529

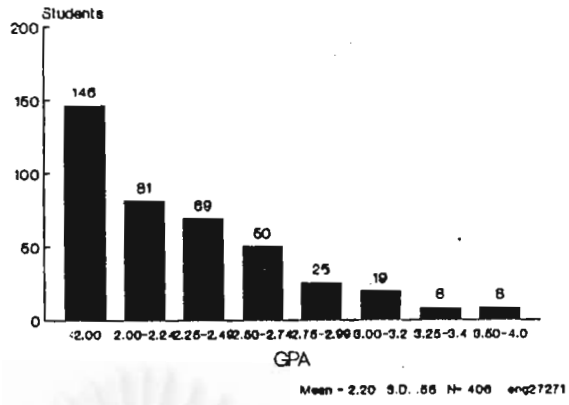

รุ่น 2530

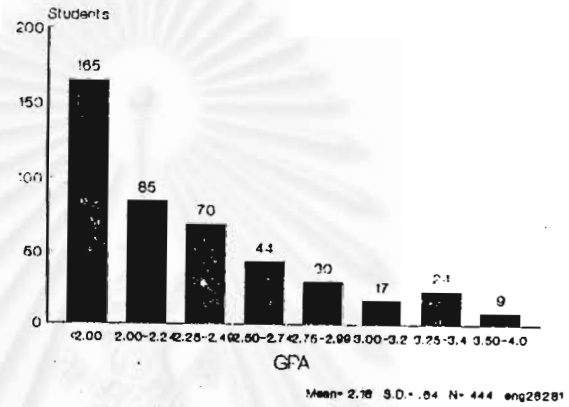

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์

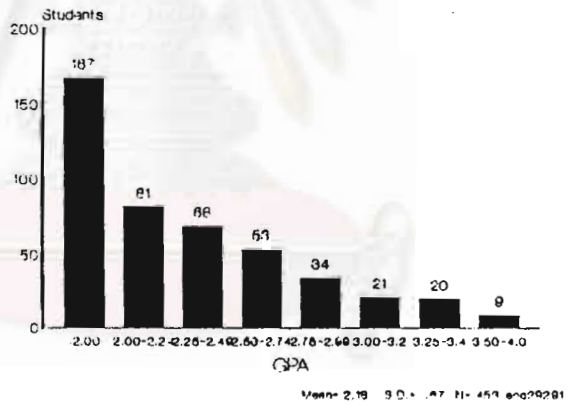
รุ่น 2527

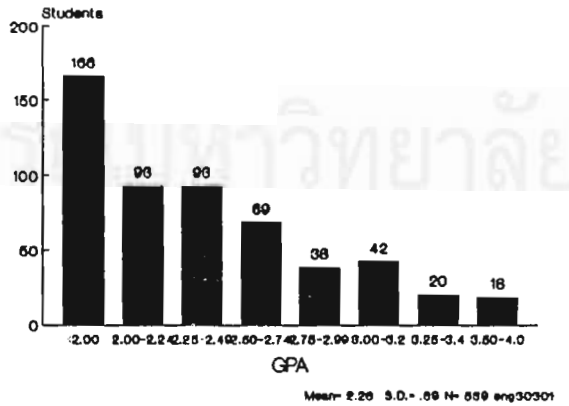
รุ่น 2528

รุ่น 2529

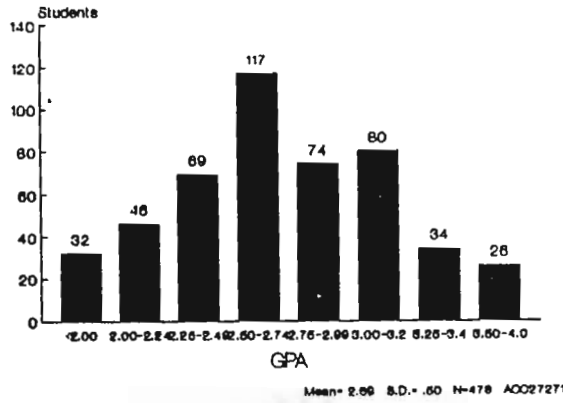

รุ่น 2530

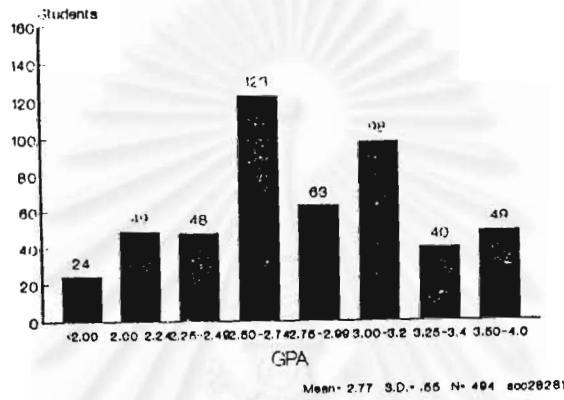

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีที่ ๓ ของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์

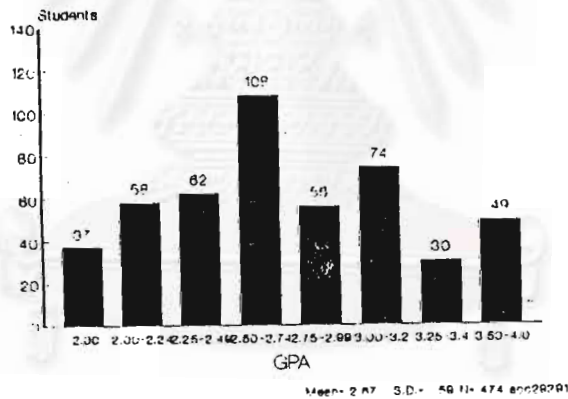
รุ่น 2527

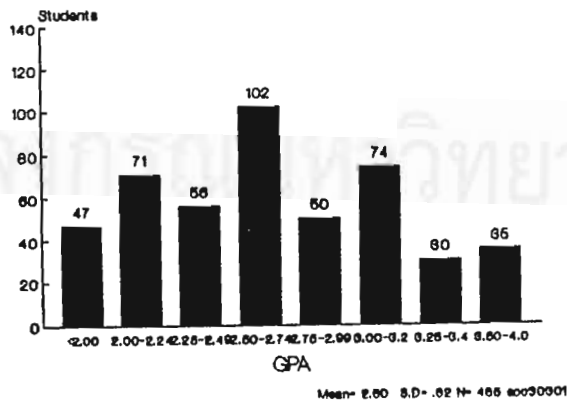
รุ่น 2528

รุ่น 2529

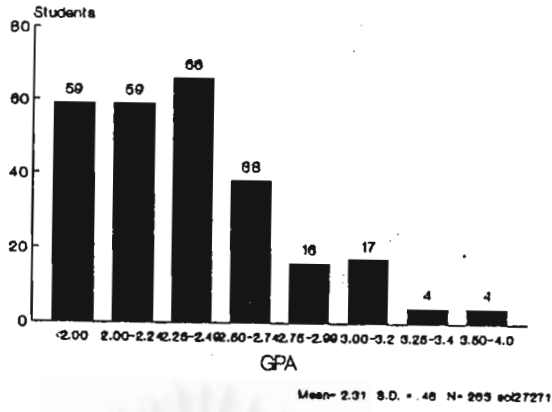

รุ่น 2530

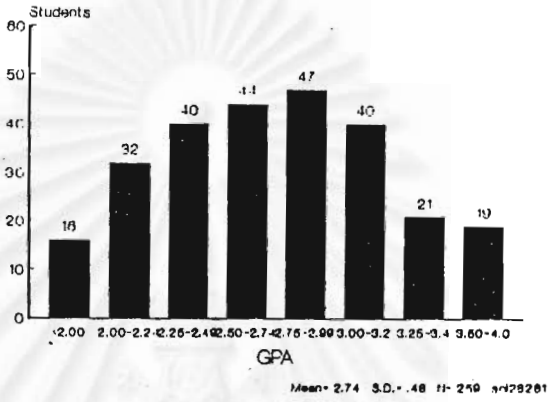

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

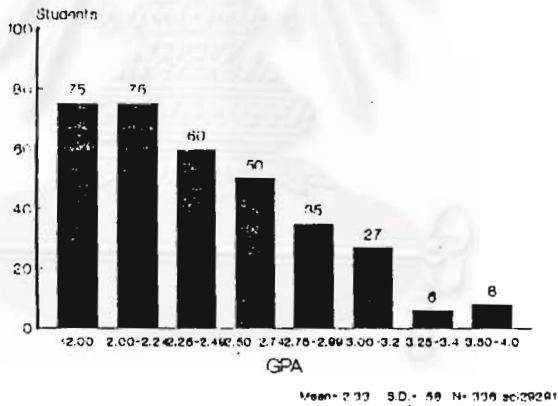
รุ่น 2527

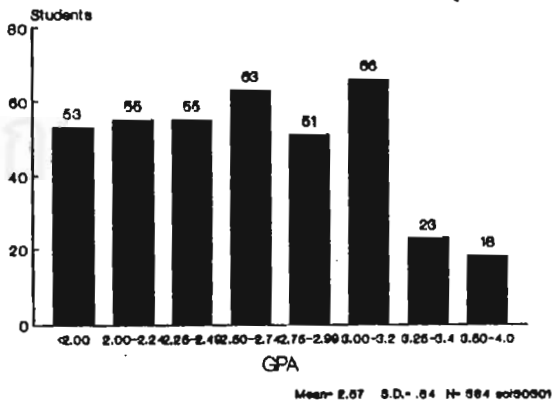
รุ่น 2528

รุ่น 2529

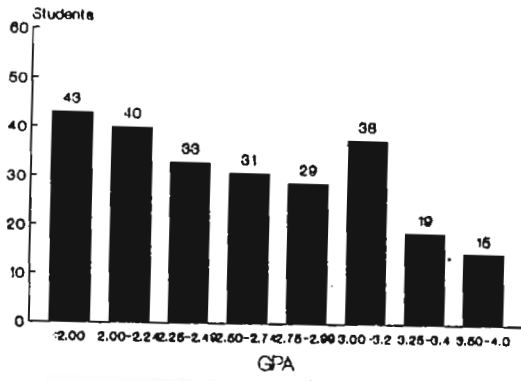

รุ่น 2530

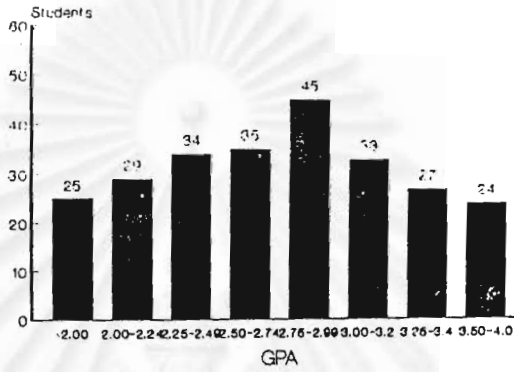
คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์

รุ่น 2527

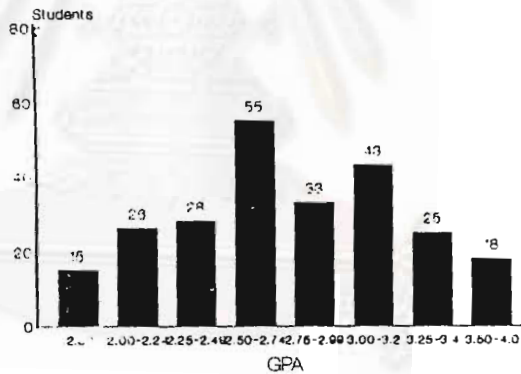
Mean= 2.64 S.D.=.63 N=248 poi27271

รุ่น 2528

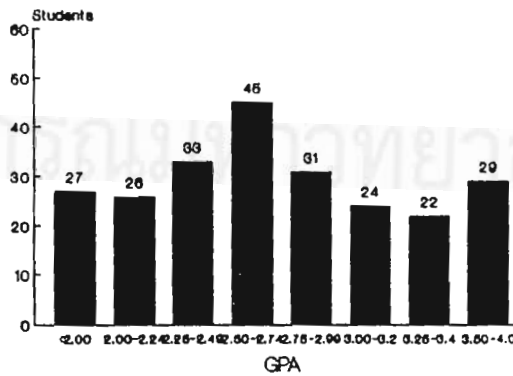
Mean= 2.71 S.D.=.60 N=252 poi28281

รุ่น 2529

Mean= 2.75 S.D.=.55 N=243 poi29291

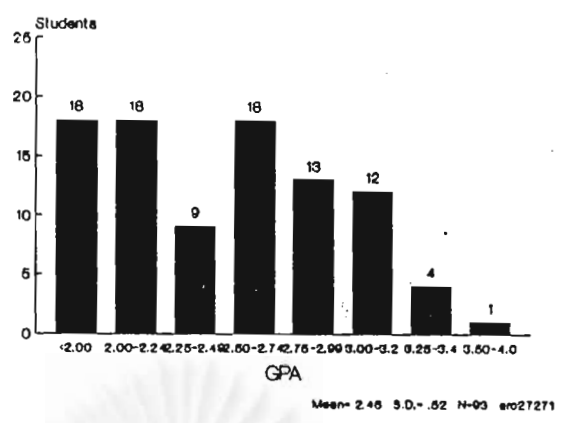
รุ่น 2530

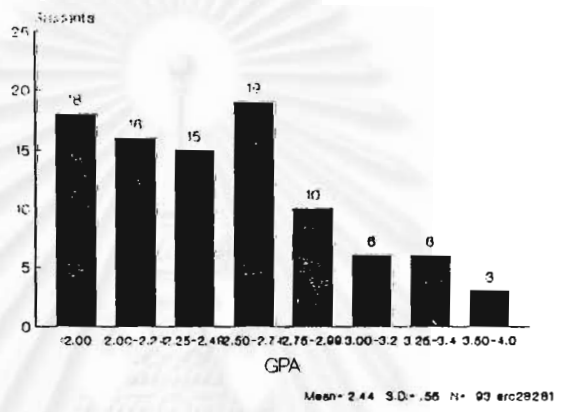
Mean= 2.66 S.D.=.70 N=237 poi30301

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะรัฐศาสตร์

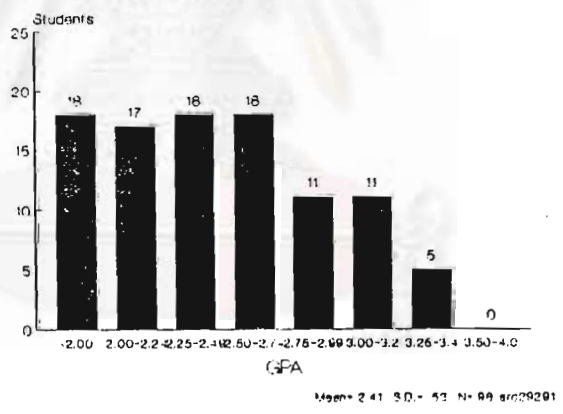
รุ่น 2527

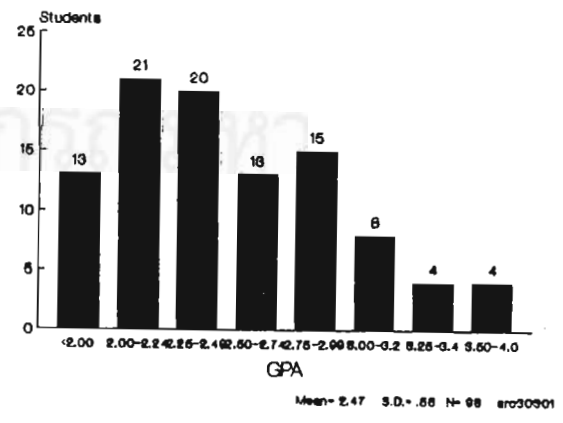
รุ่น 2528

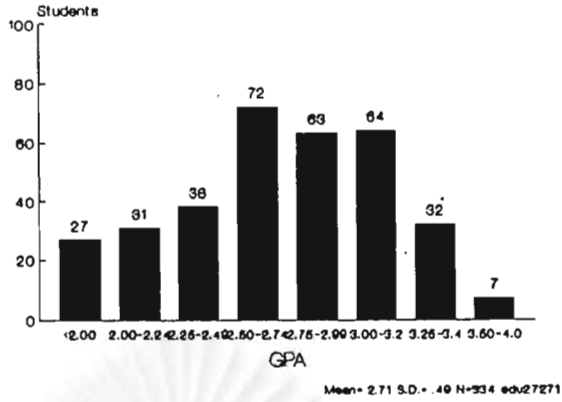
รุ่น 2529

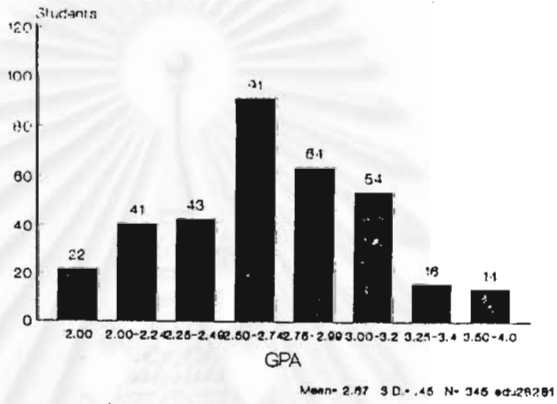
รุ่น 2530

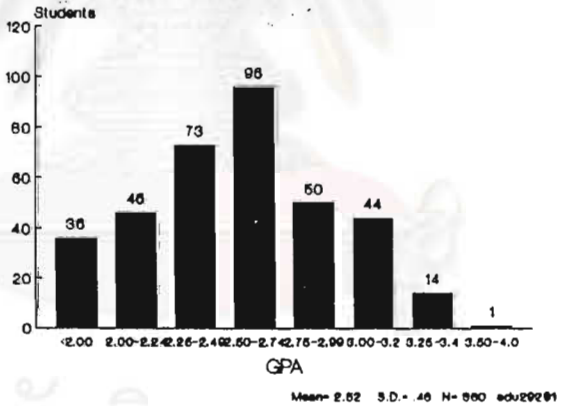
รุ่น 2527

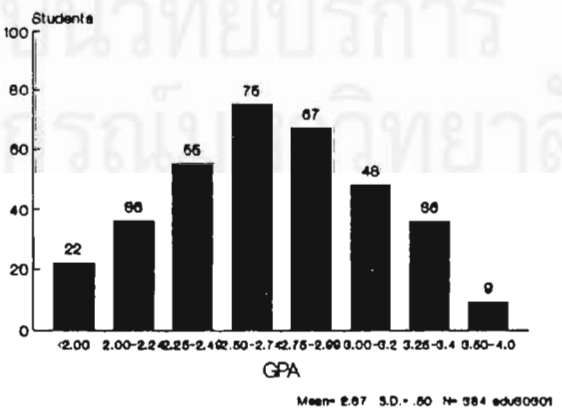
รุ่น 2528

รุ่น 2529

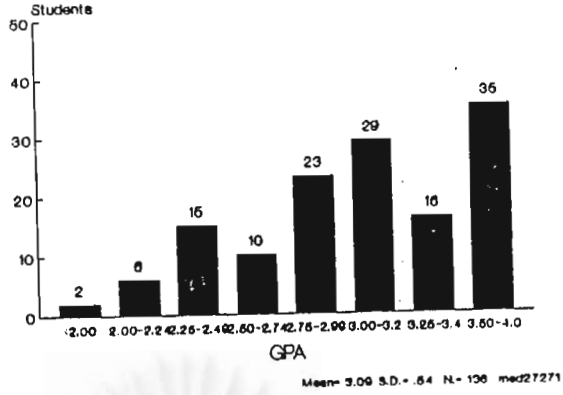

รุ่น 2530

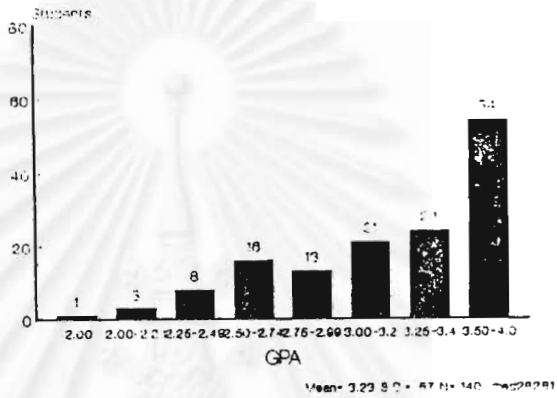

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะครุศาสตร์

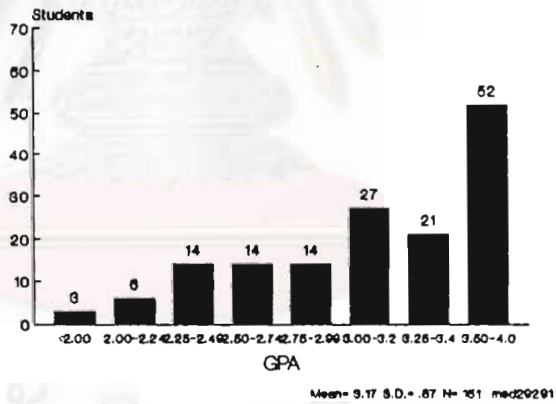
รุ่น 2527

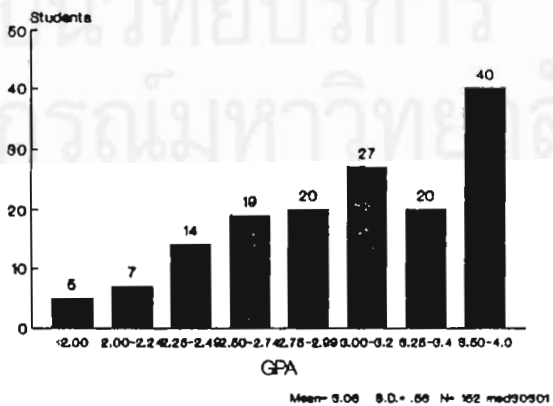
รุ่น 2528

รุ่น 2529

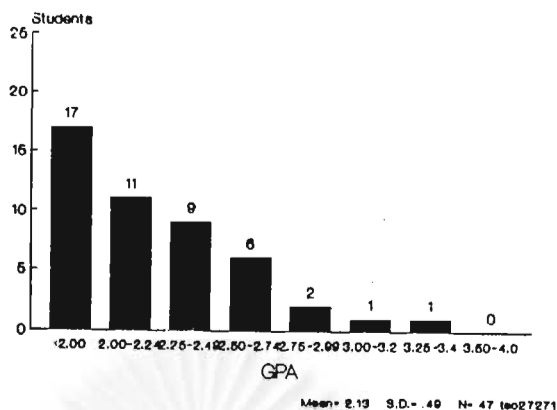

รุ่น 2530

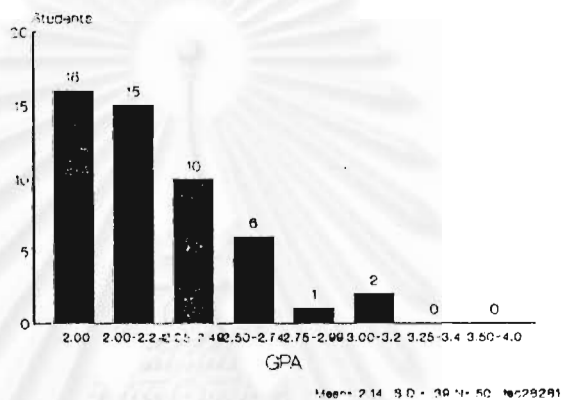

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะแพทยศาสตร์

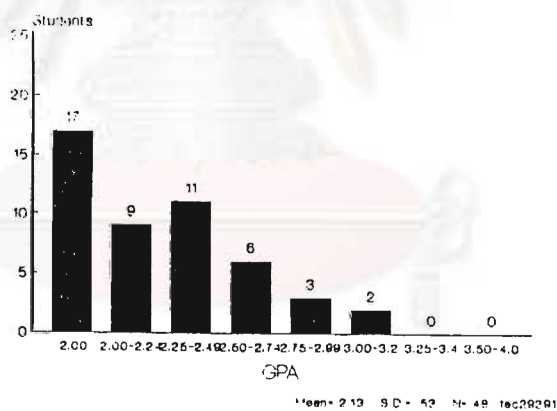
รุ่น 2527

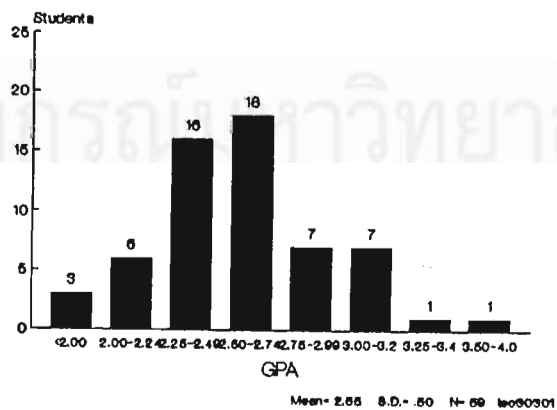
รุ่น 2528

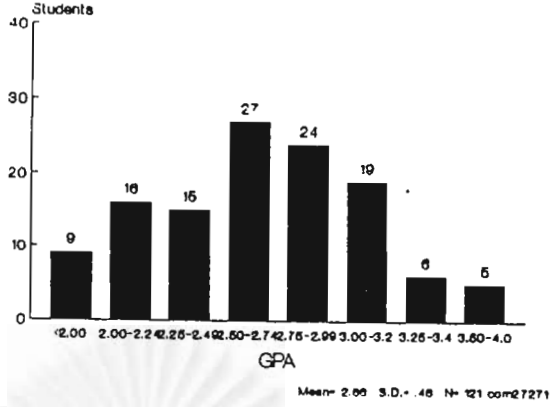
รุ่น 2529

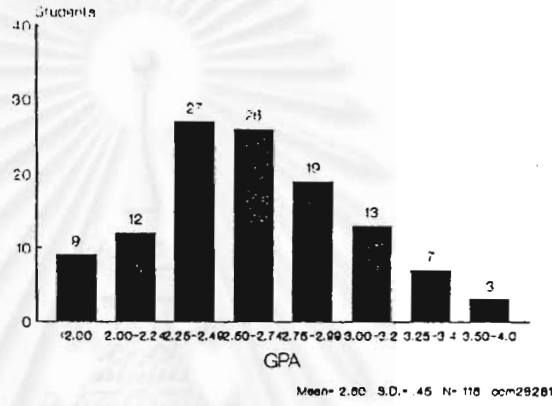
รุ่น 2530

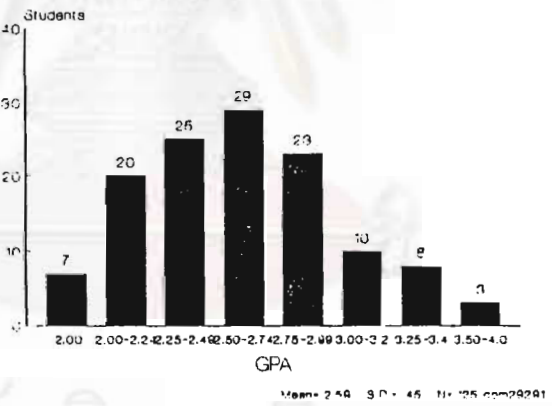
รุ่น 2527

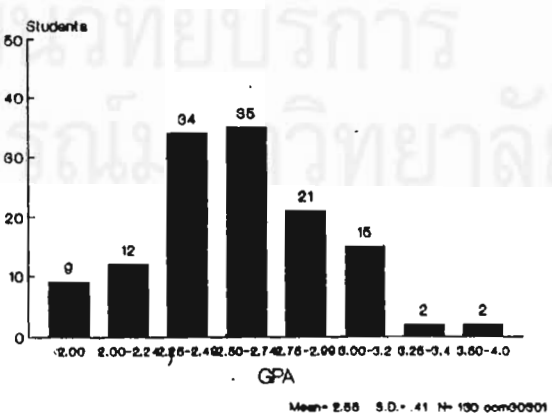
รุ่น 2528

รุ่น 2529

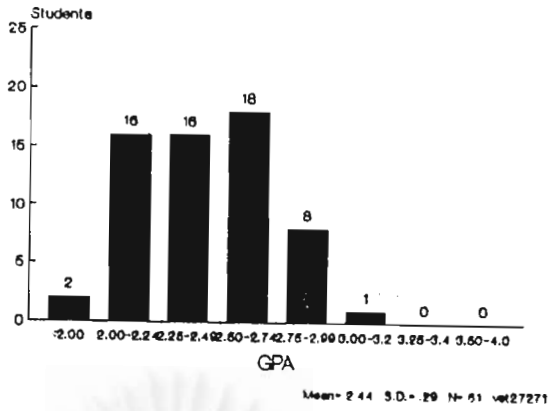

รุ่น 2530

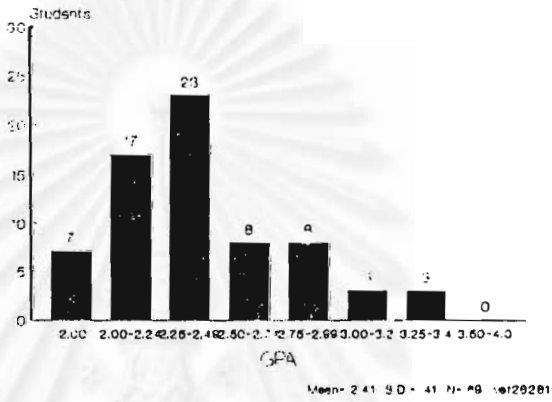

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์

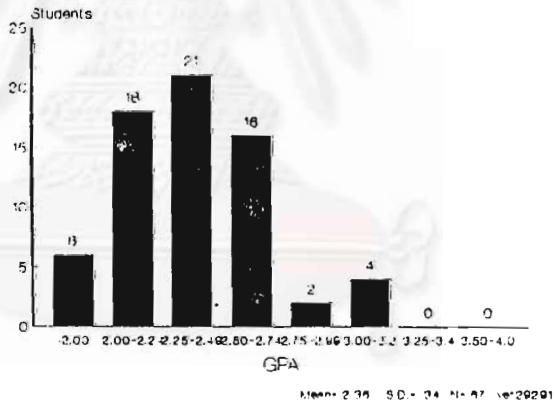
รุ่น 2527

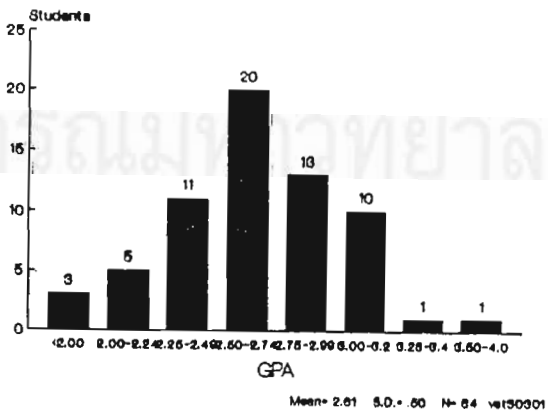
รุ่น 2528

รุ่น 2529

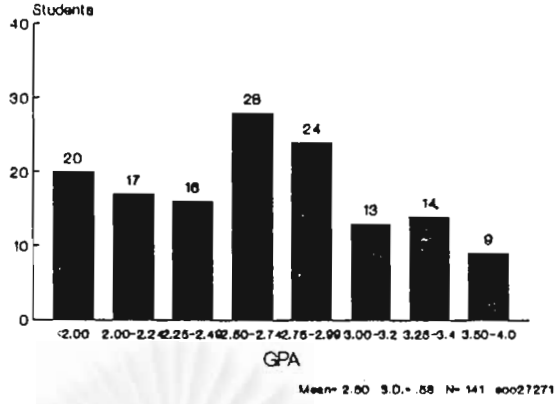

รุ่น 2530

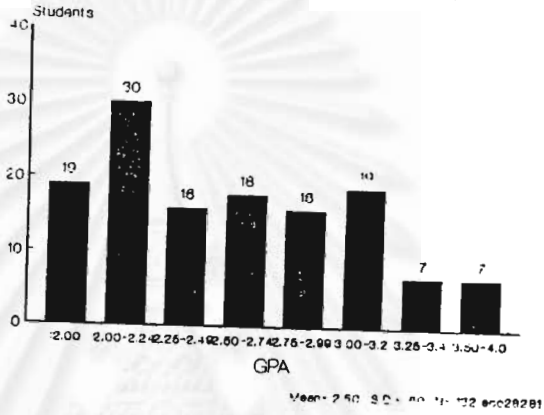

คณะกรรมการอิสระสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์

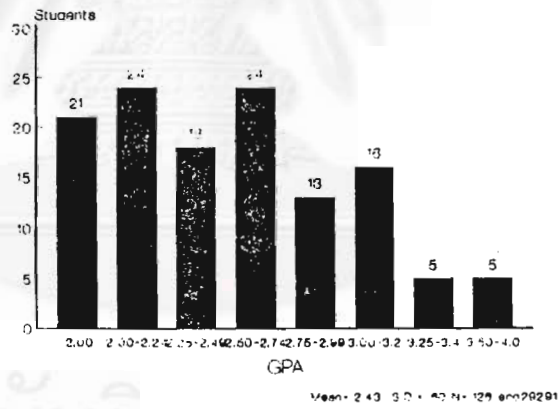
รุ่น 2527

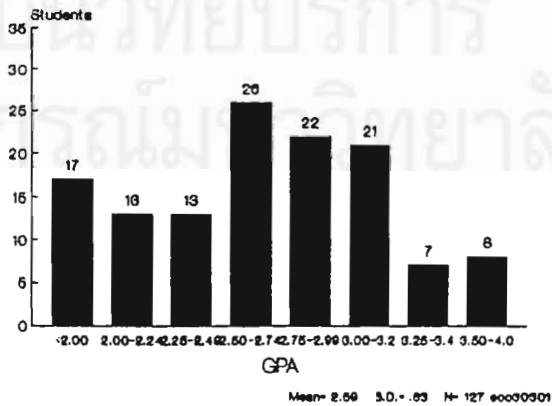
รุ่น 2528

รุ่น 2529

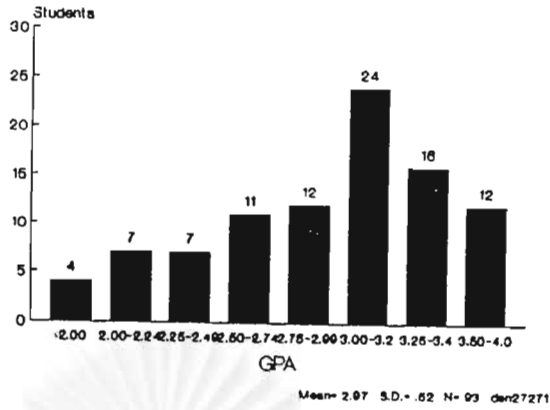

รุ่น 2530

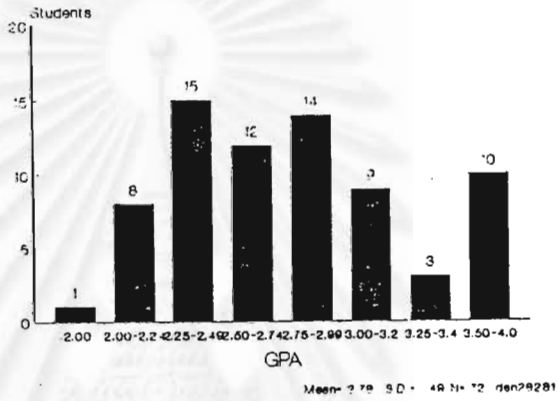

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์

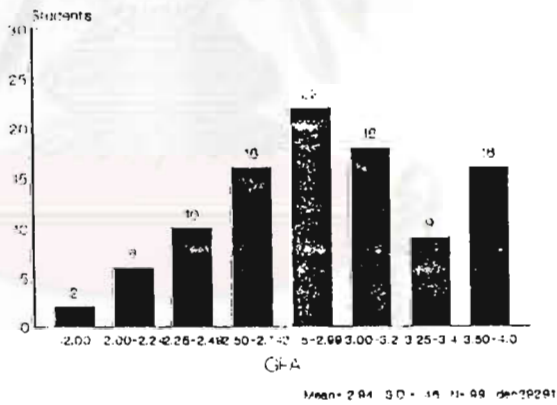
รุ่น 2527

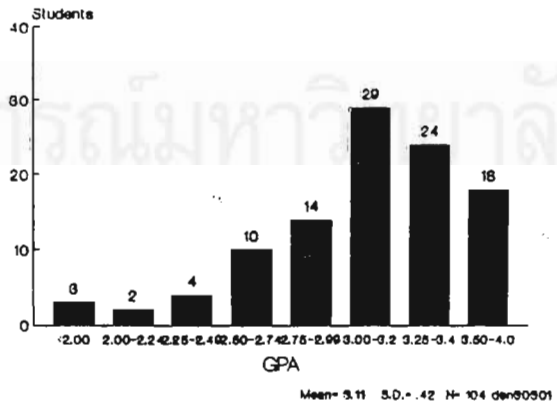
รุ่น 2528

รุ่น 2529

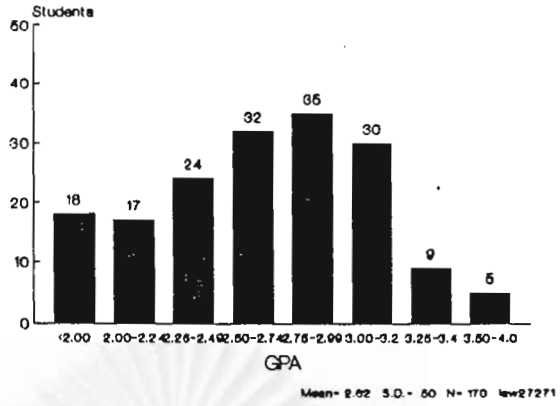

รุ่น 2530

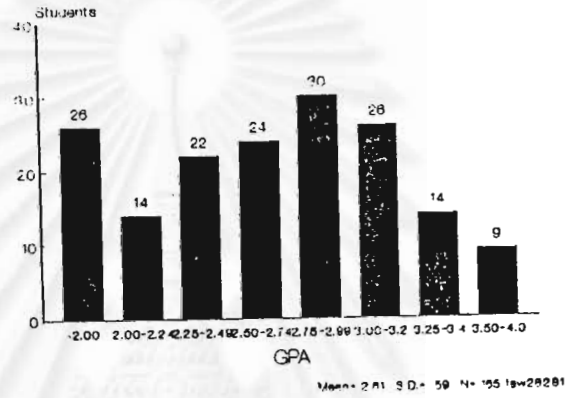

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์

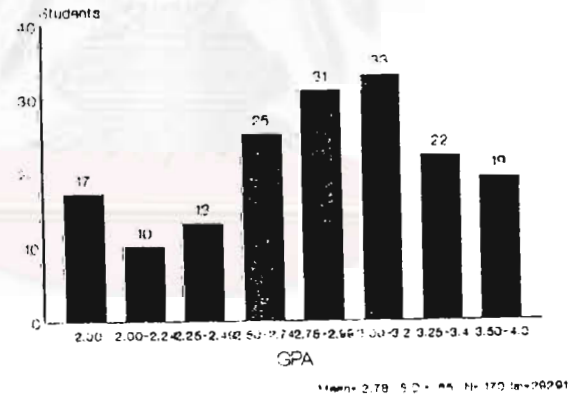
รุ่น 2527

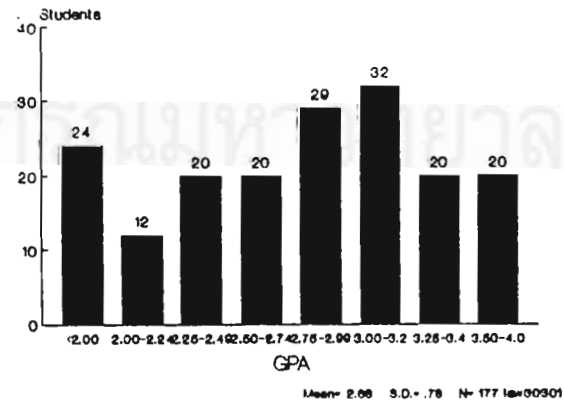
รุ่น 2528

รุ่น 2529

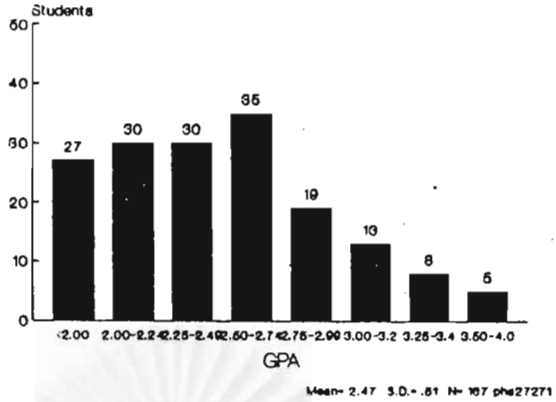

รุ่น 2530

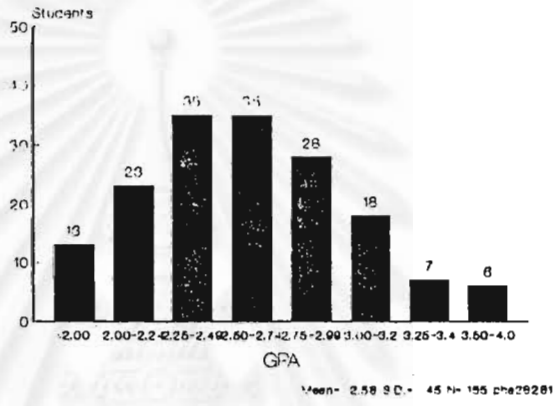

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง บัณฑิตวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์

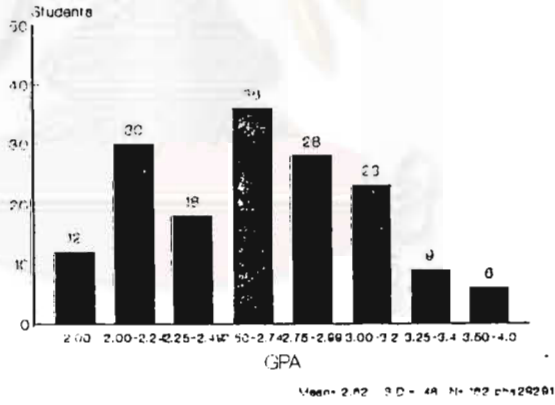
รุ่น 2527

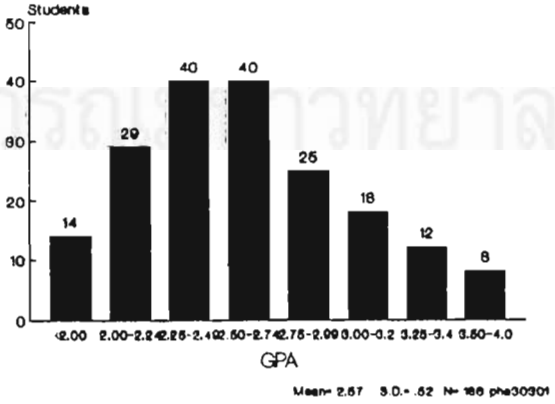
รุ่น 2528

รุ่น 2529

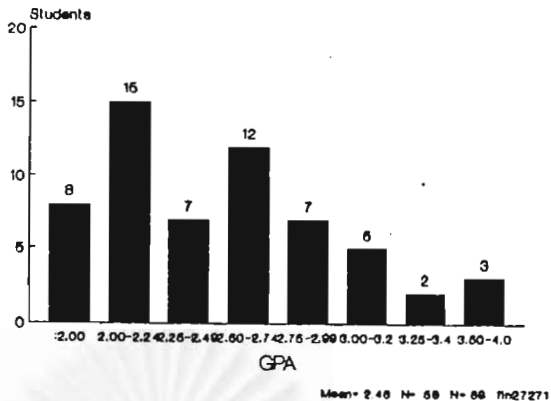

รุ่น 2530

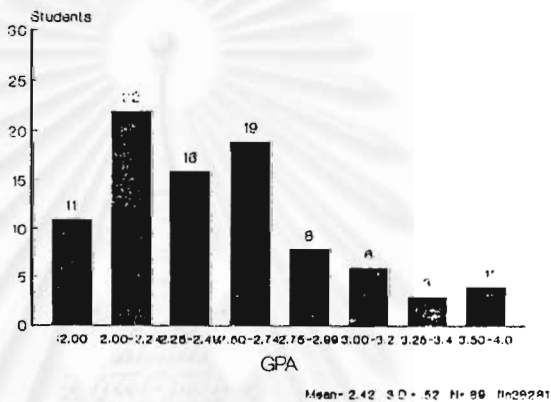

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะเภสัชศาสตร์

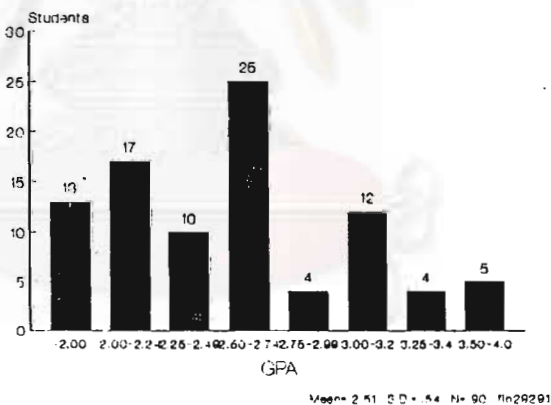
รุ่น 2527

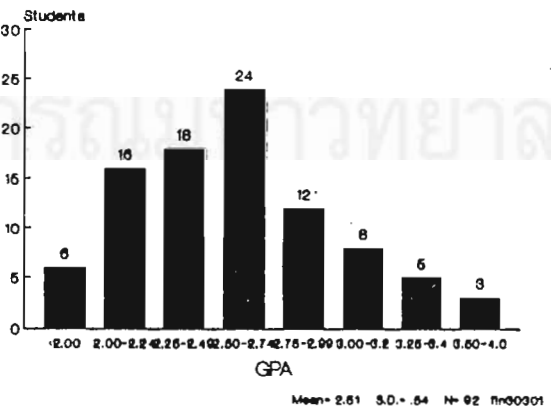
รุ่น 2528

รุ่น 2529

รุ่น 2530

คะแนนเฉลี่ยสะสมภาคต้น ปีหนึ่ง ของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์

ข. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสม ในภาคต้นขึ้นปี 1 จนถึง ภาคปลายขึ้นปีที่ 4 ของนิสิตรุ่นปี 2527

จากการติดตามผลการเรียนของนิสิต ตั้งแต่ขึ้นปี 1 ภาคต้นจนถึงปี 4 ภาคปลาย เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของลักษณะการกระจายของคะแนน ปรากฏผลดังนี้

คณะที่รูปแบบการกระจายของคะแนนไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง

ได้แก่ คณะอักษรศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะวิทยาศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์

คณะที่รูปแบบการกระจายของคะแนนเปลี่ยนแปลง

คณะวิศวกรรมศาสตร์

รูปแบบการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ตั้งแต่ปี 1 ภาคต้น ถึง ปี 4 ภาคปลาย มีการเปลี่ยนแปลง โดยกราฟค่อย ๆ เปลี่ยนจากเบ้ขวามาก จนลดลง เรื่อย ๆ เกือบเป็นโค้งปกติ ในปี 4 เทอมสุดท้าย แสดงว่านิสิตมีผลการเรียนดีขึ้น

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

กราฟค่อย ๆ เปลี่ยนรูปไปทุกเทอม จนภาคปลายปี 4 การกระจายของคะแนน คล้ายโค้งปกติ

คณะแพทยศาสตร์

ในภาคต้นปี 1 กราฟเบ้ขวามาก แต่ค่อย ๆ ลดความเบ้ลง จนปี 4 ภาค ปลาย ความถี่ค่อนข้างกระจายไปทุกช่วงคะแนน

คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์)

ในภาคต้นปี 1 กราฟเบ้ซ้ายมาก แต่ค่อย ๆ ปรับดีขึ้นจนคล้ายโค้งปกติ ในภาค ปลาย ปี 4

คณะนิเทศศาสตร์

ลักษณะของการกระจายมีการเปลี่ยนแปลงในช่วงปี 1 และ 2 แต่พอปี 3, 4 ค่อนข้างคงเดิมไม่ค่อยเปลี่ยน

คณะสัตวแพทยศาสตร์

ในภาคต้นปี 1 การกระจายส่วนใหญ่อยู่ในช่วงคะแนนต่ำกว่า 3.00 แต่ค่อย ๆ เปลี่ยนรูปแบบจนถึง ปี 3, 4 กราฟเริ่มเปลี่ยนแปลงจากเดิม

คณะเศรษฐศาสตร์

การกระจายของคะแนนเปลี่ยนแปลงไปทุกภาคเรียน พอถึงปี 4 ภาคปลาย มีลักษณะเบ้ขวามากขึ้น แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนไม่ค่อยสูงนัก

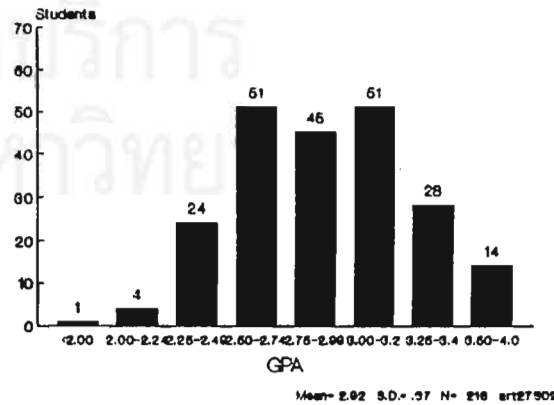
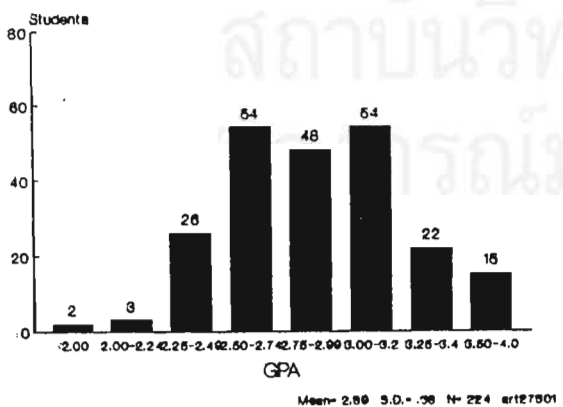
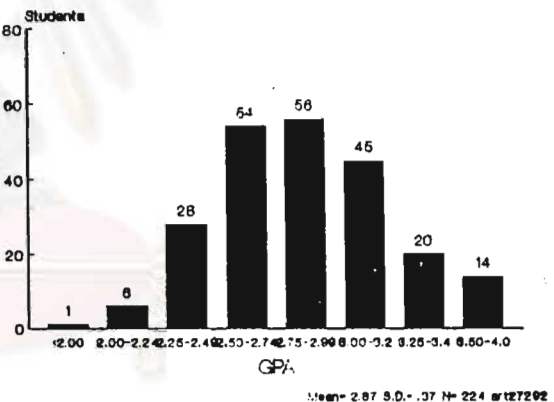
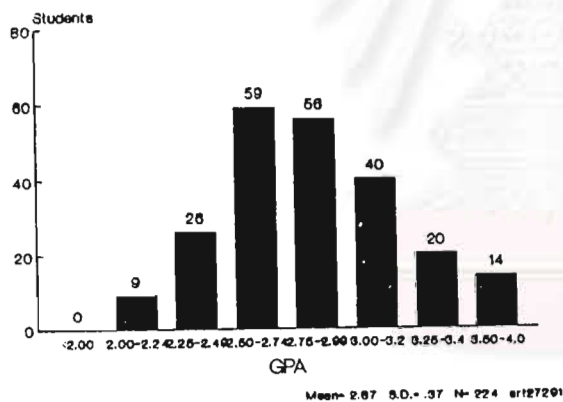
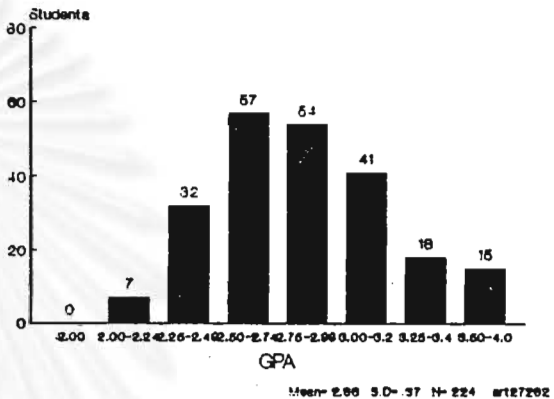
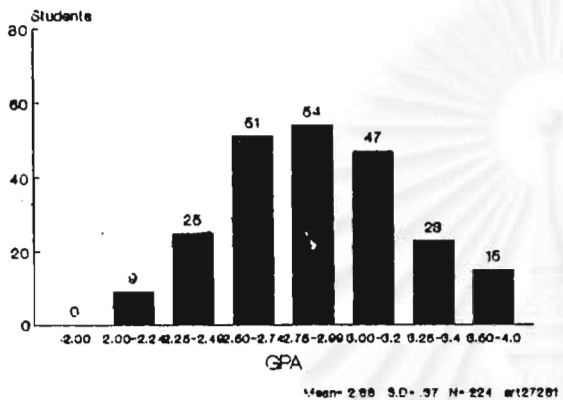
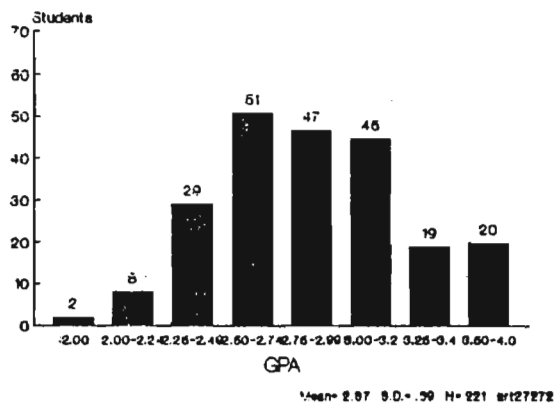
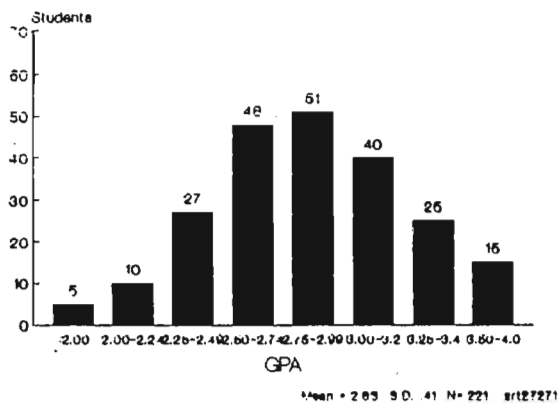
คณะทันตแพทยศาสตร์

การกระจายของคะแนนในภาคต้นและภาคปลายของแต่ละปี จะคล้ายกัน แต่มีความแตกต่างระหว่างปี กราฟปี 1, 2, 3, 4 ไม่ค่อยเหมือนกัน

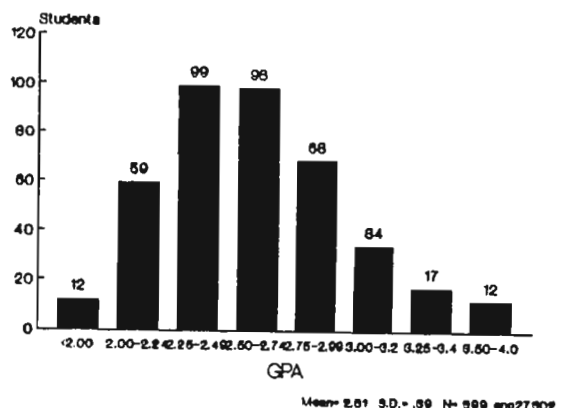
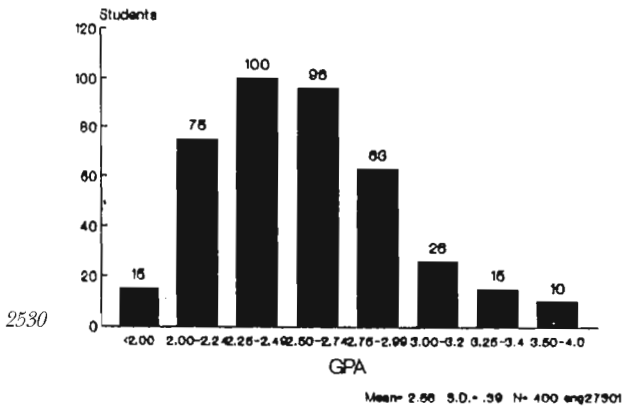
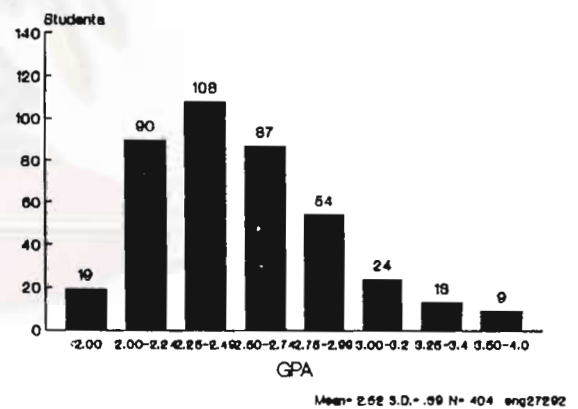
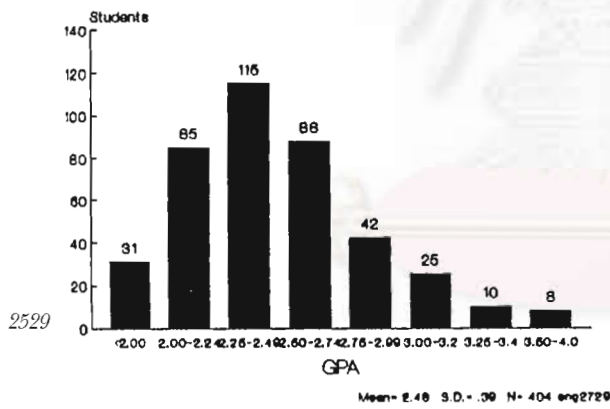
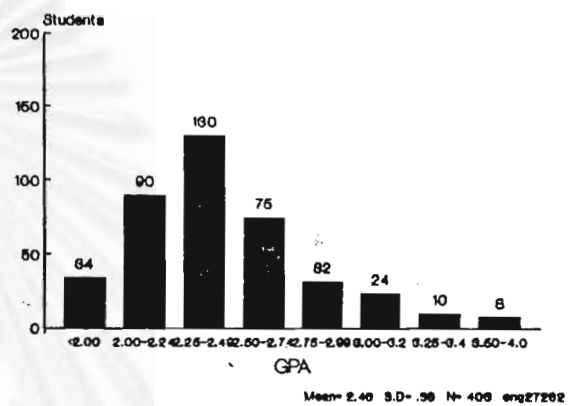
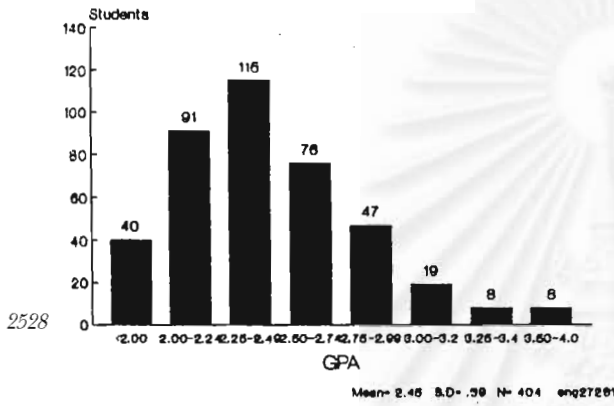
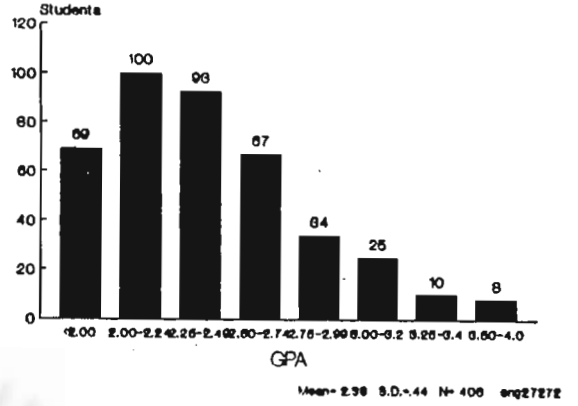
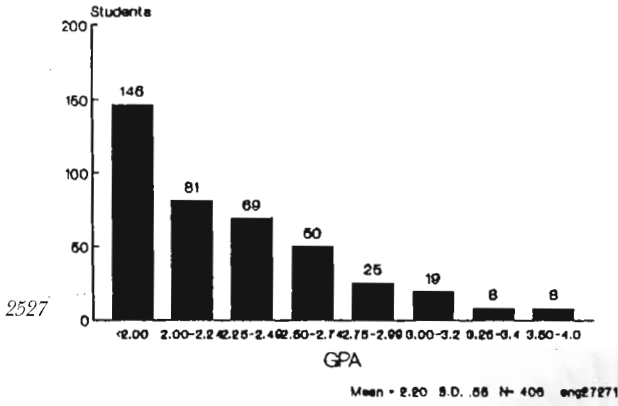
สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 (ช)

จะพบว่าผลการเรียนของนิสิตในระยะต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เมื่อแรกเข้า บางคนนิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างสูง บางคนได้คะแนนค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อเรียนถึงชั้นปี 4 ภาคปลาย ลักษณะของการกระจายของคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม บางคนนิสิตมีผลการเรียนดีขึ้น แต่บางคนมีผลการเรียนลดต่ำลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

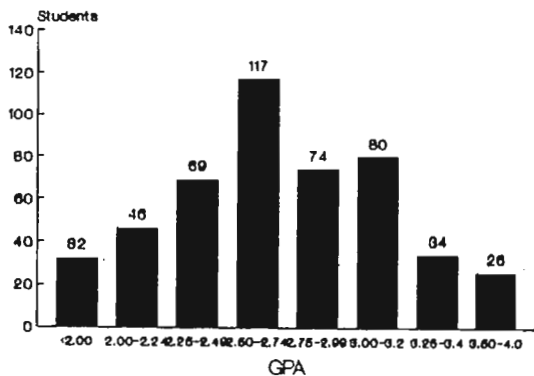

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่ เข้าปี 2527 จำนวนตามภาคการศึกษา คณะอักษรศาสตร์

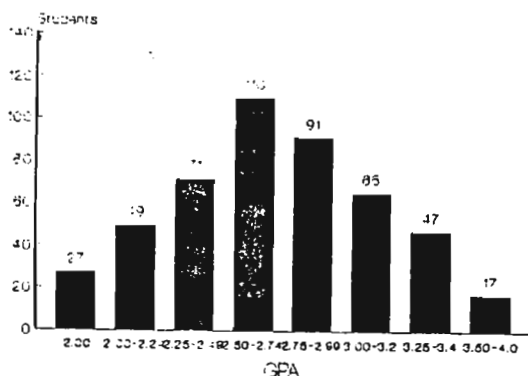

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์

ปี 2527

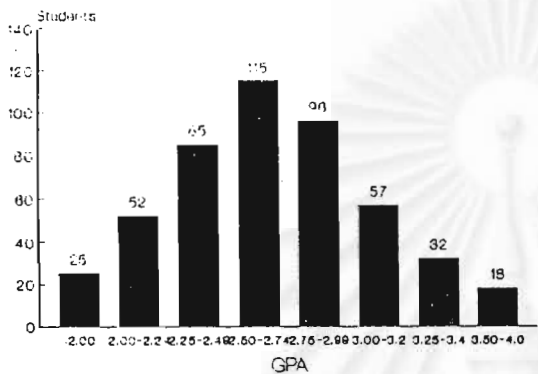

Mean= 2.69 S.D.= .60 N=478 AOOE2721

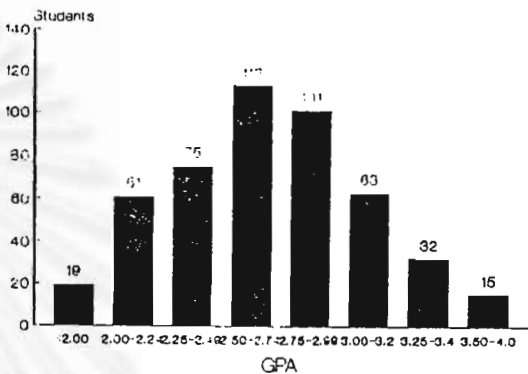

Mean= 2.71 S.D.= .45 N= 477 AOOE2722

ปี 2528

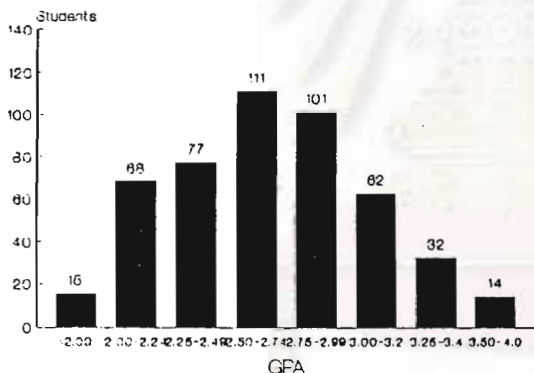

Mean= 2.98 S.D.= .44 N= 480 AOOE27281

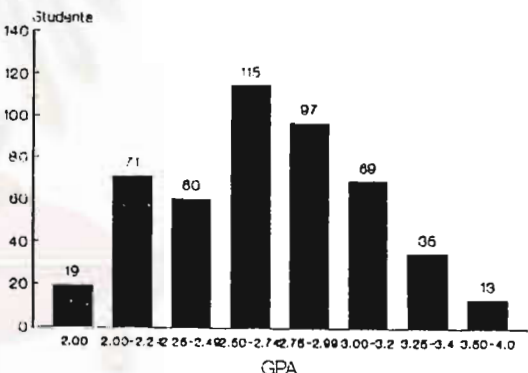

Mean= 2.69 S.D.= .43 N= 479 AOOE27282

ปี 2529

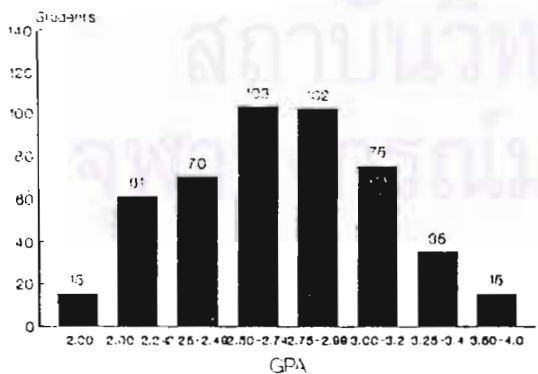

Mean= 2.98 S.D.= .42 N= 480 AOOE27291

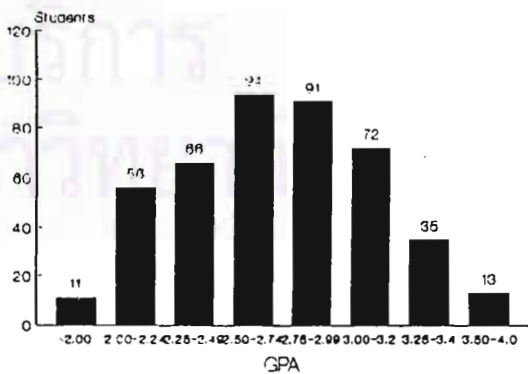

Mean= 2.69 S.D.= .43 N= 479 AOOE27292

ปี 2530

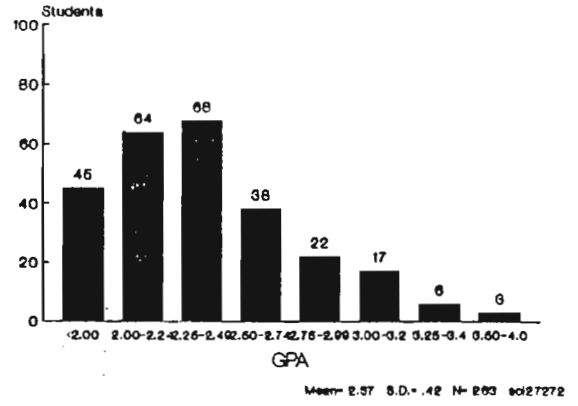
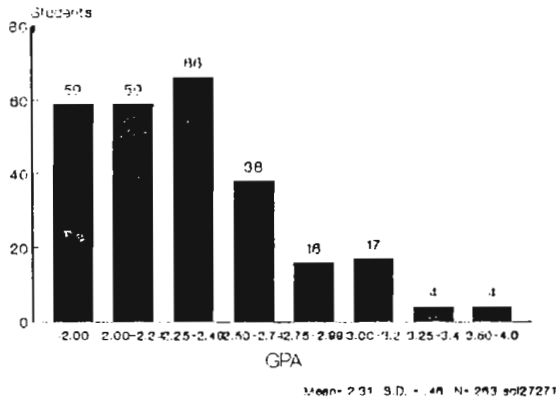
Mean= 2.72 S.D.= .42 N= 476 AOOE27301

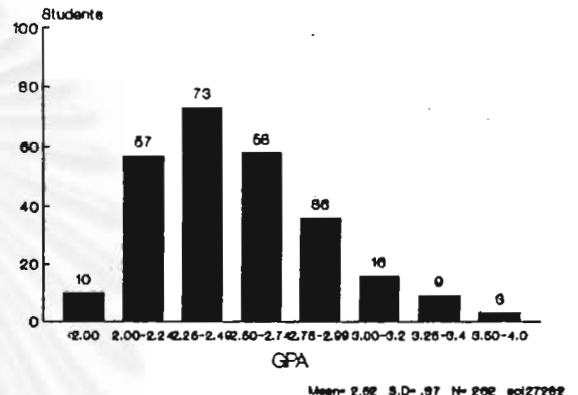
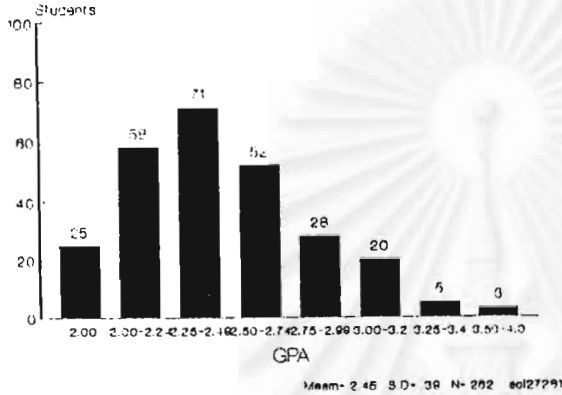
Mean= 2.73 S.D.= .42 N= 436 AOOE27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

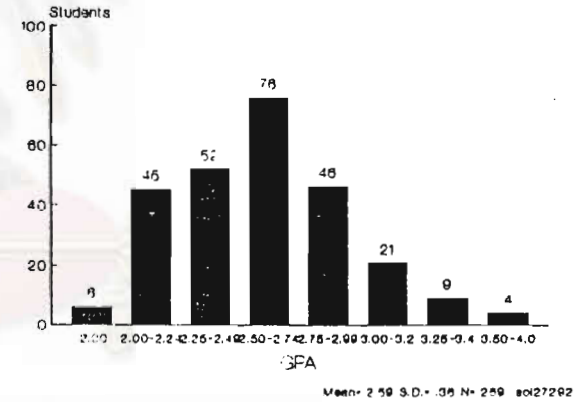
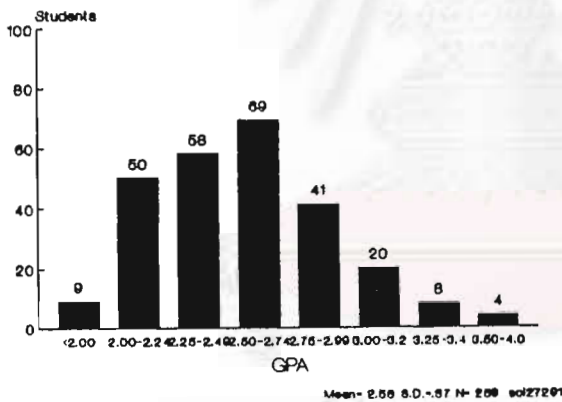
ปี 2527

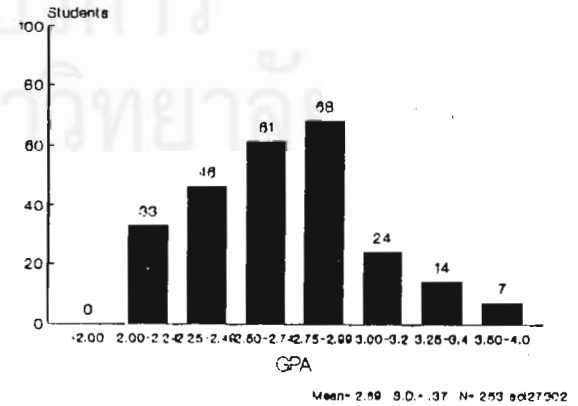
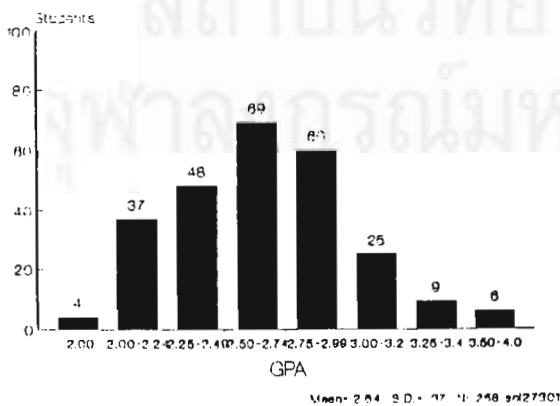
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

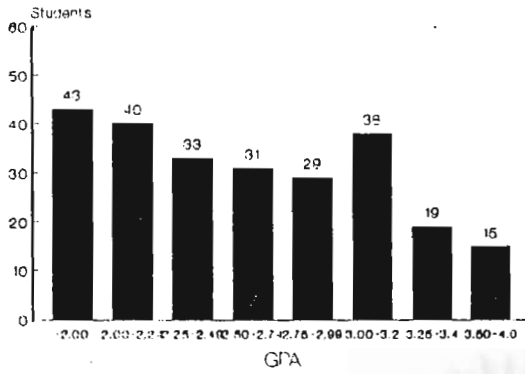

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะวิทยาศาสตร์

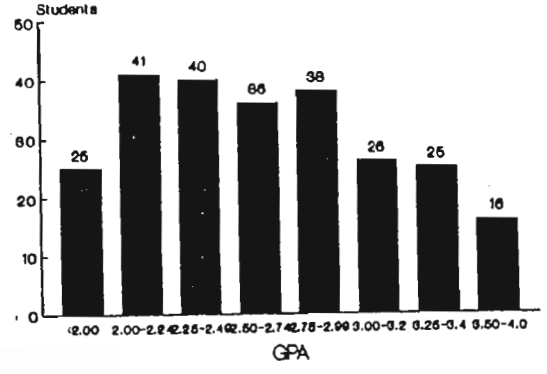
ภาคต้น

ภาคปลาย

ปี 2527

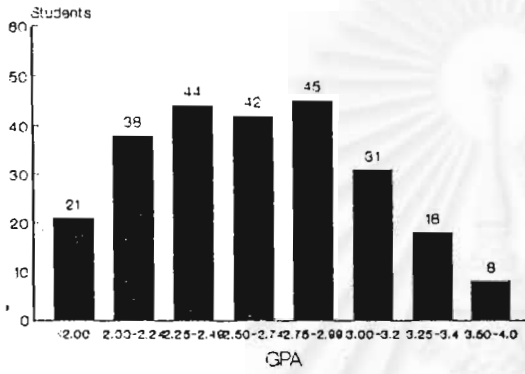

Mean= 2.54 S.D.=.43 N=248 pol27271

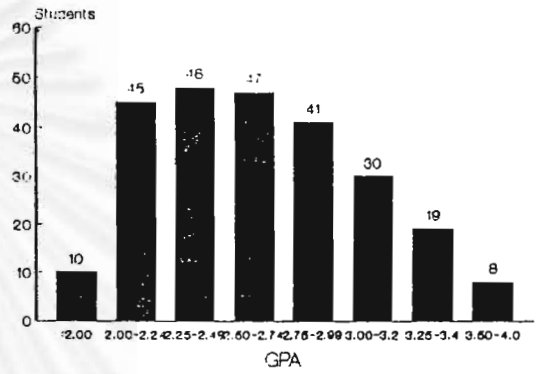

Mean= 2.64 S.D.=.53 N= 247 pol27272

ปี 2528

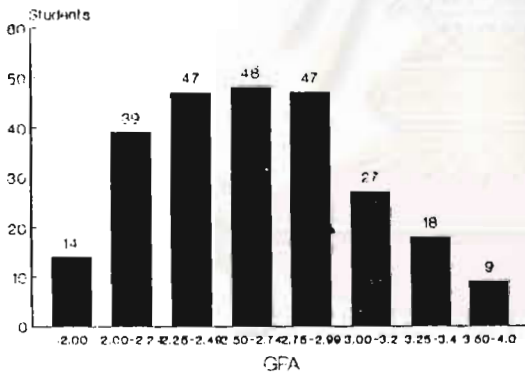

Mean= 2.83 S.D.=.47 N= 247 pol27281

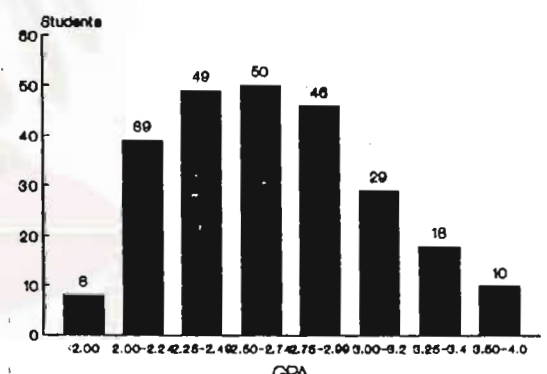

Mean= 2.85 S.D.=.46 N= 248 pol27282

ปี 2529

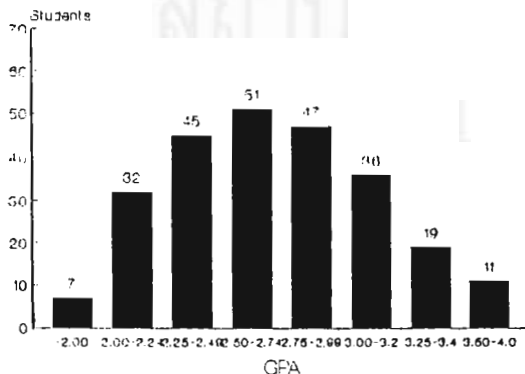

Mean= 2.55 S.D.=.45 N= 248 pol27291

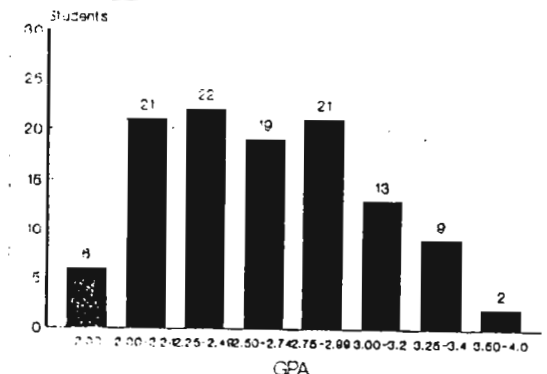

Mean= 2.87 S.D.=.44 N= 248 pol27292

ปี 2530

Mean= 2.71 S.D.=.44 N= 248 pol27301

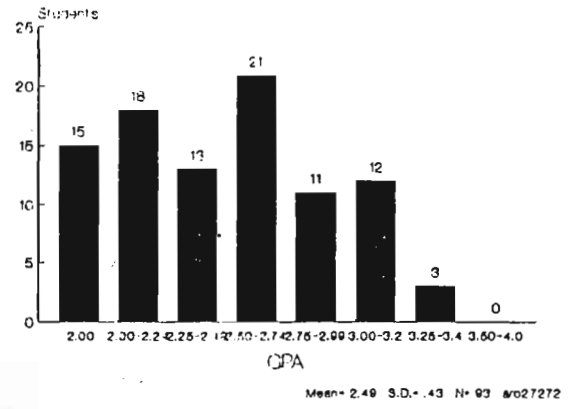
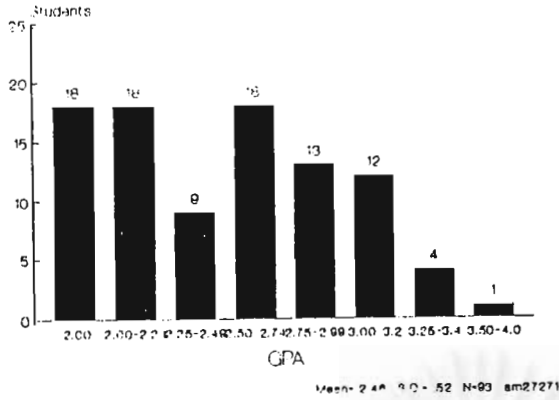
Mean= 2.61 S.D.=.50 N=113 pol27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะรัฐศาสตร์

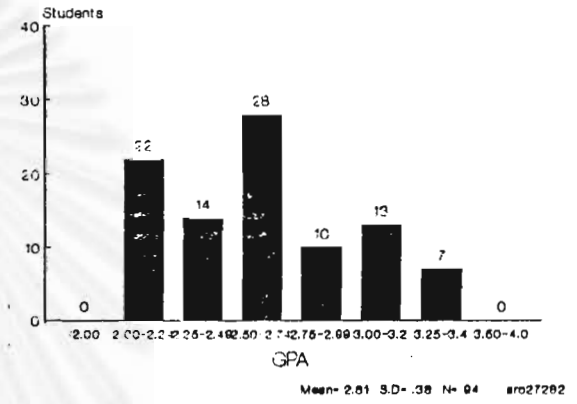
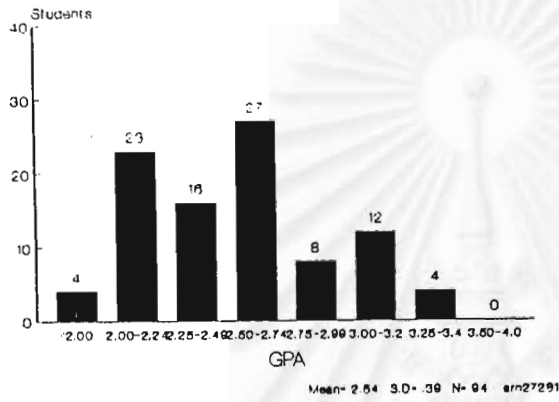
ภาคต้น

ภาคปลาย

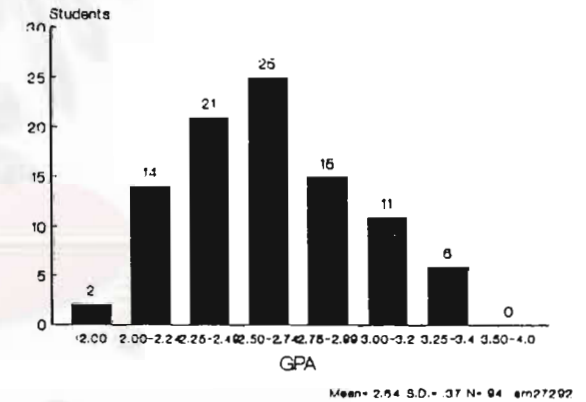
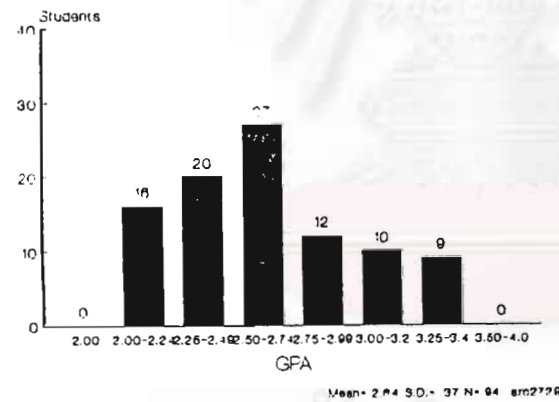
ปี 2527

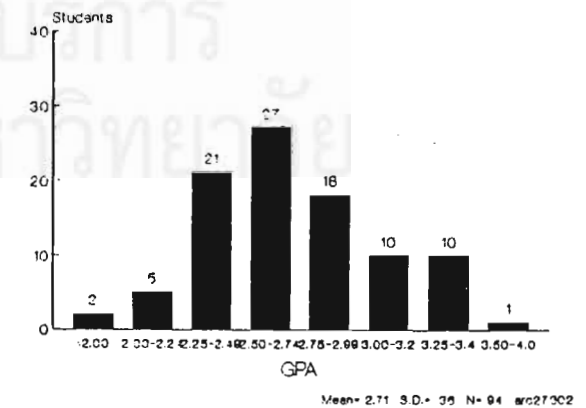
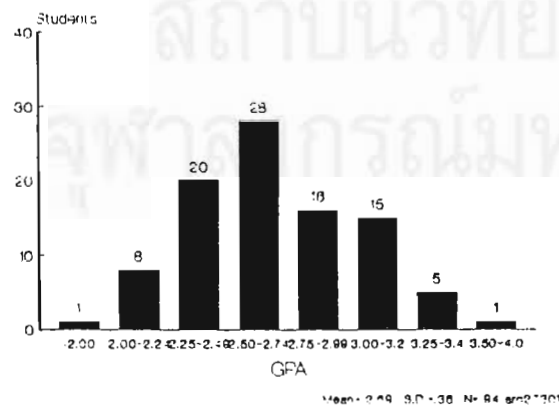
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

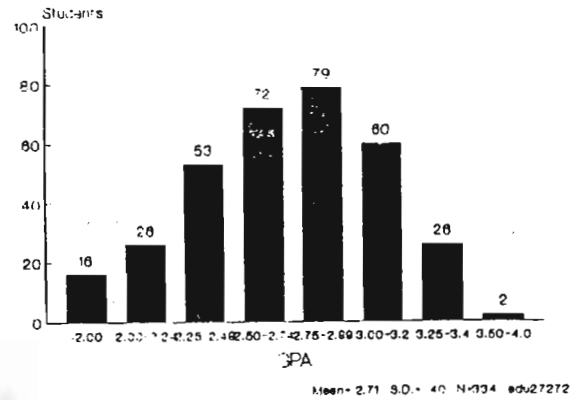
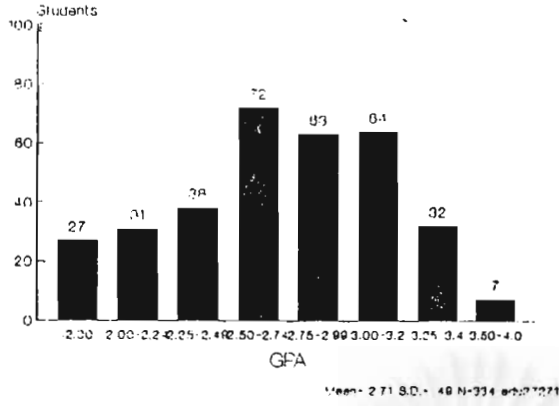

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่ เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

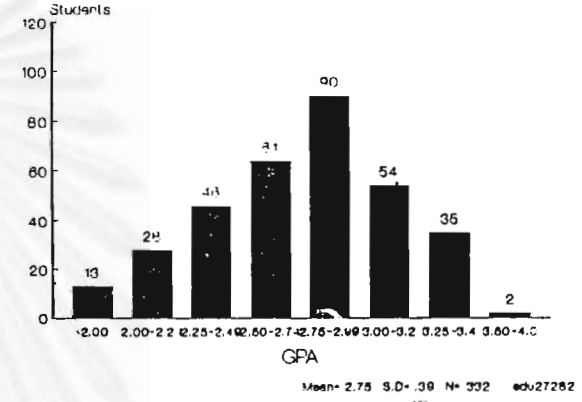
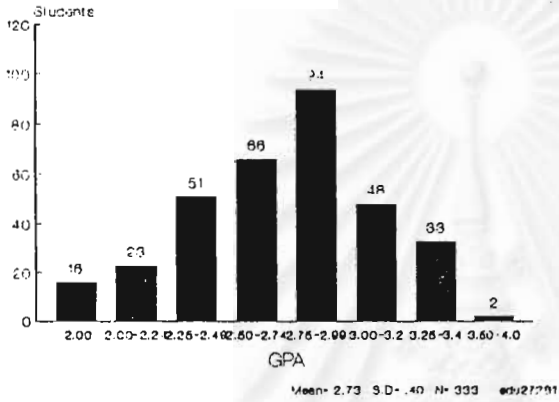
ภาคต้น

ภาคปลาย

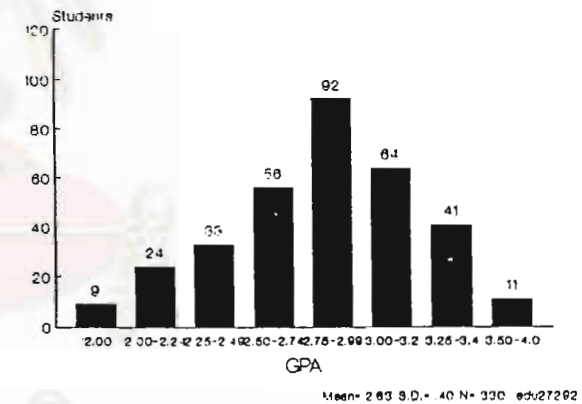
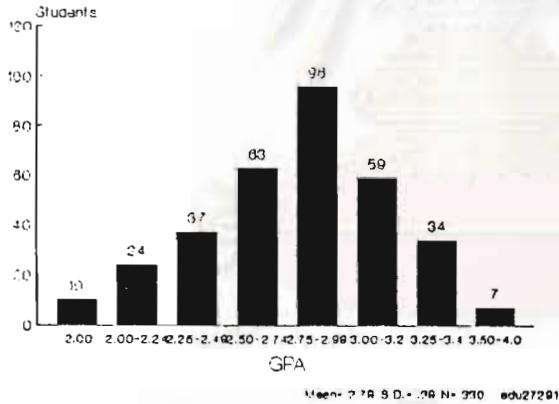
ปี 2527

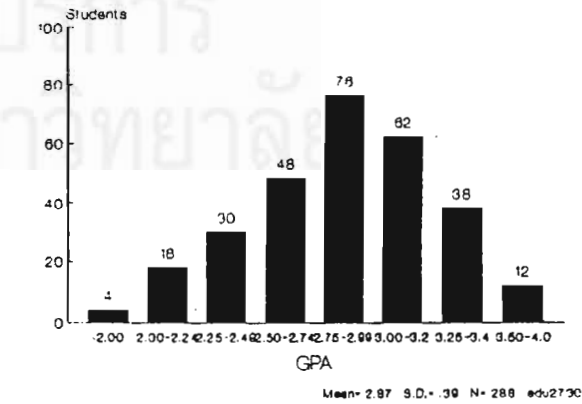
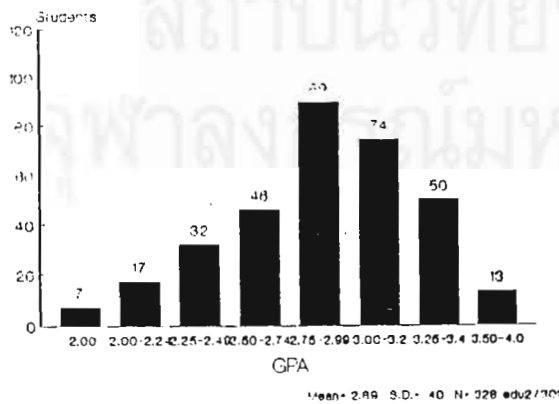
ปี 2528

ปี 2529

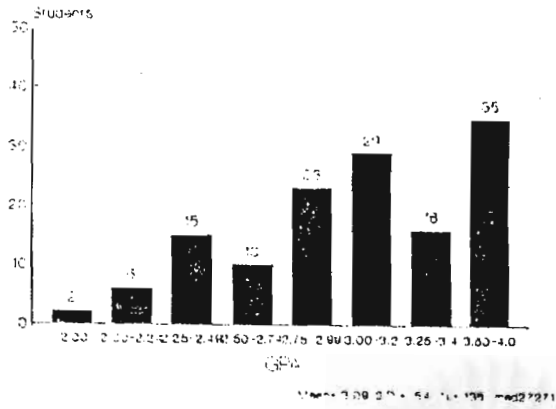

ปี 2530

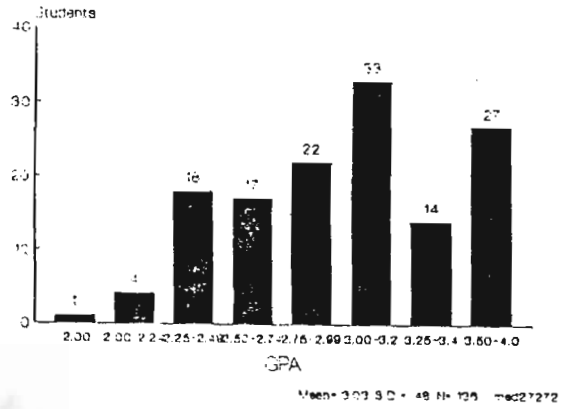
คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะครุศาสตร์

ภาคต้น

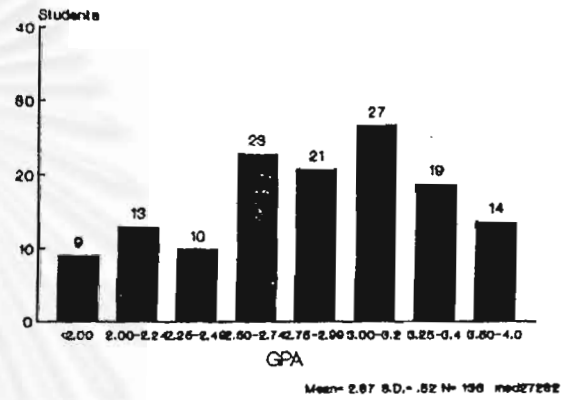
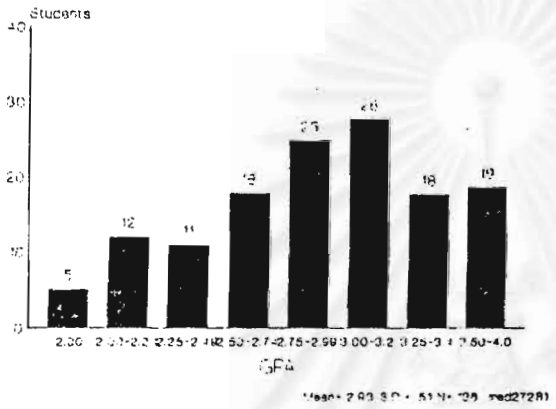

ปี 2527

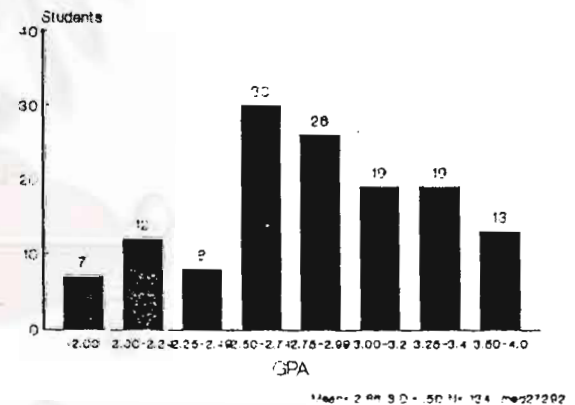
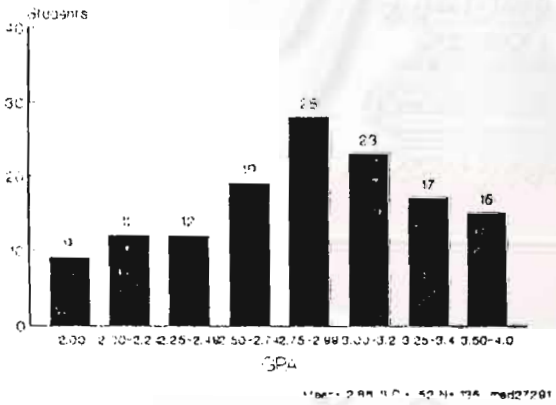
ภาคปลาย

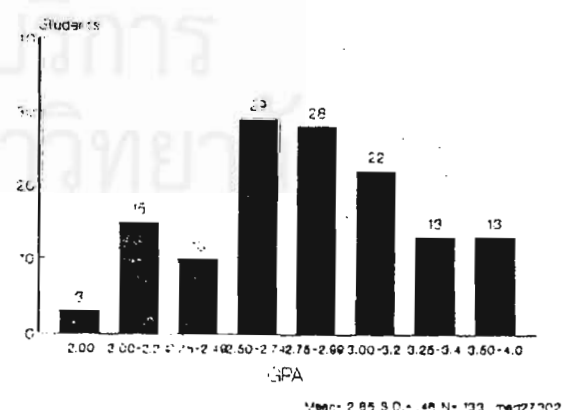
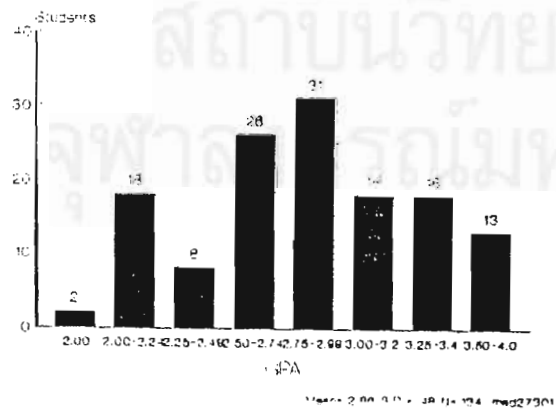
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

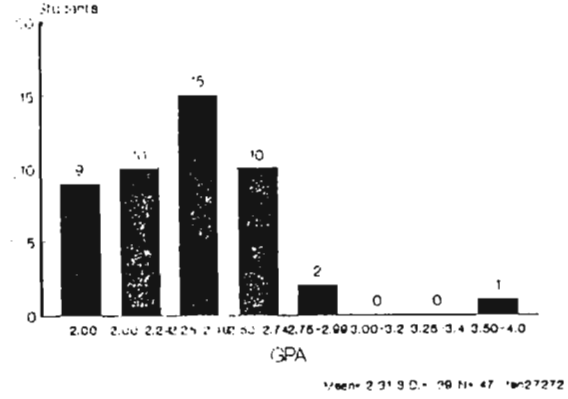
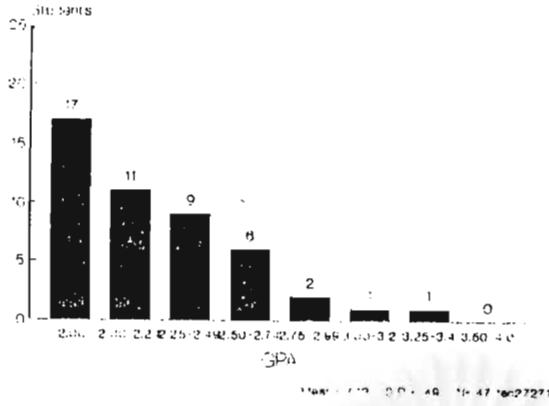

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะแพทยศาสตร์

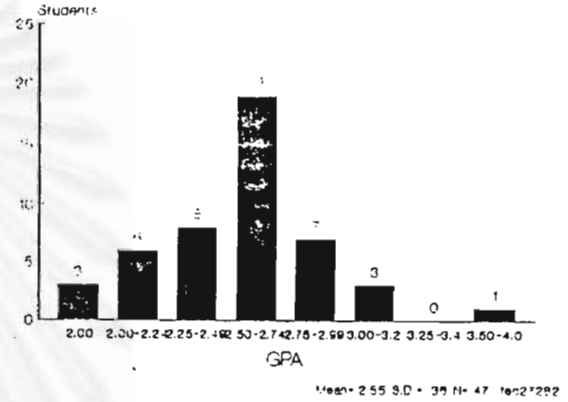
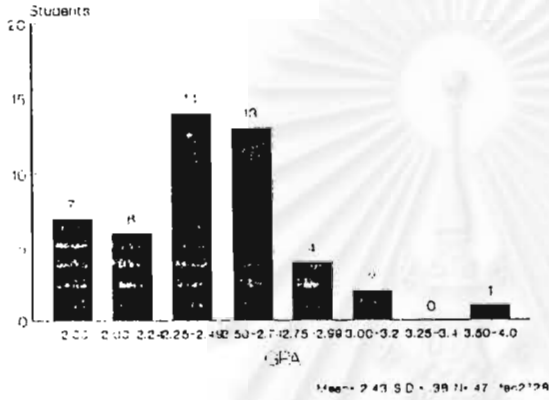
ภาคต้น

ภาคปลาย

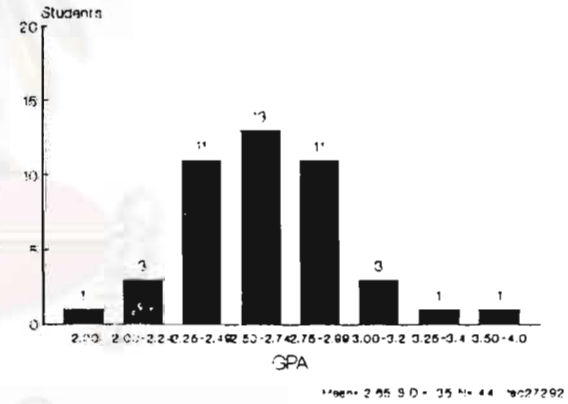
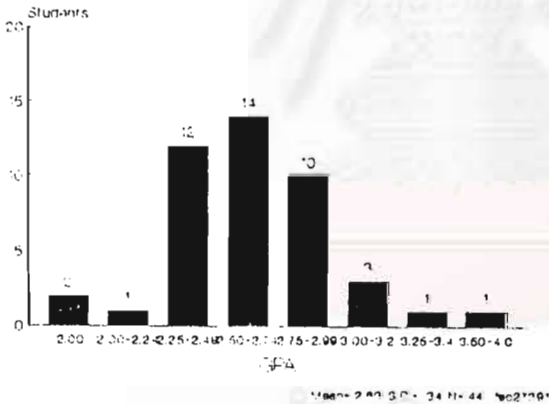
ปี 2527

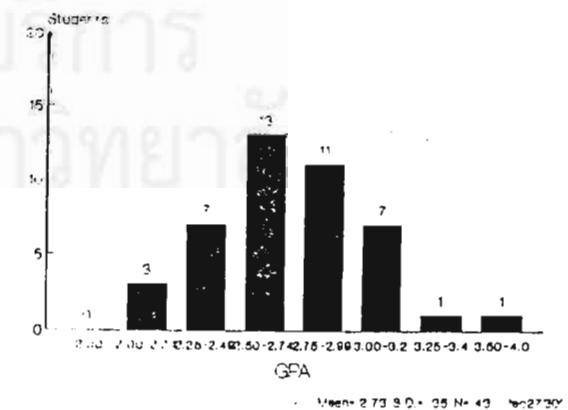
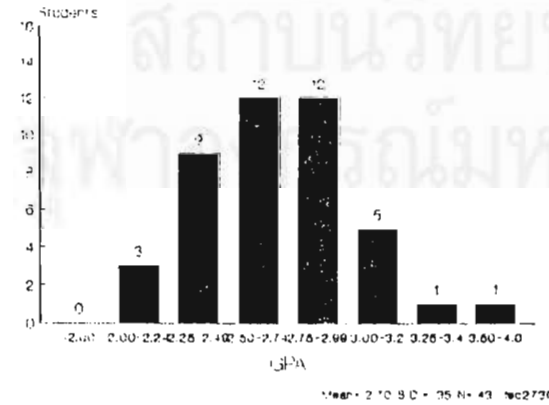
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

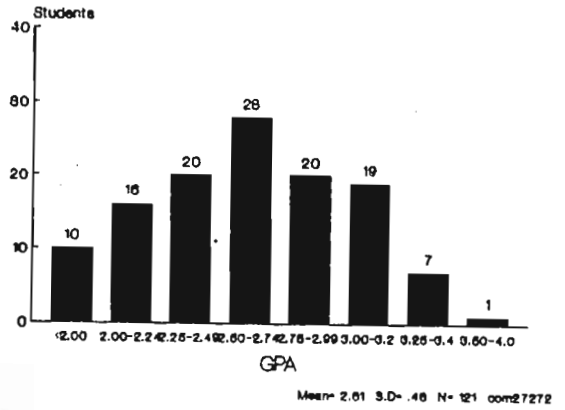
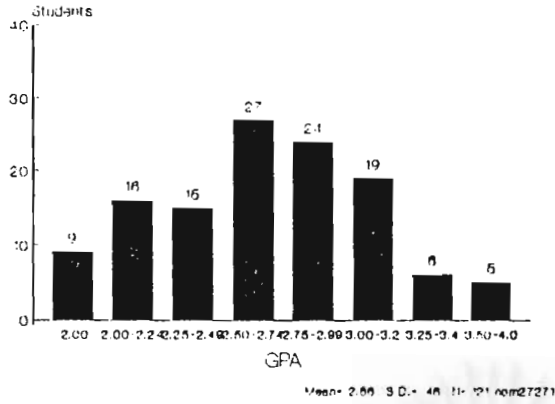

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา
สาขาเทคนิคการแพทย์ คณะแพทยศาสตร์

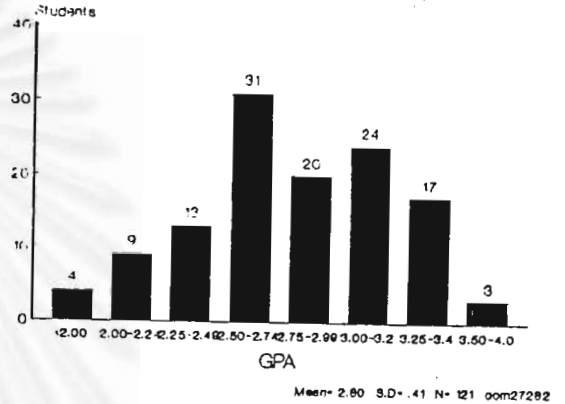
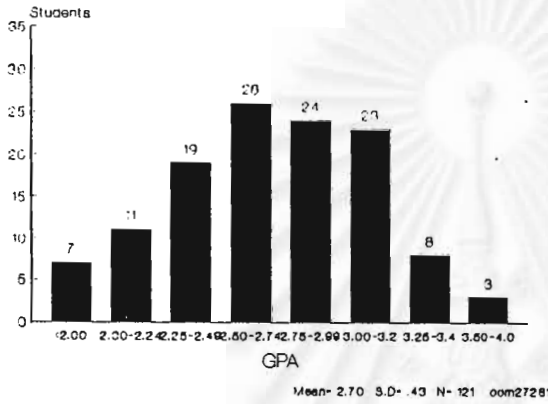
ภาคต้น

ภาคปลาย

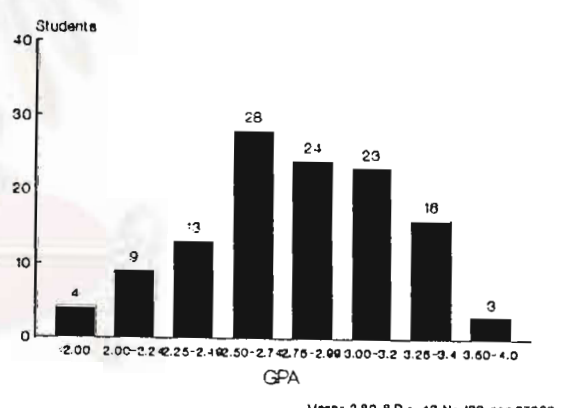
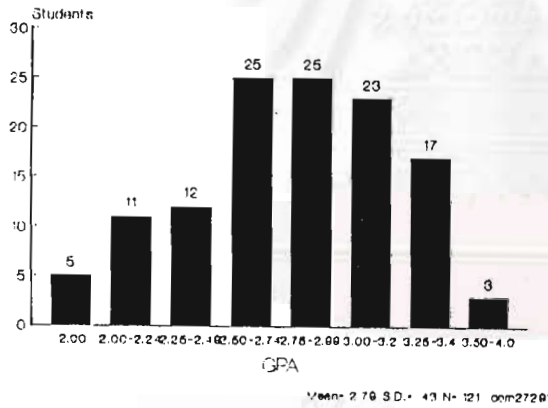
ปี 2527

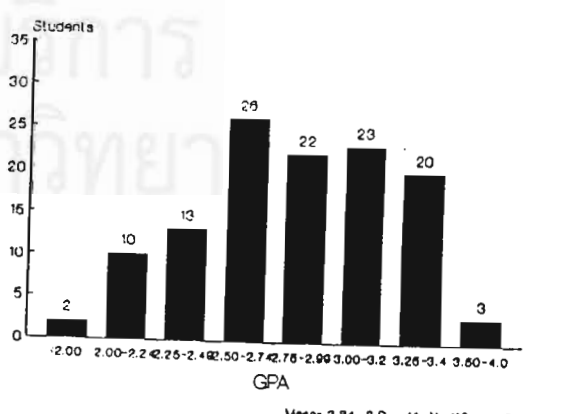
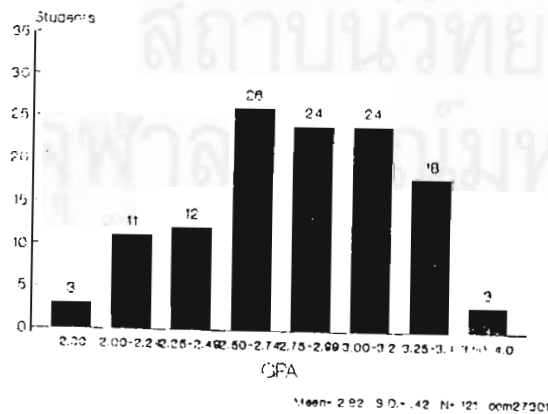
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

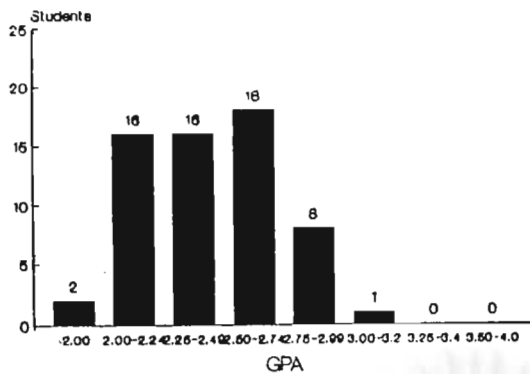

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะนิเทศศาสตร์

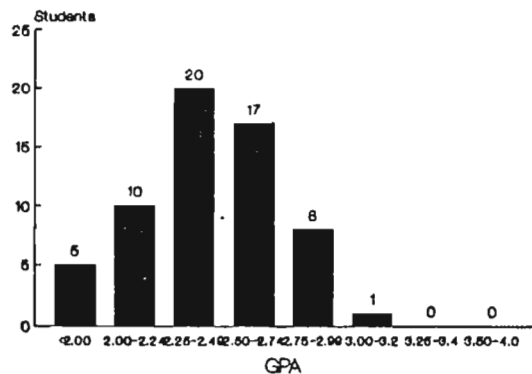
ภาคต้น

ภาคปลาย

ปี 2527

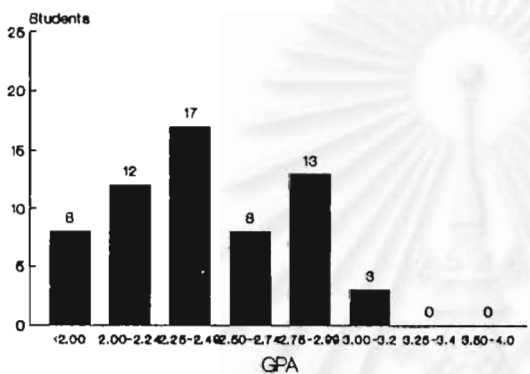

Mean= 2.44 S.D.= .29 N= 61 vet27271

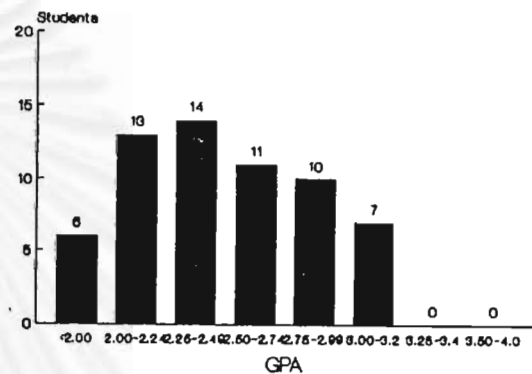

Mean= 2.45 S.D.= .29 N= 61 vet27272

ปี 2528

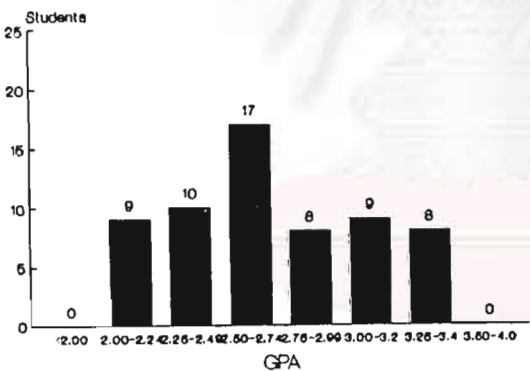

Mean= 2.46 S.D.= .33 N= 61 vet27281

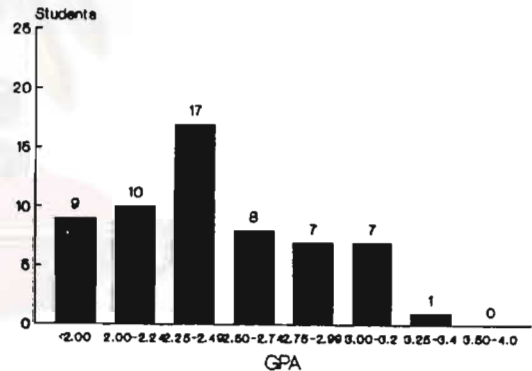

Mean= 2.46 S.D.= .37 N= 61 vet27282

ปี 2529

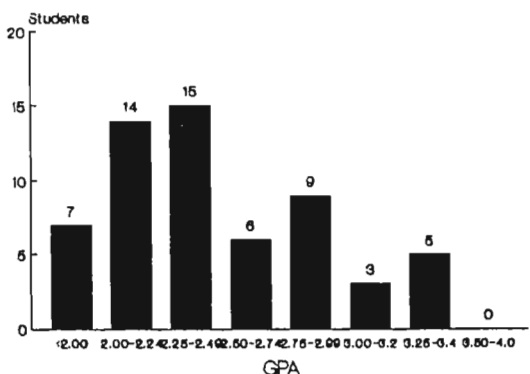

Mean= 2.44 S.D.= .42 N= 61 vet27291

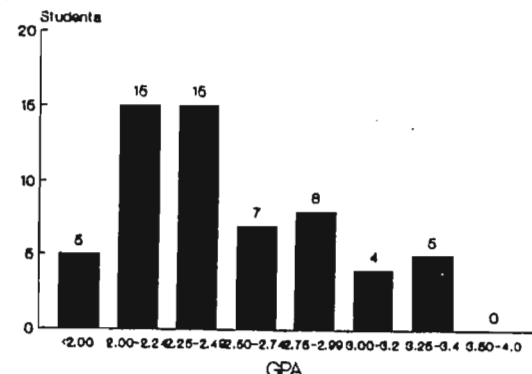

Mean= 2.45 S.D.= .41 N= 60 vet27292

ปี 2530

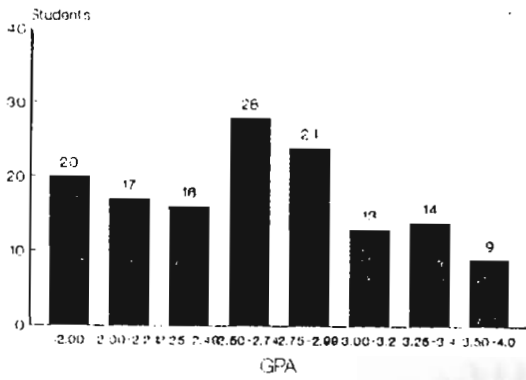
Mean= 2.47 S.D.= .42 N= 60 vet27301

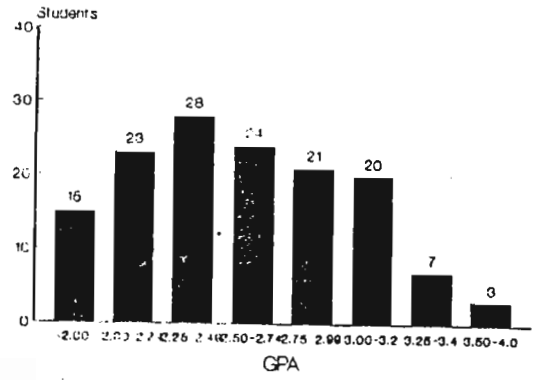
Mean= 2.49 S.D.= .46 N= 60 vet27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำนวนตามภาคการศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์

2527

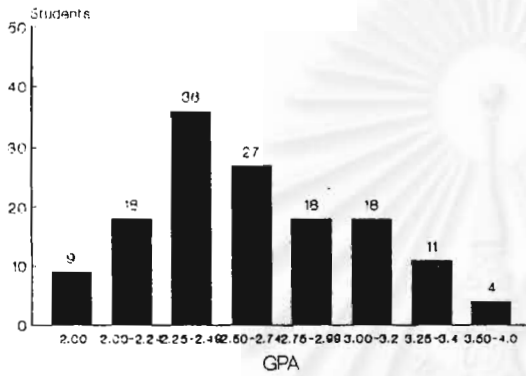

Mean= 2.40 S.D.= .58 N= 141 eco27271

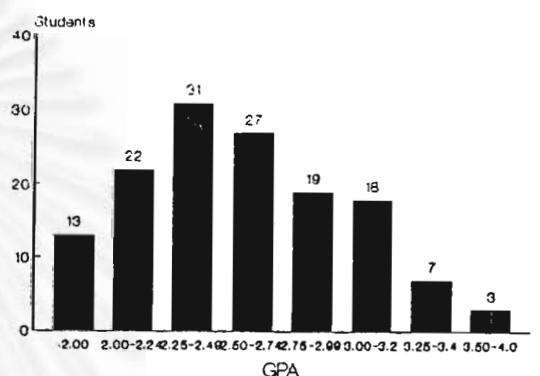

Mean= 2.67 S.D.= .46 N= 141 eco27272

2528

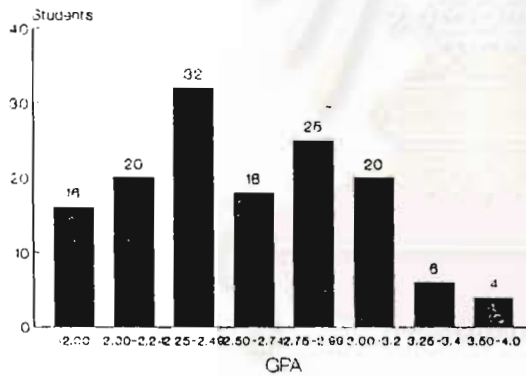

Mean= 2.82 S.D.= .46 N= 141 eco27281

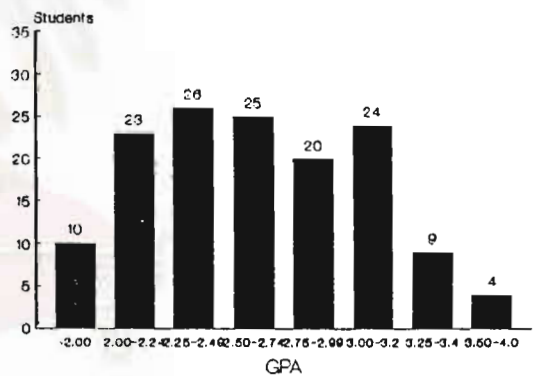

Mean= 2.68 S.D.= .44 N= 140 eco27282

2529

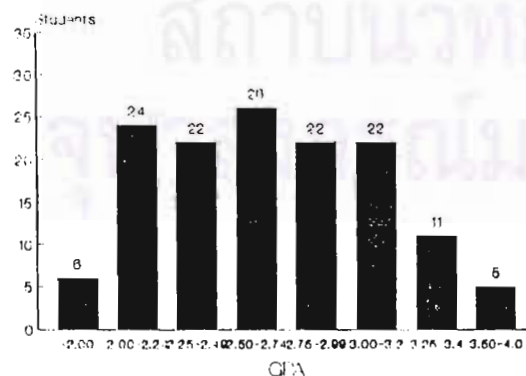

Mean= 2.69 S.D.= .45 N= 141 eco27291

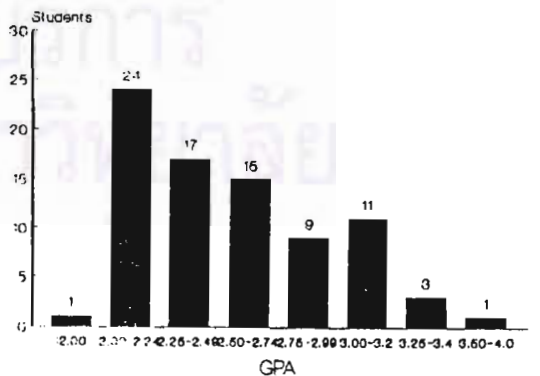

Mean= 2.62 S.D.= .46 N= 141 eco27292

2530

Mean= 2.77 S.D.= .45 N= 138 eco27301

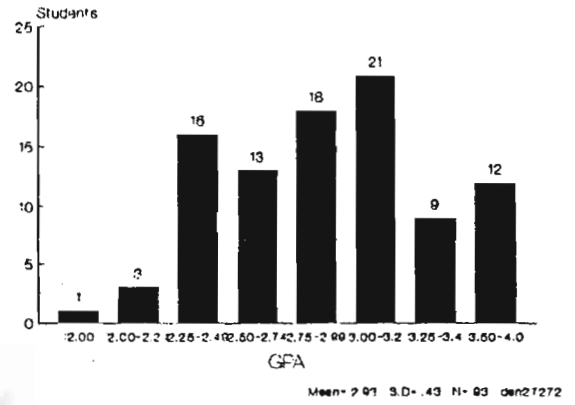
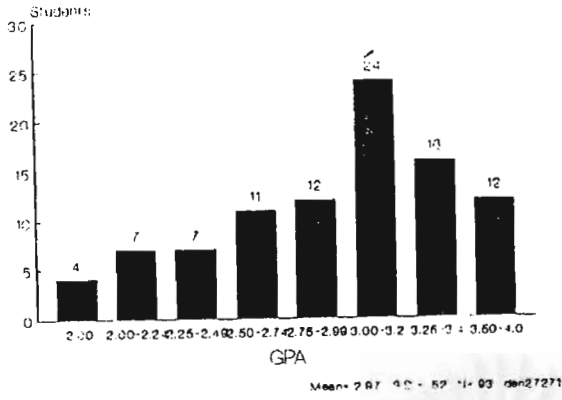
Mean= 2.54 S.D.= .40 N= 81 eco27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำนวนตามภาคการศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์

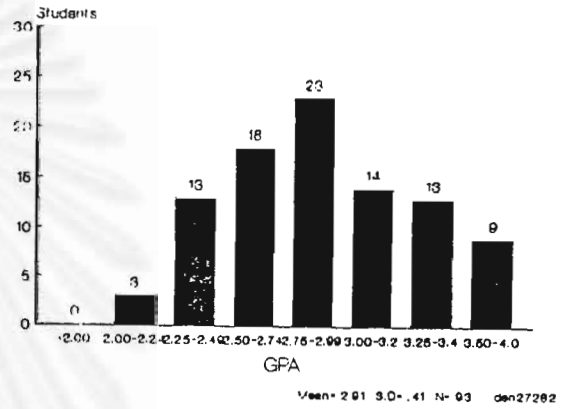
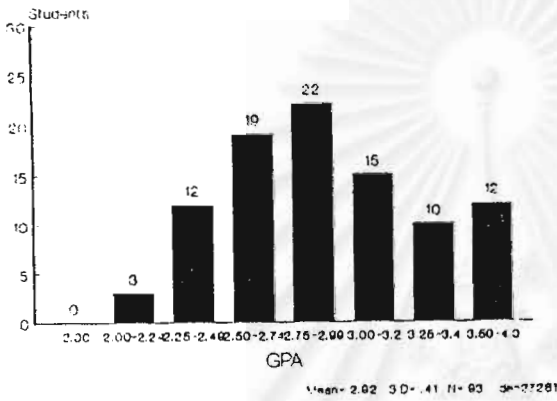
ภาคต้น

ภาคปลาย

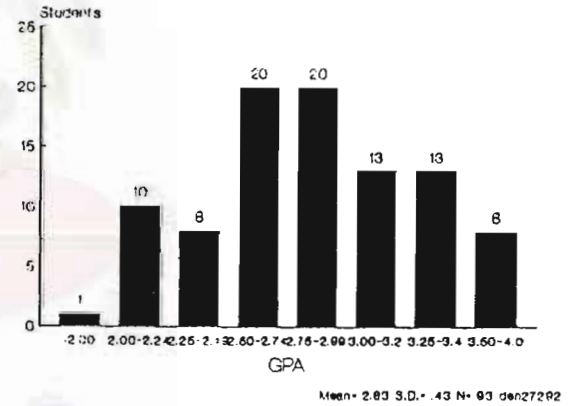
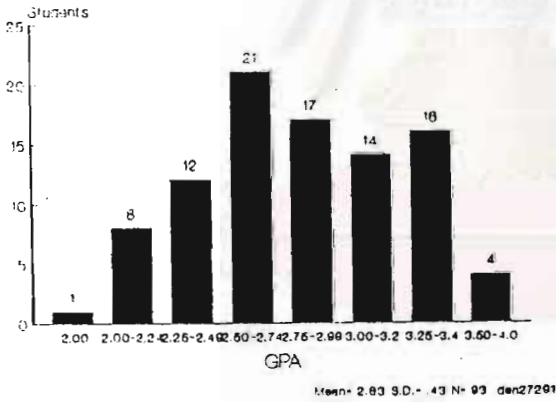
ปี 2527

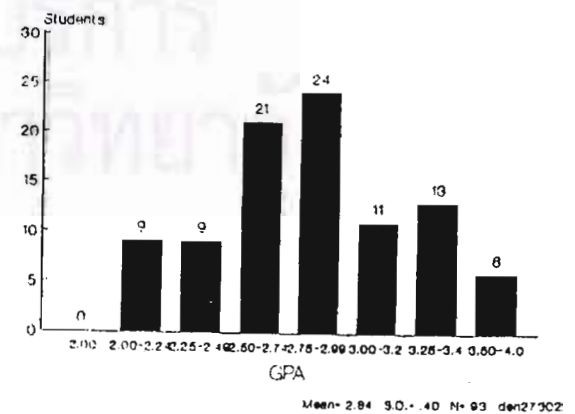
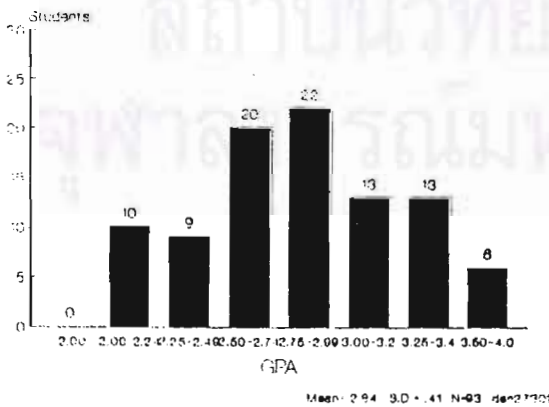
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

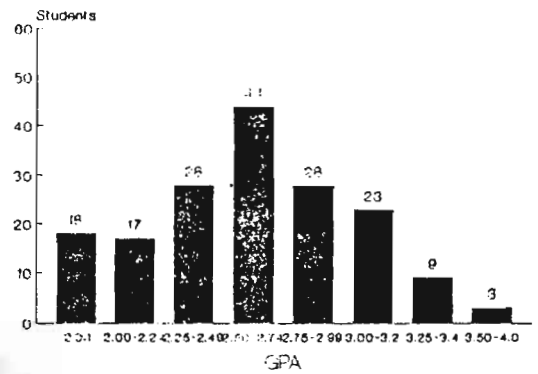
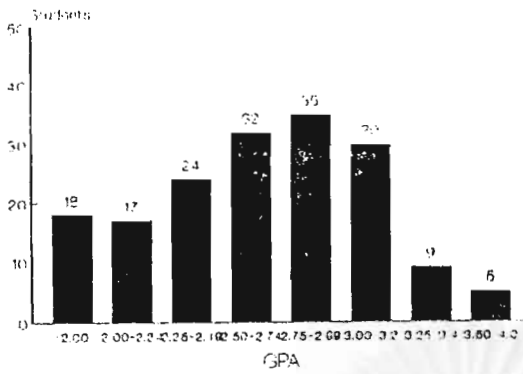

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์

ภาคต้น

ภาคปลาย

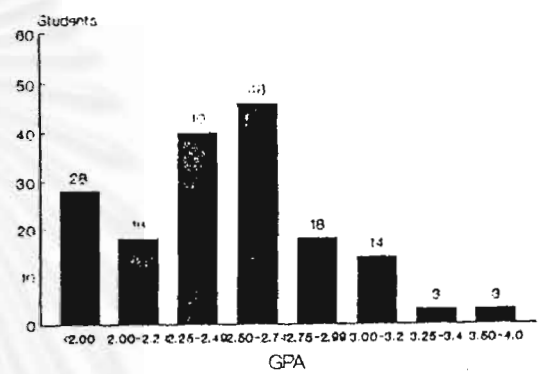
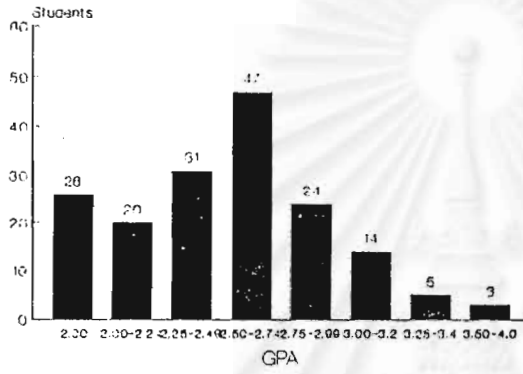
ปี 2527

Mean= 2.87 S.D.= .50 N= 170 law27271

Mean= 2.81 S.D.= .45 N= 170 law27272

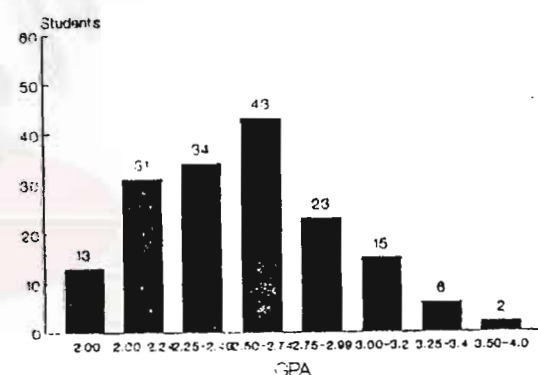
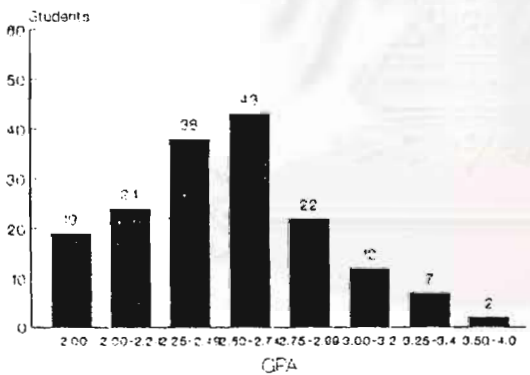
ปี 2528

Mean= 2.50 S.D.= .44 N= 170 law27281

Mean= 2.45 S.D.= .43 N= 170 law27282

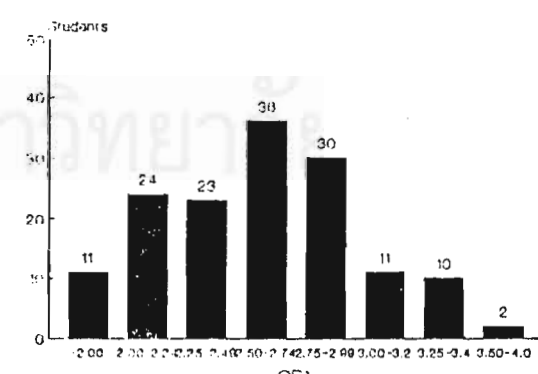
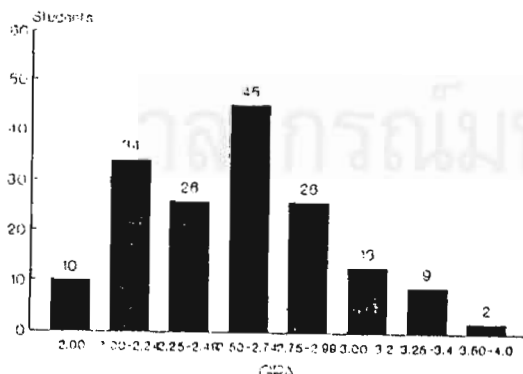
ปี 2529

Mean= 2.51 S.D.= .40 N= 167 law27291

Mean= 2.53 S.D.= .40 N= 167 law27292

ปี 2530

Mean= 2.57 S.D.= .40 N= 165 law27301

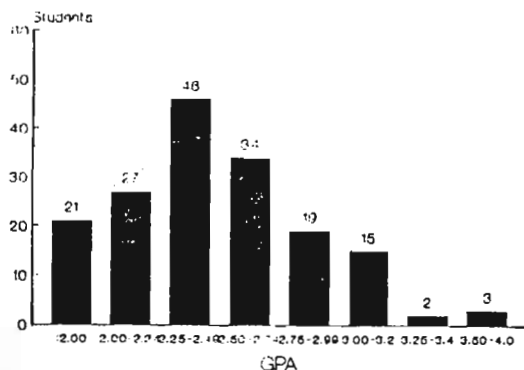
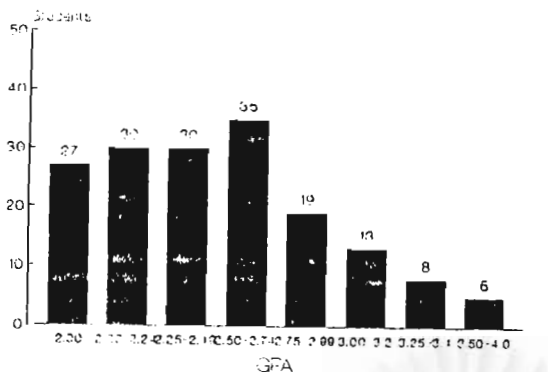
Mean= 2.58 S.D.= .42 N= 147 law27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่ เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะนิติศาสตร์

ภาคต้น

ภาคปลาย

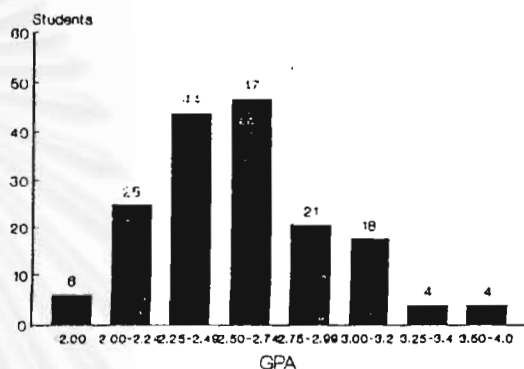
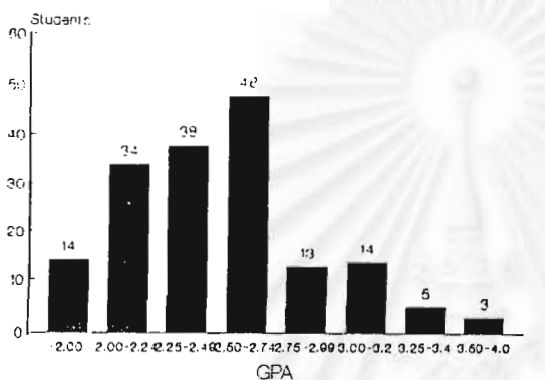
ปี 2527

Mean= 2.47 S.D.= .51 N= 197 phi27271

Mean= 2.46 S.D.= .42 N= 197 phi27272

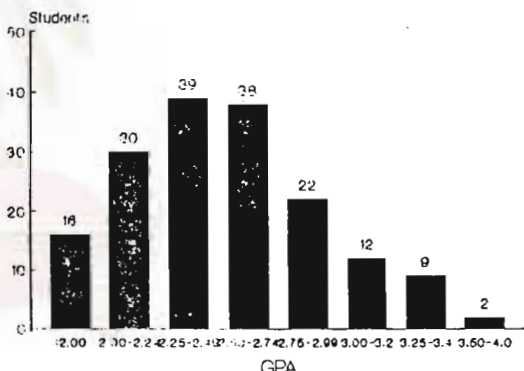
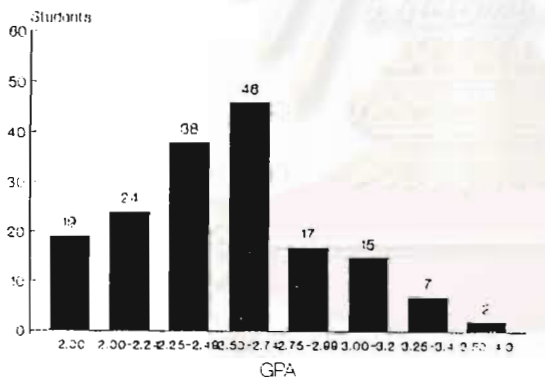
ปี 2528

Mean= 2.60 S.D.= .40 N= 199 phi27281

Mean= 2.59 S.D.= .39 N= 199 phi27282

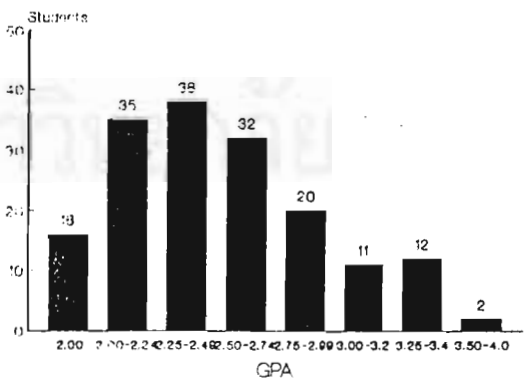
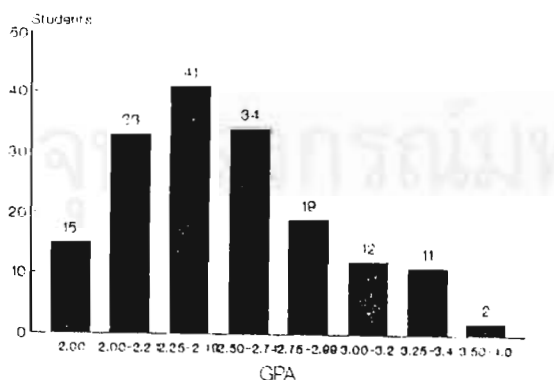
ปี 2529

Mean= 2.54 S.D.= .41 N= 199 phi27291

Mean= 2.63 S.D.= .42 N= 199 phi27292

ปี 2530

Mean= 2.53 S.D.= .42 N= 197 phi27301

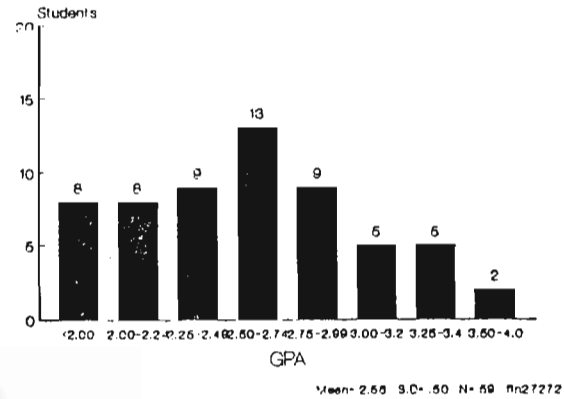
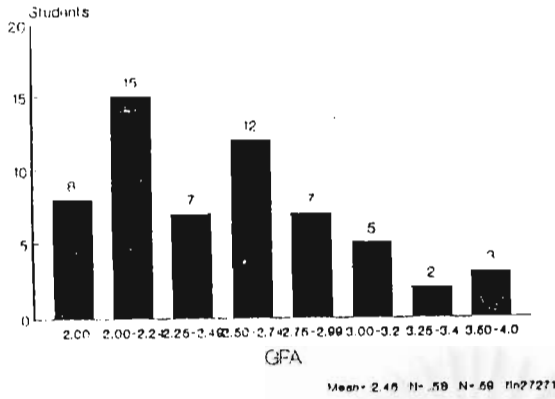
Mean= 2.52 S.D.= .43 N= 198 phi27302

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะเภสัชศาสตร์

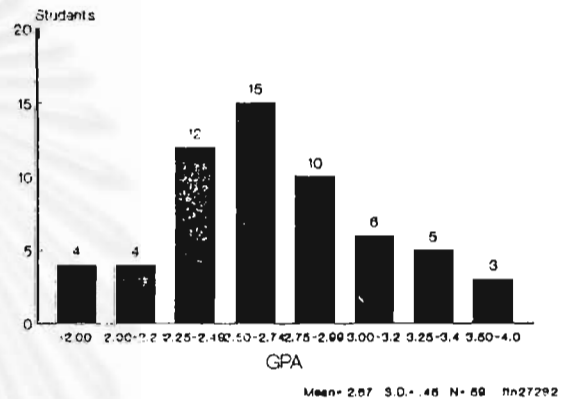
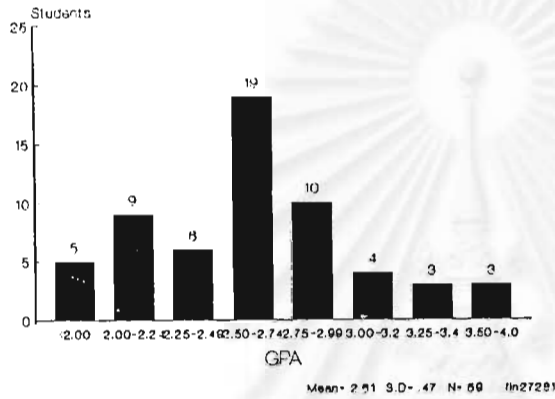
ภาคต้น

ภาคปลาย

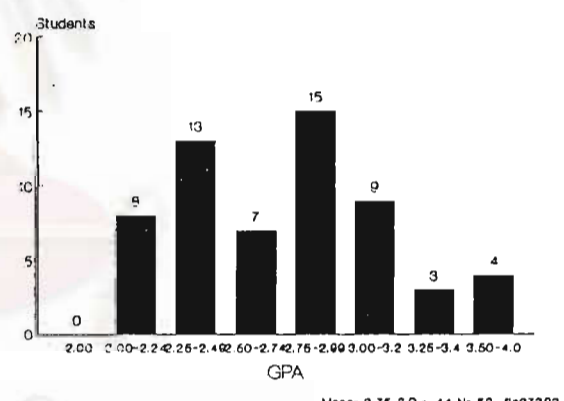
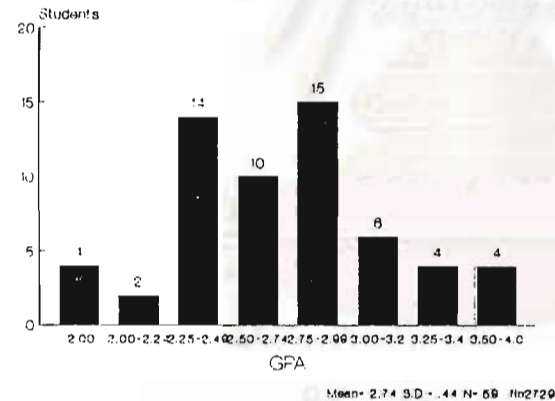
ปี 2527

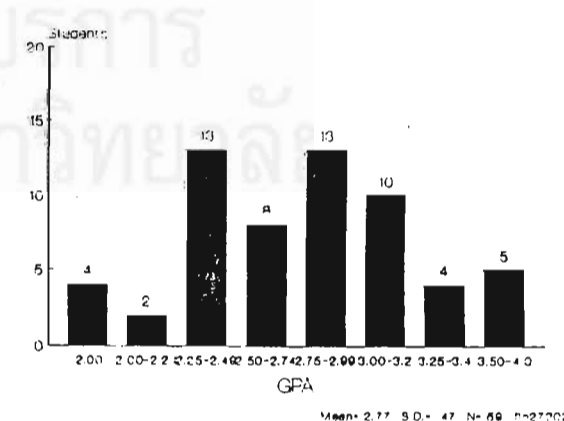
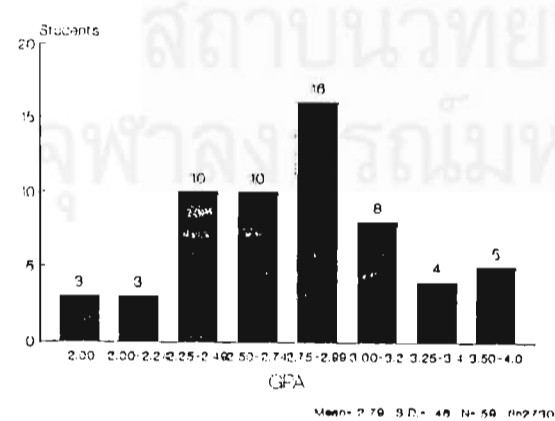
ปี 2528

ปี 2529

ปี 2530

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่ เข้าปี 2527 จำแนกตามภาคการศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์

ค. การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่างคณะ ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์การแพทย์

การวิเคราะห์ข้อมูล ในส่วนนี้เพื่อเปรียบเทียบการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่างคณะ โดยแยกตามกลุ่มสาขาวิชา ข้อมูลที่นำมาเปรียบเทียบเป็นลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของปี 1 ภาคต้น กับปี 4 ภาคปลาย

1. กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์

ในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคณะในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ พบว่าในภาคต้น ปี 1 การกระจายของคะแนนคณะรัฐศาสตร์ และ คณะเศรษฐศาสตร์ ไม่ค่อยเหมือนกับคณะอื่น ส่วน ปี 4 ภาคปลาย พบว่า คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มีการกระจายคล้ายโค้งปกติ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะครุศาสตร์เบ้ซ้าย คณะเศรษฐศาสตร์เบ้ขวา คณะรัฐศาสตร์ คณะกระจายในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คณะนิติศาสตร์คล้ายโค้งปกติโดยเบ้ขวาเล็กน้อย

2. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์

ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะอักษรศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคณะก็พบว่า คณะอักษรศาสตร์ มีการกระจายแตกต่างจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาผลการเรียนในปี 4

3. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบด้วย คณะวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ข้อมูลจากปี 1 และปี 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนในปี 1 เบ้ซ้ำยค่อนข้างมาก แต่ พอบปี 4 มีการเปลี่ยนแปลง โดยความเบ้ลดน้อยลง การกระจายของทั้ง 2 คณะ ในปี 1, 4 ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน

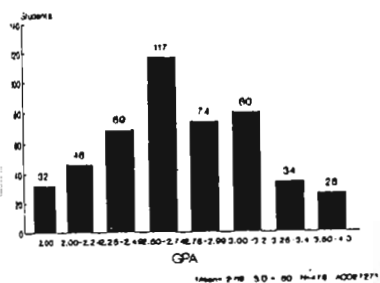
4. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์

ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ประกอบด้วย คณะแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะทันตแพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์ ผลปรากฏว่าการกระจายของคะแนนเฉลี่ยของนิสิตเมื่ออยู่ปี 1 กับปี 4 มีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะใน คณะแพทยศาสตร์ (รวมสาขาวิชาเทคนิคการแพทย์ด้วย) และคณะสัตวแพทยศาสตร์ ส่วนคณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปมาก

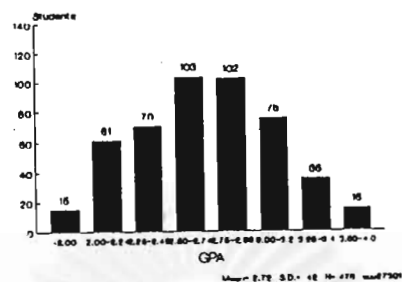
เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนปี 1 ระหว่างคณะ พบว่า คณะแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ มีความเบ้ซ้ำย ส่วนสาขาเทคนิคการแพทย์เบ้ซ้ำยค่อนข้างมาก คณะเภสัชศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์เบ้ซ้ำย ส่วนคะแนนในตอนปี 4 นั้น รูปแบบการกระจายมีการเปลี่ยนแปลง คือ กราฟของคณะต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีความเบ้ลดลง

สถาบันนวมทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

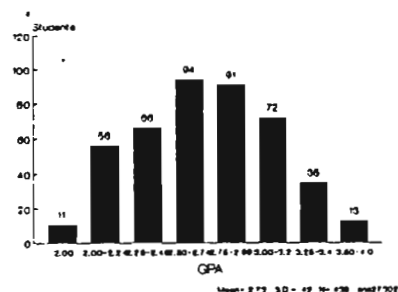
ภาคต้นปี 1

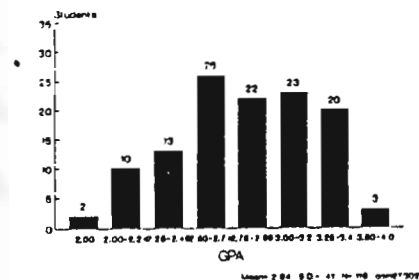
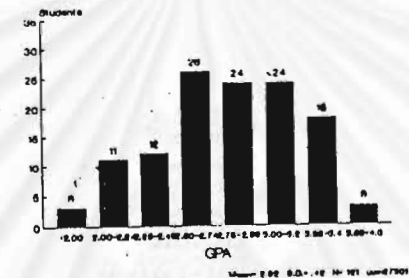
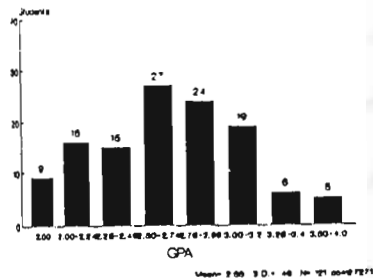
ภาคต้นปี 4

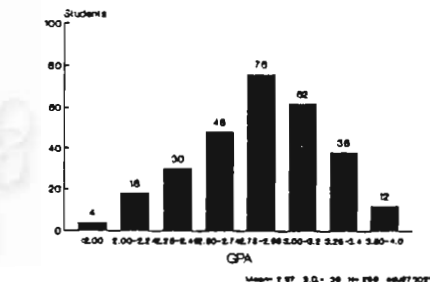
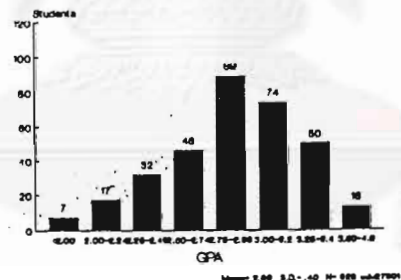
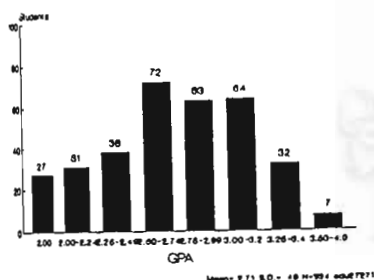
ภาคปลายปี 4

พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี

นิติศาสตร์

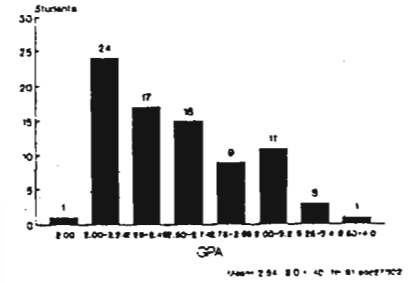
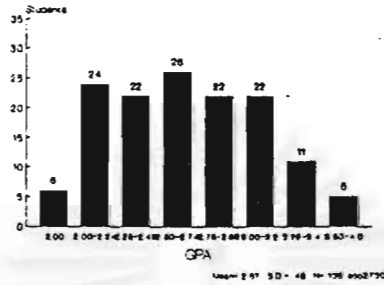
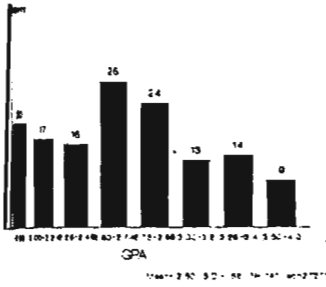
เศรษฐศาสตร์

สถาบันนิติศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

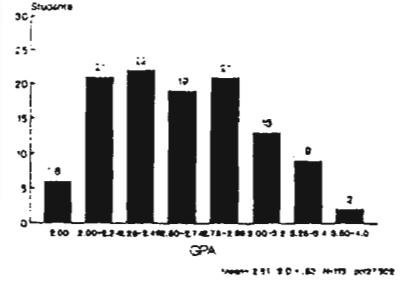
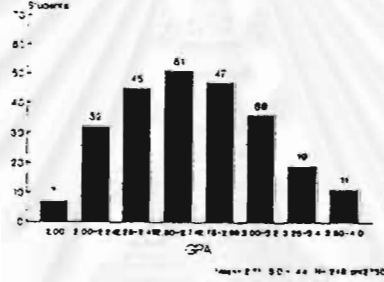
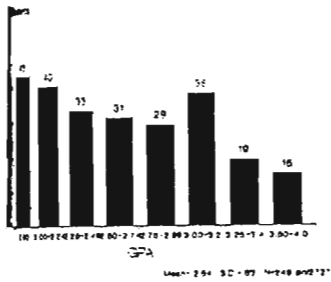
เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4 สาขาสังคมศาสตร์

ภาคต้นปี 4

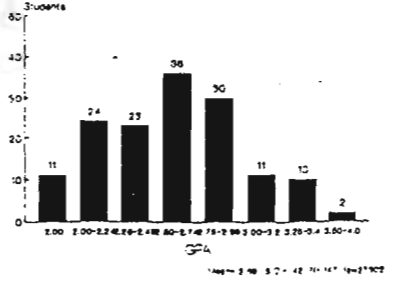
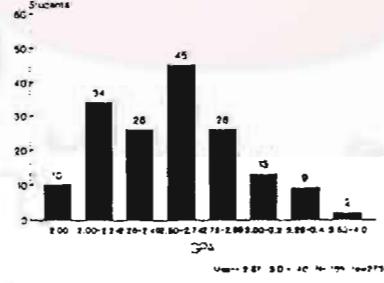
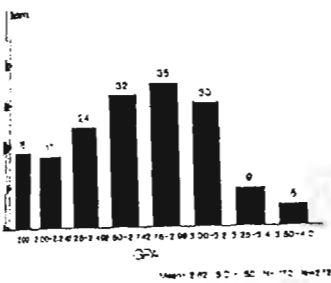
ภาคปลายปี 4

เศรษฐศาสตร์

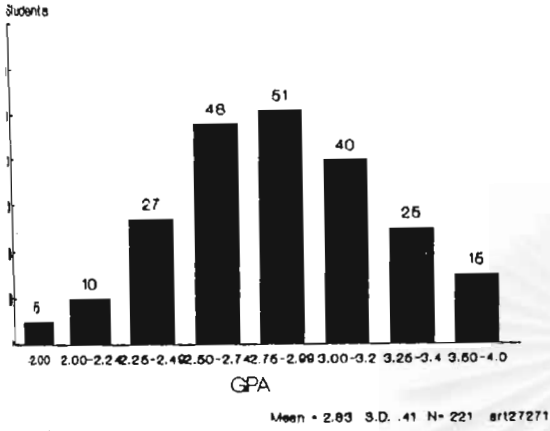
รัฐศาสตร์

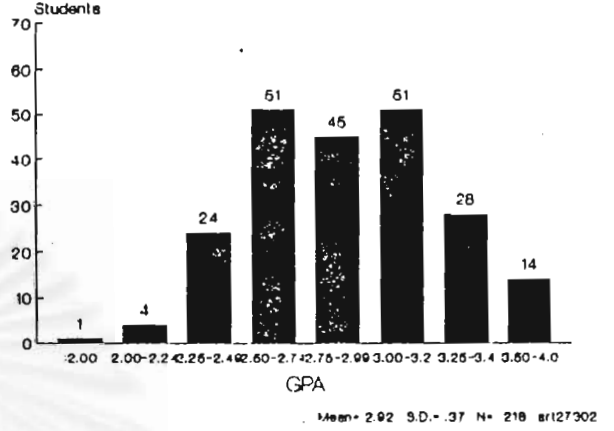
นิติศาสตร์

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4
 สาขาสังคมศาสตร์ (ต่อ)

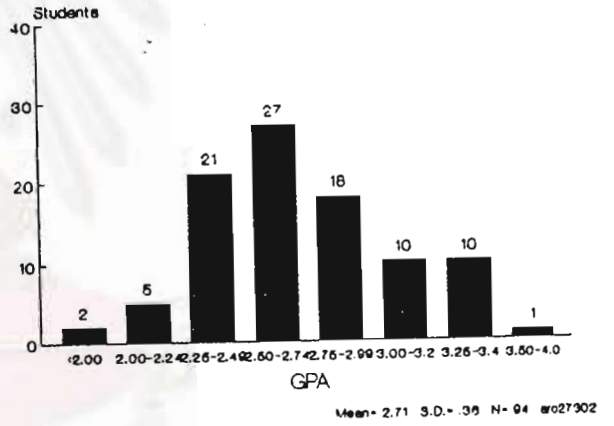
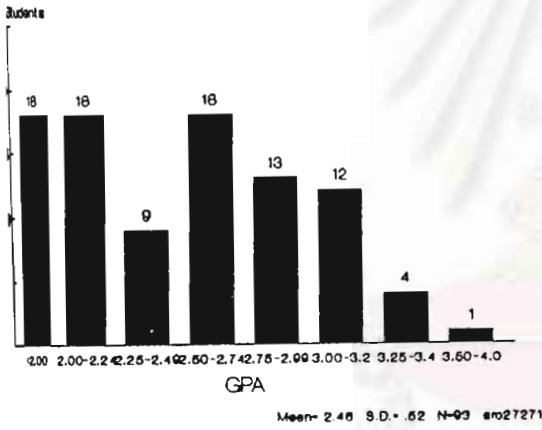
ภาคต้นปี 1

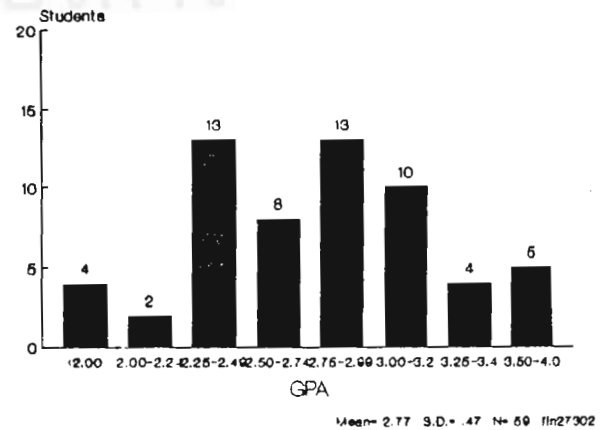
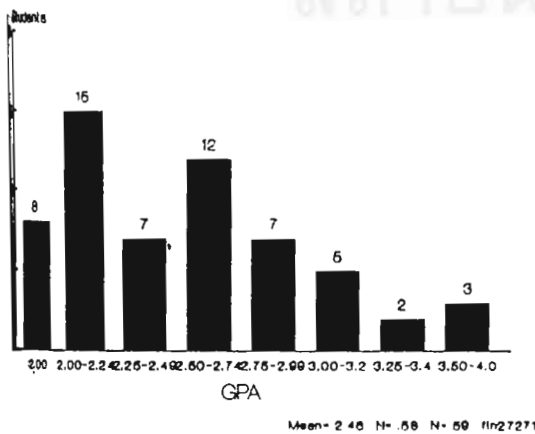
ภาคปลายปี 4

อักษรศาสตร์

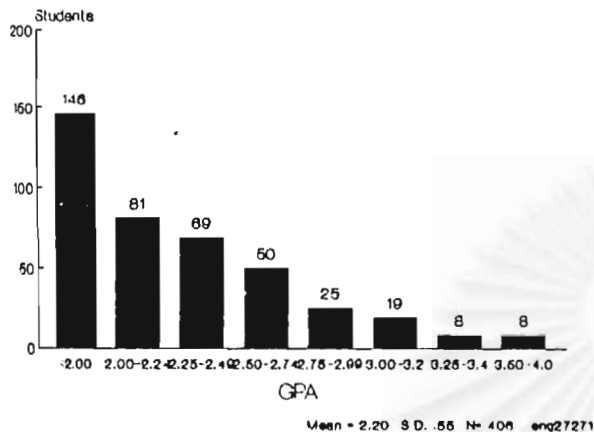
สถาปัตยกรรมศาสตร์

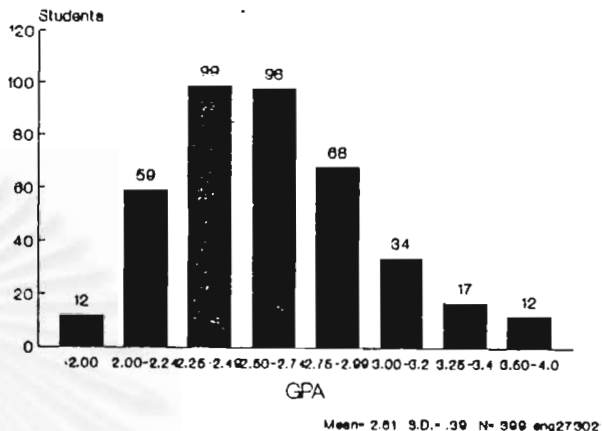
ศิลปกรรมศาสตร์

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4
สาขามนุษยศาสตร์

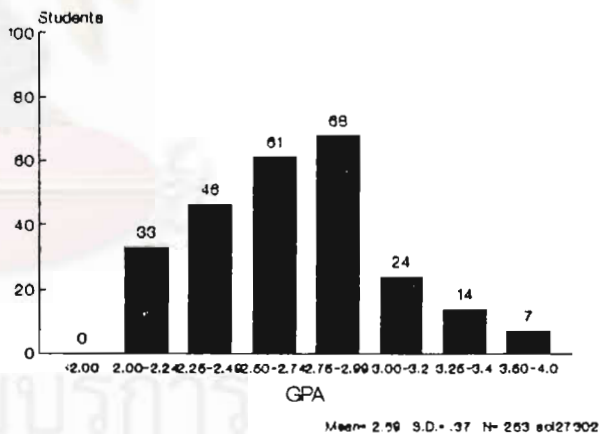
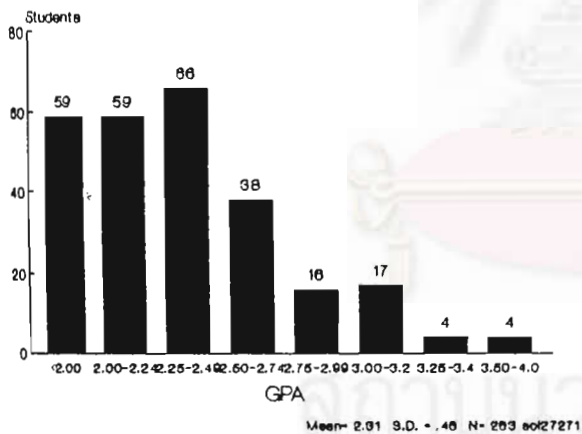
ภาคต้นปี 1

ภาคปลายปี 4

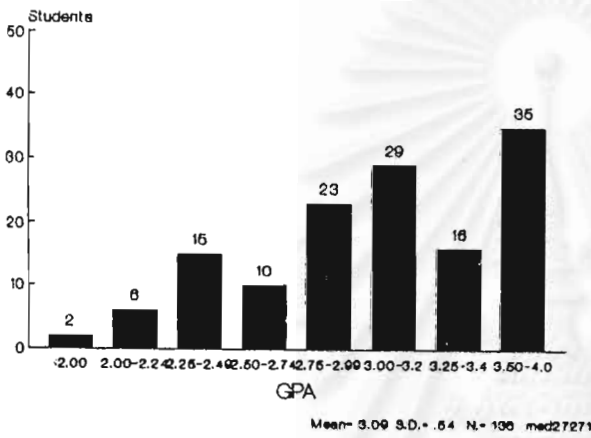
วิศวกรรมศาสตร์

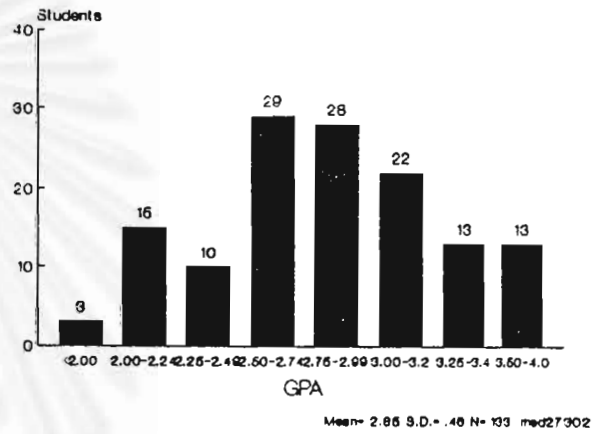
วิทยาศาสตร์

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

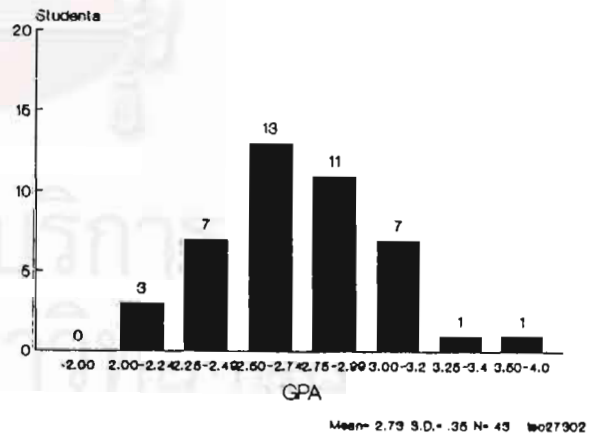
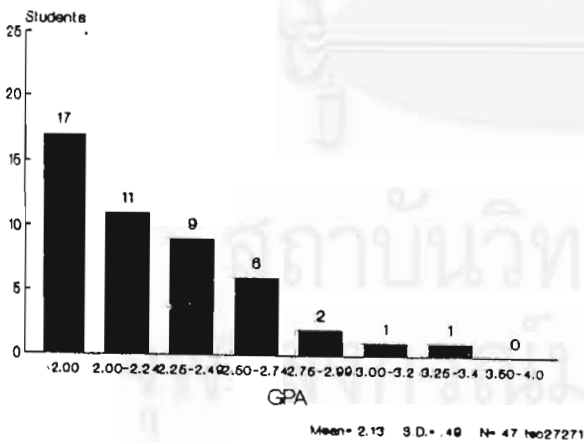
ภาคต้นปี 1

ภาคปลายปี 4

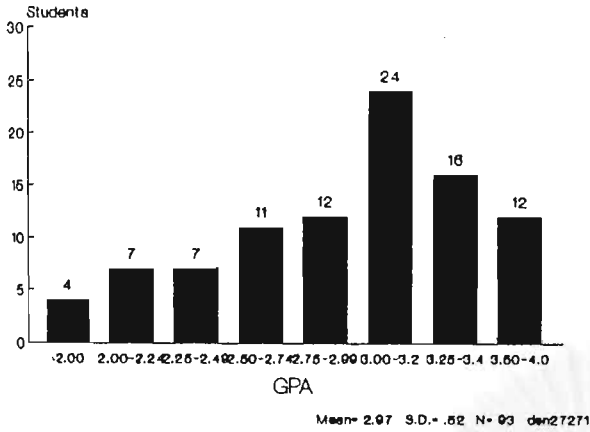
แพทยศาสตร์

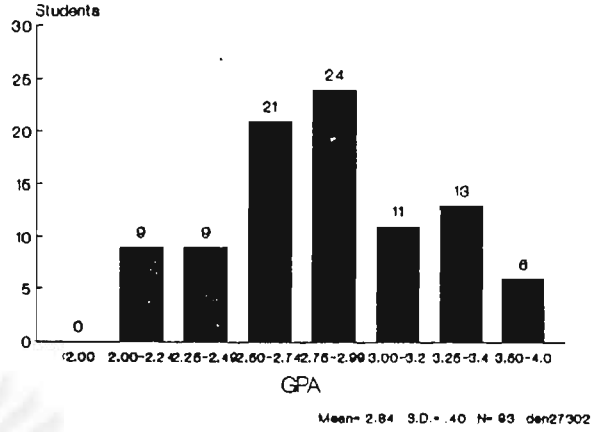
เทคนิคการแพทย์

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4 สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์

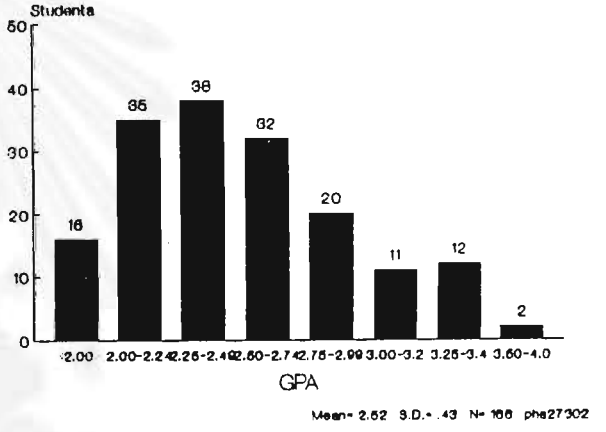
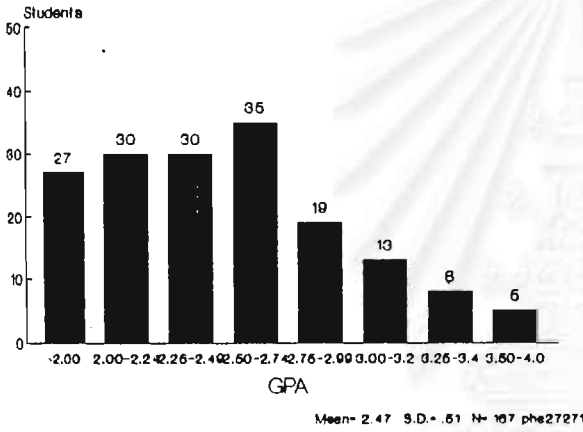
ภาคต้นปี 1

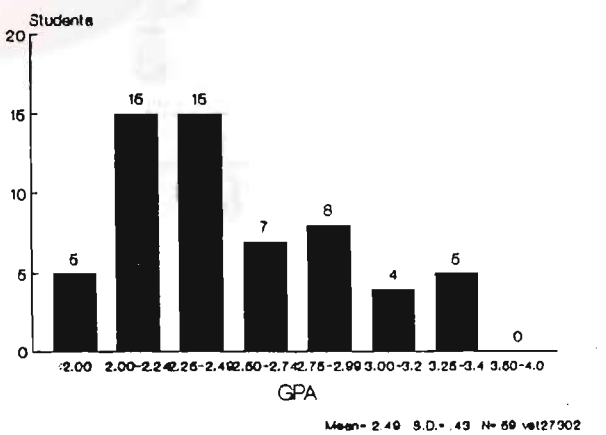
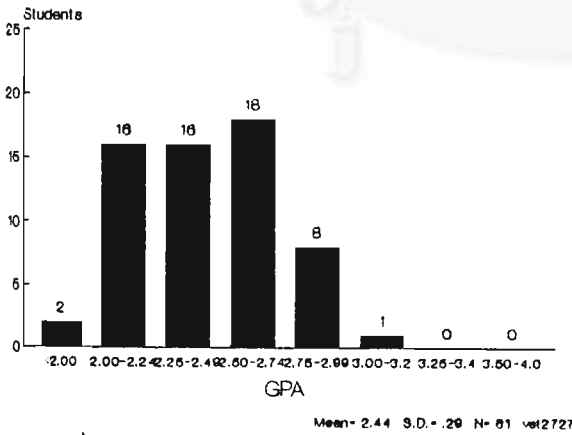
ภาคปลายปี 4

ทันตแพทยศาสตร์

เภสัชศาสตร์

สัตวแพทยศาสตร์

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่น 2527 ระหว่าง ภาคต้นปี 1 กับ ภาคปลายปี 4 สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ (ทอ)

สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 (ค)

การเปรียบเทียบลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของแต่ละสาขาวิชา สำหรับรุ่น 2527 พบว่ามีรูปแบบที่ค่อนข้างแตกต่างกัน ในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ พบว่าผลการเรียนของนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ ในภาคต้น ชั้นปีที่ 1 ค่อนข้างแตกต่างจากคณะอื่นมาก คือมีความถี่กระจายไปทุกช่วงคะแนน ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สำหรับผลการเรียนในภาคปลาย นั้น พบว่ากราฟของคณะครุศาสตร์เบ้ซ้ายค่อนข้างมากกว่าคณะอื่น เช่น นิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ในขณะที่กราฟของคณะเศรษฐศาสตร์ มีความเบ้ขวา ซึ่งแสดงว่านิสิตที่ได้คะแนนสูงมีจำนวนไม่มากนัก

ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์ กราฟของคณะอักษรศาสตร์ แตกต่างไปจากคณะอื่น คือ มีความเบ้ซ้ายมาก ซึ่งแสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง

ในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กราฟในตอนปี 4 เบ้ขวา แต่มีคะแนนโดยเฉลี่ยดีกว่าปี 1 ภาคต้น ซึ่งเบ้ขวามาก ส่วนในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ พบว่านิสิตคณะแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์มีผลการเรียนโดยเฉลี่ยค่อนข้างสูงกว่าคณะอื่น ๆ

ง. การวิเคราะห์สัดส่วนของนิสิตผู้มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม และผู้มีแนวโน้มจะพ้นสถานนิสิต

สัดส่วนของผู้มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ชี้ให้เห็นว่านิสิตเมื่ออยู่ชั้นสูงขึ้นไป สัดส่วนของผู้ที่มีแนวโน้ม จะได้เกียรตินิยมจะลดลงเรื่อย ๆ จากการเปรียบเทียบคณะต่าง ๆ พบว่า สัดส่วนนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ครุศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมี มากกว่านิสิตคณะอื่น ๆ

สัดส่วนของนิสิตคณะที่มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยมน้อยกว่าคณะอื่น ได้แก่ สาขา
 เทคนิคการแพทย์ (คณะแพทยศาสตร์) คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะ
 สถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะเภสัช-
 ศาสตร์

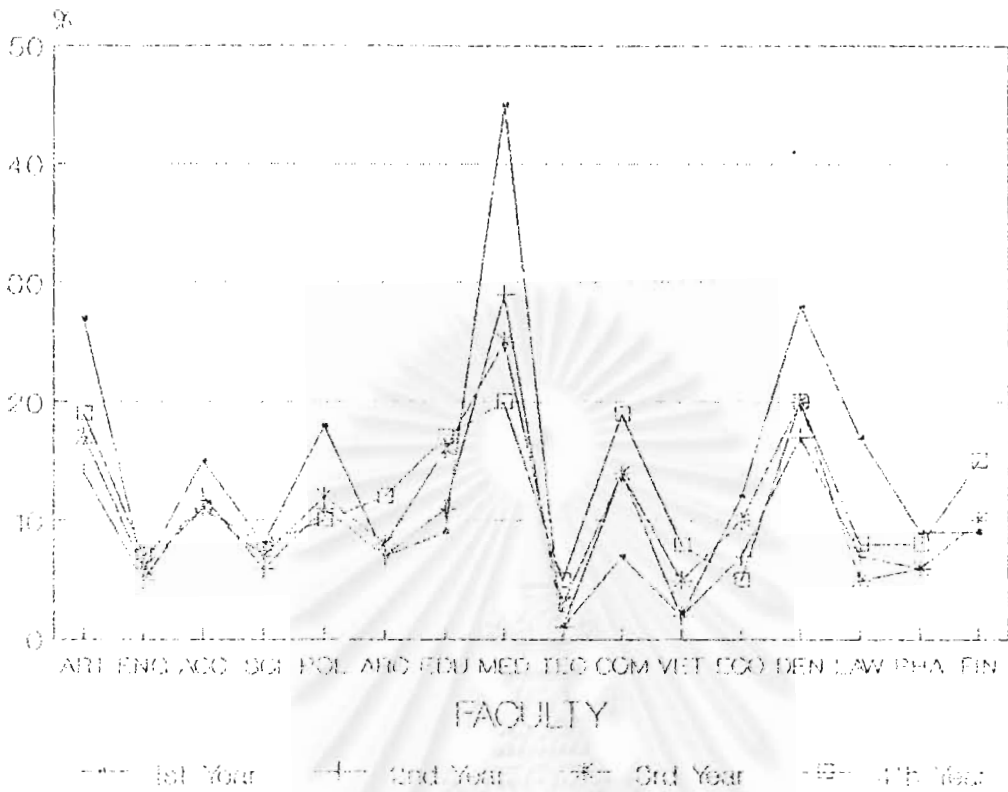
สัดส่วนของนิสิตผู้มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลชี้ให้เห็นว่าสัดส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีแนวโน้มจะพ้น
 สภาพนิสิตเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีเป็นจำนวนสูงกว่า ปี 2, 3, 4 คณะที่มี
 ปัญหานี้มาก คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาเทคนิคการแพทย์ (คณะแพทยศาสตร์) คณะ
 สถาปัตยกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์

ส่วนคณะที่มีปัญหาด้านนี้น้อย เมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น คือ คณะอักษรศาสตร์
 พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี ครุศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิเทศศาสตร์ กทันตแพทยศาสตร์

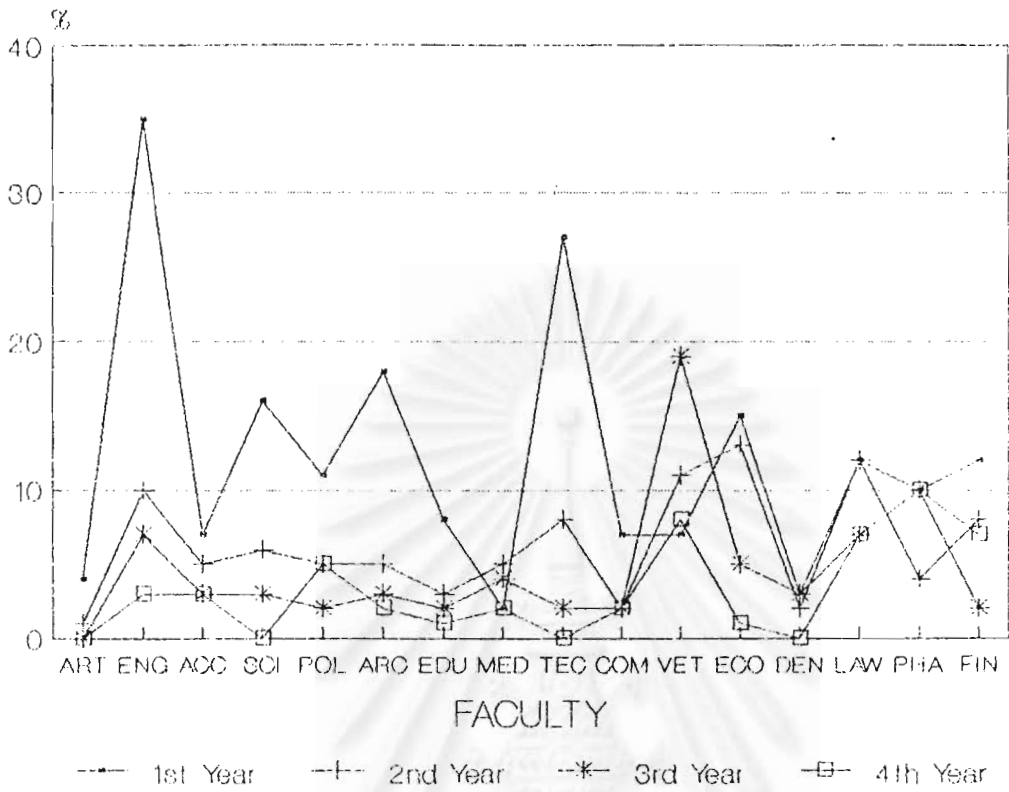
สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัดส่วนนิสิตที่มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัดส่วนนิสิตที่มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 (ง)

1. สัดส่วนของผู้มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม เมื่ออยู่ชั้นปีสูงขึ้น มีจำนวนลดลง และผู้มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิตเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยไม่ถึง 2.00 ก็ลดลงเช่นเดียวกัน เมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น
2. ในสาขาสังคมศาสตร์ สัดส่วนของนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ ครุศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น
3. ในสาขามนุษยศาสตร์ สัดส่วนของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น
4. ในสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ สัดส่วนของนิสิตคณะแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น
5. เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสาขาวิชาอื่น สัดส่วนของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีน้อยกว่า

ประเด็นคำถามที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น นำไปสู่ประเด็นคำถามที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. หากต้องการศึกษาว่ามาตรฐานการประเมินผลการเรียนในแต่ละคณะเท่าเทียมกันหรือไม่ เป็นไปได้หรือไม่ที่จะพิจารณาจากลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละคณะว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
2. ผลการเรียนที่มีความแตกต่างกันระหว่างคณะ เป็นเพราะมาตรฐานการวัดและประเมินผลของอาจารย์ในแต่ละคณะมีความแตกต่างกัน หรือเป็นเพราะความสามารถของนิสิตที่ไม่เท่ากัน หรือทั้งสองประการ
3. ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของผลการเรียนในแต่ละภาคการศึกษา แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจเรียนของนิสิตที่มีมากขึ้นหรือลดลง หรือเป็นเพราะวิชาที่มีความยาก/ง่ายแตกต่างกัน หรือมาตรฐานการวัดและประเมินผลแต่ละวิชาแตกต่างกัน หรือ สาเหตุอื่น

4. โอกาสการเรียนรู้ได้เกียรตินิยม หรือ โอกาสที่จะพ้นสภาพนิสิตเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ในแต่ละคณะที่มีขนาดไม่เท่ากัน เป็นเพราะความสามารถของนิสิตแตกต่างกันจริง หรือเป็นเพราะมาตรฐานที่ใช้ในการตัดสินผลการเรียนในแต่ละคณะแตกต่างกันมาก กล่าวคือ บางคณะตั้งเกณฑ์ไว้สูงเกินไป จนโอกาสที่นิสิตจะทำคะแนนได้ดีมีน้อย หรือบางคณะตั้งเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ จนนิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง อันทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่าเกรดเฟ้อ

ข้อค้นพบที่เสนอมาไม่สามารถให้คำตอบในเรื่องนี้ได้ แต่เป็นหลักฐานอันแสดงให้เห็นว่าสภาพการวัดและประเมินผล หรือกระบวนการเรียนการสอนในแต่ละคณะน่าจะมี ความแตกต่างกัน โดยเฉพาะเมื่อนิยามจากลักษณะการกระจายของคะแนนเฉลี่ยของ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งพบว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนน้อย ซึ่งถ้าจะอธิบายว่านิสิตคณะนี้มีความสามารถทางการเรียนต่ำก็คงเป็นไปได้ได้ยาก เพราะนิสิตที่สอบเข้าคณะนี้ได้โดยเฉลี่ยแล้วเป็นผู้ที่มีคะแนนสอบเข้าสูง และหากจะคิดว่าเป็นเพราะนิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียนน้อย จึงได้คะแนนต่ำก็คงจะไม่ถูกต้องนัก ประเด็นที่น่าศึกษาคือ เป็นไปได้หรือไม่ที่มาตรฐานการประเมินผลการเรียนของคณะนี้สูงกว่าคณะอื่น หากมีความแตกต่างของมาตรฐานการประเมินผลทางการเรียนระหว่างคณะจริง ก็คงเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนควรให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นที่ทราบกันว่า การตัดสินผลการเรียนที่ถูกต้องเหมาะสม และยุติธรรม ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของวิธีการวัดและ ประเมินผลที่น่าเชื่อถือ การปล่อยให้ผลการตัดสินผลการเรียนขึ้นอยู่กับผู้สอนซึ่งอาจจะมีวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมย่อมไม่เกิดผลดีต่อสถาบัน ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงเกิดขึ้นเพื่อสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลที่อาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยปฏิบัติอยู่ว่าเป็นเช่นใด เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาระบบการประเมินผลซึ่งหลายฝ่ายเรียกร้องให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ทำการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามซึ่งส่งไปยังอาจารย์ทุกคนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และระยะที่ 2 เป็นการศึกษาเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์อาจารย์ในภาควิชาต่าง ๆ เพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2-4

ประชากร

อาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 2,389 คน (ข้อมูลจากแฟ้มรายชื่ออาจารย์ปี 2532 งานวิจัยสถาบัน กองแผนงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

กลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการเก็บข้อมูลครั้งนี้ดำเนินการเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาสำรวจข้อมูลทั่วไป เพื่อให้ได้กลุ่มผู้สนใจด้านการวัดและประเมินผล กลุ่มตัวอย่างที่เก็บในระยะที่ 1 จึงเป็นกลุ่มเดียวกับประชากรในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้ทำการเก็บข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามให้ตอบกลับทางไปรษณีย์มหาวิทยาลัย

จากการวิเคราะห์อัตราการตอบกลับในการสำรวจระยะที่ 1 จำแนกตามคณะพบว่า มีการกระจายไปยังคณะต่าง ๆ ดังปรากฏในตารางที่ 1 จะเห็นว่าอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามที่ส่งไปเท่ากับ 20.4 % (ตารางที่ 1)

สำหรับการเก็บข้อมูลระยะที่ 2 นั้น เป็นการศึกษาสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลในแนวลึก ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยรายชื่อกลุ่มอาจารย์ที่มีความสนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียน ซึ่งได้จากการแนะนำตนเองหรือจากเพื่อนอาจารย์เสนอชื่อขึ้นมา กลุ่มตัวอย่างสำหรับการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 นี้จึงมีทั้งที่ได้เลือกขึ้นมาอย่างเฉพาะเจาะจง และทั้งที่ได้มาอย่างสุ่ม โดยพยายามให้มีการกระจายไปทั่วทุกภาควิชาในคณะต่าง ๆ อย่างน้อยภาควิชาละ 1 คน รวมจำนวน

ตารางที่ 1 อัตราการตอบกลับของอาจารย์จากคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะ/สถาบัน	ประชากร	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. อักษรศาสตร์	177	38	21.5
2. วิศวกรรมศาสตร์	224	37	16.5
3. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	123	15	12.2
4. วิทยาศาสตร์	365	86	23.6
5. รัฐศาสตร์	63	6	9.5
6. สถาปัตยกรรมศาสตร์	67	12	17.9
7. ครุศาสตร์	343	46	13.4
8. แพทยศาสตร์	383	131	34.2
9. นิเทศศาสตร์	52	11	21.1
10. สัตวแพทยศาสตร์	69	24	34.8
11. เศรษฐศาสตร์	71	17	23.9
12. ทันตแพทยศาสตร์	153	28	18.3
13. นิติศาสตร์	37	9	24.3
14. เกษศาสตร์	117	13	11.1
15. ศิลปกรรมศาสตร์	27	3	11.1
16. สถาบันภาษา	97	4	4.1
17. โครงการศึกษาทั่วไป	5	1	20.0
18. สถาบันประชากรศาสตร์	12	4	33.3
19. สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม	3	3	100.0
20. สถาบันวิทยาศาสตร์การแพทย์	1	0	0.0
รวมทั้งสิ้น	2389	488	20.4

ตารางที่ 2 จำนวนผู้ลงทะเบียนเข้าเรียนต่อ

คณะ/สาขา	จำนวน
1 อักษรศาสตร์	13
2 ศิลปกรรมศาสตร์	20
3 พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	5
4 ศึกษาศาสตร์	25
5 วิศวกรรมศาสตร์	7
6 สถาบันการพระสงฆ์	10
7 ตรีศาสตร์	13
8 แพทยศาสตร์	25
9 นิเทศศาสตร์	5
10 สหเวชศาสตร์	11
11 เติร์ปศาสตร์	5
12 หันตแพทยศาสตร์	21
13 นิติศาสตร์	5
14 เกษศาสตร์	12
15 ศิลปกรรมศาสตร์	7
16 สถาบันภาษา	8
17 โครงการการศึกษาหัวเป	2
รวมทั้งสิ้น	194

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามในการสำรวจกลุ่มผู้สนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต มีเนื้อหาครอบคลุมสถานภาพส่วนบุคคล ลักษณะของวิชาที่สอน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล ลักษณะของวิธีการประเมินผลที่ปฏิบัติอยู่ ความสนใจในการเพิ่มพูนความรู้ การเข้าฝึกอบรมด้านการวัดและประเมินผล บุคคลที่มีความสนใจ และมีความรู้ด้านการวัดและประเมินผล และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการให้บรรจุในการประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นได้ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโครงการพัฒนาระบบประเมินผลการเรียนตรวจสอบเพื่อพิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหาที่ต้องการนำมาใช้ประโยชน์ ลักษณะของแบบสำรวจมีทั้งปลายปิดและปลายเปิด

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ที่ใช้เป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งมีทั้งปลายปิดและปลายเปิด ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างแบบสัมภาษณ์เอง โดยมีเนื้อหาบางส่วนที่คล้ายกับแบบสอบถามที่ใช้ในการตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ในแบบสัมภาษณ์ จะครอบคลุมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับลักษณะวิชาที่อาจารย์สอน เครื่องมือที่ใช้ในการวัดทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ วิธีการวัด ครอบคลุมการสร้างเครื่องมือวัด การบริหาร การสอบ การให้คะแนน การตัดเกรด การวิเคราะห์ข้อสอบ การสร้างคลังข้อสอบ และความคิดเห็นที่มีต่อระบบการวัดและประเมินผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 1

ผู้วิจัยส่งแบบสำรวจไปยังคณะ/สถาบันต่าง ๆ ทางไปรษณีย์มหาวิทยาลัย โดยมีจดหมายนำจากรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประกอบ

คู่ปรี่ตัน) ระหว่างปลายเดือนกุมภาพันธ์ถึงต้นเดือนมีนาคม 2533 มีระยะเวลาในการตอบประมาณ 2 สัปดาห์ ปรากฏว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา 488 คนจาก 2,389 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4

ระยะที่ 2

1. ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยก่อนเริ่มเก็บข้อมูลได้มีการฝึกนิสิตที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาวิจัยการศึกษา จำนวนประมาณ 20 คน ให้ทราบถึงเป้าหมายของการทำวิจัยครั้งนี้ และชี้แจงให้มีความเข้าใจในแบบสัมภาษณ์ที่จะใช้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มอบหมายให้ผู้สัมภาษณ์ทำการสัมภาษณ์อาจารย์จากภาควิชาต่าง ๆ ตามรายชื่อที่ได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในระยะที่ 1 โดยมีจดหมายขอความร่วมมือจากอาจารย์ในการให้การสัมภาษณ์กับนิสิตที่ส่งไปเก็บข้อมูล ลงนามโดยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ การเก็บข้อมูลใช้เวลาประมาณ 2 เดือน นับตั้งแต่เดือน เมษายน ถึง เดือน พฤษภาคม 2533

2. เก็บข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มผู้สนใจด้านการวัดและประเมินผลจากหัวหน้าภาควิชาต่าง ๆ โดยส่งแบบสอบถามให้หัวหน้าภาควิชากรอกรายชื่ออาจารย์ในภาคนั้น ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูล
2. ลงรหัสข้อมูล แล้วบันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์
3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำรวจรูป SPSSPC กับ เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นสถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ
5. สำหรับคำถามปลายเปิด ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วสรุปเป็นความเรียง
6. นำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางและความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้จะแยกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นผลจากการศึกษาระยะที่ 1 ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลระยะที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระยะที่ 1

ลักษณะของผู้ตอบจำแนกตามคณะ/สถาบัน

จากการพิจารณาอัตราการตอบกลับจำแนกตามคณะ ในตารางที่ 1 บทที่ 3 พบว่า มีการกระจายไปยังคณะต่าง ๆ ดังนี้ คณะที่มีอัตราการตอบกลับสูงกว่า 20% ได้แก่ คณะสัตวแพทยศาสตร์ (34.8%) แพทยศาสตร์ (34.2%) นิติศาสตร์ (24.3%) เศรษฐศาสตร์ (23.9%) วิทยาศาสตร์ (23.6%) อักษรศาสตร์ (21.5%) นิเทศศาสตร์ (21.1%) นอกนั้นมีอัตราการตอบอยู่ระหว่าง 9.5%-18.3% สำหรับอาจารย์ตามสถาบันต่าง ๆ นั้น พบว่า อัตราการตอบกลับจากสถาบันภาษา เท่ากับ 4.1% โครงการศึกษาทั่วไป 20% ประชากรศาสตร์ 33.3% และวิจัย สภาวะแวดล้อม 100%

ลักษณะของผู้ตอบจำแนกตามตำแหน่งทางวิชาการ

อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมีการกระจายตามตำแหน่งทางวิชาการ ดังนี้ (ตารางที่ 3) ผู้ที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์มีจำนวน 195 คน (ร้อยละ 40) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ 165 คน (ร้อยละ 33.9) อาจารย์ 98 คน (ร้อยละ 20.1) และศาสตราจารย์ 29 คน (ร้อยละ 6)

ลักษณะของผู้ตอบจำแนกตามประสบการณ์การสอน

อาจารย์เหล่านี้มีประสบการณ์การสอนกระจายตั้งแต่ประสบการณ์น้อย (1- 5 ปี) ไปจนถึงประสบการณ์มาก (มากกว่า 20 ปี) อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 3 สัดส่วนของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามตำแหน่งทางวิชาการ

ตำแหน่งทางวิชาการ	ความถี่	ร้อยละ
1. อาจารย์	98	20.1
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์	165	33.9
3. รองศาสตราจารย์	195	40.0
4. ศาสตราจารย์	29	6.0
รวมทั้งสิ้น	487	100.0

ตารางที่ 4 สัดส่วนของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน

ประสบการณ์ในการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. 1-5 ปี	62	12.7
2. 6-10 ปี	97	19.9
3. 11-15 ปี	82	16.8
4. 16-20 ปี	99	20.3
5. 21-25 ปี	67	13.7
6. มากกว่า 25 ปี	81	16.6
รวมทั้งสิ้น	488	100.0

ลักษณะของวิชาที่สอน

อาจารย์ส่วนใหญ่สอนวิชาประเภททั้งบรรยายและปฏิบัติการ (ร้อยละ 80.9) ประเภทบรรยายอย่างเดียว ร้อยละ 18.3 มีไม่ถึงร้อยละ 1 สอนวิชาประเภทปฏิบัติการอย่างเดียว

ตารางที่ 5 สัดส่วนของอาจารย์ที่สอนวิชาบรรยาย ปฏิบัติการ

ประเภทวิชา	ความถี่	ร้อยละ
1. บรรยาย	89	18.3
2. ปฏิบัติการ	4	0.8
3. ทั้งบรรยายและปฏิบัติการ	394	80.9
รวมทั้งสิ้น	487	100.0

เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการประเมินผล

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ใช้เครื่องมือในการวัดมากกว่า 1 ประเภท คือ การพิจารณาทั้งจากการทดสอบด้วยข้อสอบ การปฏิบัติ และจากรายงานหรืองานที่มอบหมายให้ทำ (ร้อยละ 52.2)

นอกจากนี้ยังพบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบที่สร้างขึ้นเอง (ร้อยละ 88.7) ใช้ข้อสอบมาตรฐานเพียงร้อยละ 2.3 ที่เหลือร้อยละ 9 ใช้ทั้งข้อสอบมาตรฐานและข้อสอบที่สร้างขึ้นเอง

ตารางที่ 6 เครื่องมือที่อาจารย์ใช้ในการวัดผล

วิธีการ	ความถี่	ร้อยละ
1. ทดสอบด้วยข้อสอบข้อเขียนอย่างเดียว	24	4.9
2. ทดสอบภาคปฏิบัติอย่างเดียว	1	.2
3. ใช้ทั้ง 1 และ 2	71	14.6
4. พิจารณาจากการบ้าน/รายงาน/งานที่มอบหมายให้ทำอย่างเดียว	6	1.2
5. พิจารณาจากการสอบข้อเขียนและรายงานหรืองานที่มอบหมาย	125	25.7
6. พิจารณาจากการสอบภาคปฏิบัติและรายงานหรืองานที่มอบหมาย	4	.8
7. พิจารณาจากข้อสอบข้อเขียน การปฏิบัติและรายงานหรืองานที่มอบหมาย	254	52.2
8. อื่น ๆ	2	.4
รวมทั้งสิ้น	487	100.0

ตารางที่ 7 ลักษณะของข้อสอบที่ใช้ในการวัดผล

ลักษณะของข้อสอบที่ใช้ในการวัดผล	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้สอนสร้างข้อสอบเอง	345	88.7
2. ใช้ข้อสอบมาตรฐาน	9	2.3
3. ใช้ทั้ง 1 และ 2	35	9.0
รวมทั้งสิ้น	389	100.0

การตัดเกรด

สำหรับการตัดเกรดพบว่าการกระจายในสัดส่วนที่ต่างกันดังนี้ คือ อาจารย์ประมาณร้อยละ 44.1 ตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ร้อยละ 25.7 ตัดแบบอิงเกณฑ์ และร้อยละ 30.2 ตัดเกรดโดยใช้ทั้งแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม

ตารางที่ 8 ลักษณะของการตัดเกรด

ลักษณะของการตัดเกรด	ความถี่	ร้อยละ
1. ตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม	149	44.1
2. ตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์	87	25.7
3. ใช้ทั้งสองแบบ	102	30.2
รวมทั้งสิ้น	338	100.0

เมื่อถามถึงวิธีการที่ปฏิบัติกันสำหรับวิชาที่มีการแบ่งกลุ่มสอนหลายกลุ่ม (หลาย sections) พบว่า (ตารางที่ 9) อาจารย์ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 66 ตอบว่าจะมีการใช้ข้อสอบร่วมกัน และตัดเกรดร่วมกัน มีเพียงประมาณร้อยละ 8.9 ที่ตอบว่าต่างคนต่างประเมินผลของกลุ่มของตนเองด้วยวิธีการของตนเอง

ในทำนองเดียวกัน สำหรับวิชาที่มีผู้สอนร่วมกันหลายคน พบว่า (ตารางที่ 10) ส่วนใหญ่ ประมาณร้อยละ 70 จะตอบว่าผู้สอนร่วมกันออกข้อสอบ และหารี้อาร่วมกันเกี่ยวกับการตัดเกรด

ตารางที่ 9 วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลเมื่อสอนหลายกลุ่ม

วิธีการ	ความถี่	ร้อยละ
1. ใช้ข้อสอบร่วมกัน ตัดเกรดร่วมกัน	223	66.0
2. ใช้ข้อสอบร่วมกัน แต่ตัดเกรดแยกตามกลุ่มตนเอง	24	7.1
3. ทั้ง 1 และ 2	13	3.8
4. ต่างคนต่างประเมินด้วยวิธีการของตนเอง	30	8.9
5. ทั้ง 1 และ 4	26	7.7
6. ทั้ง 2 และ 4	5	1.5
7. ทั้ง 1, 2, และ 4	5	1.5
8. ทั้ง 1,2,3,4	12	3.6
รวมทั้งสิ้น	338	100.0

ตารางที่ 10 วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลเมื่อมีผู้สอนร่วมกันหลายคน

วิธีการ	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้สอนร่วมกันออกข้อสอบ	77	18.2
2. ผู้สอนร่วมกันหาหรือเกี่ยวกับการตัดเกรด	37	8.7
3. ทั้ง 1 และ 2	297	70.0
7. อื่น ๆ	13	3.1
รวมทั้งสิ้น	424	100.0

ความสนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนนิสิต

ตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประมาณร้อยละ 82.7 ตอบว่าสนใจจะศึกษาเพิ่มพูนความรู้ด้านการประเมินผลการเรียน และหากมหาวิทยาลัยจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (ตารางที่ 12) อาจารย์ร้อยละ 79.5 ตอบว่าสนใจจะเข้าร่วม และเมื่อถามต่อไปว่าหากมหาวิทยาลัยมุ่งหวังให้อาจารย์นำความรู้ที่มีอยู่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลไปถ่ายทอด โดยการช่วยเป็นวิทยากร (ตารางที่ 13) พบว่า ร้อยละ 51.6 ไม่ต้องการเป็นวิทยากร และร้อยละ 34.8 ยินดีเป็นวิทยากรถ้าสามารถทำได้

ตารางที่ 11 สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเพิ่มพูนความรู้ด้านการวัดและประเมินผล

สนใจ/ไม่สนใจ	ความถี่	ร้อยละ
1. สนใจ	396	82.7
2. ไม่สนใจ	83	17.3
รวมทั้งสิ้น	479	100.0

ตารางที่ 12 สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการ

สนใจ/ไม่สนใจ	ความถี่	ร้อยละ
1. สนใจ	377	79.5
2. ไม่สนใจ	97	20.5
รวมทั้งสิ้น	474	100.0

ตารางที่ 13 สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเป็นวิทยากรในการฝึกอบรมแก่ผู้อื่น

ประเภทของการตอบ	ความถี่	ร้อยละ
1. ไม่ต้องการเป็นวิทยากร	246	51.6
2. ยินดีเป็นวิทยากรถ้าทำได้	166	34.8
3. อื่น ๆ	65	13.6
รวมทั้งสิ้น	477	100.0

เมื่อถามต่อไปว่ามหาวิทยาลัยมีโครงการจะจัดโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในเดือน พฤษภาคม 2533 นี้ เรื่อง Professionalism in the Art of Testing Scientific Skills (ชื่อเดิมที่ใช้ในแบบสำรวจ คือ Problem Solving Approaches to the Teaching and Testing of Science) ปรากฏว่าจากการสำรวจมีอาจารย์ประมาณร้อยละ 69.2 (ตารางที่ 14) ที่ตอบว่าสนใจจะเข้าร่วมในการอบรม แต่พบว่ามีเพียงร้อยละ 22.4 เท่านั้นที่ตอบว่าสามารถเข้าประชุมได้ ที่เหลือส่วนใหญ่ตอบว่าติดภารกิจด้านอื่นไม่สามารถเข้าร่วมได้ เพราะการประชุมครั้งนี้ต้องเดินทางไปต่างจังหวัดด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 สัดส่วนอาจารย์ผู้สนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการที่มหาวิทยาลัย
จัดร่วมกับมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์

สนใจ/ไม่สนใจ	ความถี่	ร้อยละ
1. ไม่สนใจ	70	15.4
2. สนใจและสามารถเข้าร่วมได้	102	22.4
3. สนใจ แต่ไม่สามารถเข้าร่วมได้	213	46.8
4. อื่น ๆ	70	15.4
รวมทั้งสิ้น	455	100.0

กลุ่มผู้สนใจและมีความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนนิสิต

จากการให้ผู้ตอบเสนอชื่ออาจารย์ที่มีความสนใจและมีความรู้ด้านการวัดและประเมินผลพบว่ามีรายชื่อทั้งหมด 196 คน กระจายอยู่ตามภาควิชาและคณะต่าง ๆ (ตารางที่ 15)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 จำนวนอาจารย์ที่ได้รับการเสนอชื่อว่ามีความสนใจ/ความรู้ด้านการ
วัดและประเมินผลการเรียน

คณะ/สถาบัน	จำนวน
1. อักษรศาสตร์	13
2. วิศวกรรมศาสตร์	15
3. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	3
4. วิทยาศาสตร์	30
5. สถาปัตยกรรมศาสตร์	2
6. ครุศาสตร์	31
7. แพทยศาสตร์	55
8. นิเทศศาสตร์	2
9. สัตวแพทยศาสตร์	8
10. เศรษฐศาสตร์	3
11. ทันตแพทยศาสตร์	21
12. นิติศาสตร์	4
13. เกษัตริศาสตร์	5
14. ศิลปกรรมศาสตร์	1
15 สถาบันภาษา	3
รวมทั้งสิ้น	196

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหาที่บรรจุในการอบรมให้ความรู้ด้านการวัดและประเมินผล
จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิดพบว่า อาจารย์เสนอแนะเนื้อหาที่ควรบรรจุ
ในการประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน ดังนี้

ตารางที่ 16 เนื้อหาที่อาจารย์เสนอให้บรรจุในการประชุมเชิงปฏิบัติการ

เนื้อหา	ความถี่ (จากจำนวนผู้ตอบ 85 คน)
ก. การจัดทำข้อสอบ	
1. การสร้างข้อสอบ	4
2. การเขียนข้อสอบปรนัย	5
3. การเขียนข้อสอบอัตนัยและการตรวจให้คะแนน	7
ง. การทำคลังข้อสอบ	1
5. การวิเคราะห์ข้อสอบ	2
ข. การประเมินผลการเรียน	
1. การประเมินผลการเรียนแบบต่าง ๆ	19
2. วิธีการประเมินผลการเรียนที่เหมาะสมกับจำนวน นิสิตกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่	5
3. การประเมินผลการปฏิบัติงาน	8
4. การประเมินผลภาคทฤษฎี	2
5. การประเมินผลด้านคุณภาพ จริยธรรม ฯลฯ	7
6. การประเมินผลที่เหมาะสมกับแต่ละสาขาวิชา เช่น สาขาวิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์	16
7. ความยุติธรรมในการประเมิน	7
8. วิธีการประเมินที่มีกฎเกณฑ์แน่นอน ง่าย สะดวก นำเทคโนโลยีมาใช้ในการประเมิน	4
ค. การตัดสินผลการเรียน	
1. วิธีการตัดเกรด	14
2. การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม	3
3. การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์	1
4. เปรียบเทียบการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม	2

สรุปผลการวิจัยระยะที่ 1

ความมุ่งหมายของการวิจัยในระยะที่ 1 มีจุดเน้นที่การหากลุ่มผู้สนใจในเรื่อง การวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต และการสำรวจอย่างคร่าว ๆ เกี่ยวกับ สถานการณ์วัดและประเมินผลที่ปฏิบัติกันอยู่ ข้อมูลที่ได้รับกลับคืนมาแม้จะมีอัตราการ ตอบกลับประมาณร้อยละ 20 แต่เนื่องจากมีการกระจายตามคณะและสถาบันต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีความหลากหลายของกลุ่มเมื่อพิจารณาตามตำแหน่งทางวิชาการและ ประสบการณ์การสอนของผู้ตอบ ดังนั้นผลการวิจัยที่ได้รับน่าจะเป็นตัวแทนในภาพ รวมของมหาวิทยาลัยได้

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าอาจารย์ที่ทำการสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะ สอนทั้งวิชาที่มีลักษณะการบรรยายและปฏิบัติการ วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมิน ผลจึงมีการทดสอบทั้งด้วยข้อเขียนและภาคปฏิบัติ ตลอดจนพิจารณาจากงานที่มอบ หมายให้ทำในชั้นเรียนอีกด้วย การใช้ข้อสอบนั้นส่วนใหญ่เป็นข้อสอบที่ผู้สอนสร้าง ขึ้นเอง ซึ่งจุดนี้จำเป็นต้องศึกษาโดยละเอียดต่อไปในระยะที่ 2 ว่ามีผู้สอนมีขั้นตอน ในการสร้างข้อสอบอย่างไรบ้าง และมีคุณภาพเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ข้อค้น พบอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือ สิ่งที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่นั้น สะท้อนให้เห็นถึงความ พยายามที่จะให้การวัดและประเมินผลเป็นมาตรฐานเดียวกัน โดยเห็นได้จากการที่ อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบและการตัดเกรดร่วมกันสำหรับวิชาที่มีการสอนหลายกลุ่ม หรือวิชาที่สอนร่วมกันหลายคน อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากการวิจัยในระยะที่ 1 นี้ ยัง ตอบไม่ได้ถึงรายละเอียดของวิธีการที่อาจารย์ปฏิบัติในการวัดและประเมินผล การเรียน ซึ่งครอบคลุมขั้นตอนการสร้างข้อสอบ การบริหารการสอน การตรวจ ใ้คะแนน และการตัดเกรด

ผลการสำรวจกลุ่มผู้สนใจพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับงานด้าน การวัดและประเมินผล และเห็นความสำคัญของการเข้าประชุมทางวิชาการในด้าน นี้ แต่ยังมีเพียงส่วนน้อยที่มีความประสงค์จะเป็นวิทยากรไปถ่ายทอดความรู้ต่อให้ผู้อื่น นอกจากนี้ยังพบว่าอาจารย์ที่มีผู้เสนอชื่อมาว่ามีความสนใจและมีความรู้ด้านการวัดและ ประเมินมีเป็นจำนวน 196 คน (ร้อยละ 8.2 ของอาจารย์ทั้งหมดในจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย) ตัวเลขนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากผู้ที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ในความ

จริงแล้วอาจจะมีผู้สนใจมากกว่านี้ ดังนั้นในการพัฒนาระบบการประเมินผลการเรียน คาดว่ามหาวิทยาลัยมีฐานกำลังจากกลุ่มผู้มีความรู้ความสามารถและกลุ่มผู้สนใจมากกว่านี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระยะที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ 2 นี้ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งอย่างเฉพาะเจาะจงและอย่างสุ่ม โดยให้กระจายตามภาควิชาต่าง ๆ ทุกภาควิชา ทั้งนี้ได้อิงรายชื่ออาจารย์ที่ควรสัมภาษณ์จากรายชื่อที่ได้รับการเสนอในการสำรวจด้วยแบบสอบถามระยะที่ 1 และอิงข้อมูลจากหัวหน้าภาควิชาและผู้ที่เกี่ยวข้องด้านนี้ อย่างไรก็ตาม ในการเก็บข้อมูลจริง พบว่ามีปัญหาในด้านการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์บางท่านที่อยู่ในรายชื่อที่ควรสัมภาษณ์ไม่อยู่ (บางท่านไปต่างประเทศหรือต่างจังหวัด) ไม่สามารถให้สัมภาษณ์ได้ ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการสุ่มอาจารย์ท่านอื่นในภาคขึ้นมาแทน จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์กระจายตามภาควิชาและคณะต่าง ๆ มีทั้งสิ้น 194 คน (ตารางที่ 2 ในบทที่ 3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็นภาพรวมและเป็นรายละเอียด

แม้ข้อมูลที่จะนำเสนอต่อไปนี้ได้มาจากการสัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 194 ท่าน และขณะสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเก็บข้อมูลทีละคน แต่มีบางครั้งที่อาจารย์บางท่านให้สัมภาษณ์ร่วมกัน โดยให้ข้อมูลเสริมซึ่งกันและกันเกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนที่มีการปฏิบัติกันอยู่ในภาควิชาของตน ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ได้บันทึกข้อมูลลงในแบบสัมภาษณ์ซึ่งจัดทำเป็นชุด ๆ หากพบว่าวิธีการวัดและประเมินผลที่อาจารย์ปฏิบัติมีความหลากหลายจะบันทึกข้อมูลแยกลงคนละชุด ดังนั้นจำนวนแบบสัมภาษณ์ที่นำมาวิเคราะห์จึงมีมากกว่าจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ และมีความเป็นไปได้ที่บางคำถามผู้ตอบไม่ให้ข้อมูล ข้อมูลส่วนนั้นจะหายไป (Missing Data) แต่มีเป็นส่วนน้อย

ข้อมูลที่นำเสนอต่อไปนี้ เริ่มตั้งแต่การให้รายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์ และลักษณะของวิชาที่สอนโดยทั่วไป หลังจากนั้นจะทำการสัมภาษณ์เจาะลึกถึงวิธีการวัดและประเมินผลที่ผู้ให้สัมภาษณ์ปฏิบัติเป็นประจำ ครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้และวิธีการปฏิบัติที่ปฏิบัติ ตลอดจนปัญหาและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการวัดและประเมินผลในปัจจุบัน

ภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์

จากตารางที่ 17 จะเห็นว่าอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์มีประสบการณ์การสอนที่กระจายไปทั่วทุกช่วงกลุ่มประสบการณ์ที่แบ่งเอาไว้ โดยกลุ่มที่สอนมานานประมาณ 16-20 ปี มีจำนวนมากที่สุด (23.9%)

ธรรมชาติของของวิชาที่สอน

สำหรับระดับการศึกษาของวิชาที่สอน พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่สอนระดับปริญญาตรี (69.5%) ระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโทและเอก) มีประมาณ 20% ที่เหลือประมาณ 10.5% สอนระดับปริญญาตรีและปริญญาโท (ตารางที่ 18) ข้อมูลที่วิเคราะห์ ได้มาจากการสัมภาษณ์อาจารย์เกี่ยวกับวิชาที่สอนเป็นประจำ ซึ่งอาจารย์จะสอนประมาณคนละ 2-3 วิชา ดังนั้นวิชาที่นำมาวิเคราะห์ มีจำนวน 419 วิชา

วิชาที่สอนมีลักษณะเป็นประเภทบรรยายประมาณร้อยละ 55 ปฏิบัติการร้อยละ 13.5 และเป็นวิชาที่มีทั้งบรรยายและปฏิบัติการประมาณร้อยละ 31.4 (ตารางที่ 19)

วิธีการสอนของอาจารย์มีหลากหลาย แต่ละคนจะใช้หลายวิธี ซึ่งเมื่อวิเคราะห์แล้ว พบว่าในจำนวน 419 วิชานั้นมีอยู่ร้อยละ 86.6 ที่ใช้การสอนแบบบรรยาย ประมาณร้อยละ 27 และ 5.7 สอนโดยการให้ปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ/ภาคสนามและข้างเตียงผู้ป่วย ตามลำดับ ลักษณะการสอนซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มย่อยแล้วมีการอภิปรายกันมีประมาณร้อยละ 25.5 รองลงมาเป็นสอนแบบ Case Study (19.6%) แบบสัมมนา (17.7%) แบบแก้ปัญหา (16.9%) นอกนั้นสอนแบบอื่น ๆ (ตารางที่ 20) นอกจากนี้ยังพบว่า วิชาที่สอนส่วนใหญ่เป็นวิชาที่สอนร่วมกันหลายคน (65%) ที่เหลือร้อยละ 35 รับผิดชอบสอนคนเดียว (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 17 ประสิทธิภาพการสอนของผู้ให้สัมภาษณ์

ประสิทธิภาพการสอน	จำนวน	ร้อยละ
1 1- 5 ปี	35	19.0
2 6-10 ปี	31	16.8
3 11-15 ปี	35	19.0
4 16-20 ปี	44	23.9
5 21-25 ปี	19	10.3
6 มากกว่า 25 ปี	20	10.9
รวมทั้งสิ้น	184	100.0

ตารางที่ 18 ระดับการศึกษาของวิชาที่สอน

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1 ปริญญาตรี	291	69.5
2 ปริญญาโท	74	17.7
3 ปริญญาเอก	6	1.4
4 ปริญญาตรีและโท	44	10.5
5 ปริญญาโทและเอก	4	1.0
รวมทั้งสิ้น	419	100.0

ตารางที่ 19 ลักษณะวิชาที่สอน

ลักษณะวิชาที่สอน	จำนวน	ร้อยละ
1 บรรยาย	228	55.1
2 ปฏิบัติการ	56	13.5
3 ทั้งบรรยายและปฏิบัติการ	130	31.4
รวมทั้งสิ้น	414	100.0

ตารางที่ 20 วิธีการสอนที่อาจารย์ใช้

วิธีการสอน	จำนวน	ร้อยละ
1 บรรยาย	363	86.6
2 สัมมนา	74	17.7
3 Case Study	82	19.6
4 กลุ่มย่อย	107	25.5
5 แก้ปัญหา	71	16.9
6 ปฏิบัติการในภาคสนาม ห้องที่ ห้องปฏิบัติการ	113	27.0
7 ปฏิบัติการข้างเตียงผู้ป่วย	24	5.7
8 Simulation	16	3.8
9 อื่น ๆ	97	23.2

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

วิชาที่อาจารย์เคยสอนและยกตัวอย่างจากการสัมภาษณ์เท่ากับ 419 วิชา

ตารางที่ 21 จำนวนผู้รับผิดชอบในการสอนในวิชานั้น ๆ

จำนวนอาจารย์ที่สอน	จำนวน	ร้อยละ
1 สอนคนเดียว	144	35.0
2 สอนร่วมกันหลายคน	267	65.0
รวม	411	100.0

ตารางที่ 22 ลักษณะวิชาที่ผู้สัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้

ลักษณะวิชา	จำนวน	ร้อยละ
1 บรรยาย	66	32.2
2 ปฏิบัติการ	33	16.1
3 ทั้งบรรยายและปฏิบัติการ	96	46.8
4 ไม่ระบุ	10	4.9
รวมทั้งสิ้น	205	100.0

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะนำเสนอต่อไปนี้ได้มาจากวิชาที่อาจารย์ผู้ให้สัมภาษณ์สอนเป็นประจำ ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านจะกล่าวถึงวิชาที่สอนคนละ 1 วิชา (มีบางท่านที่กล่าวถึง 2 วิชา เนื่องจากวิชาที่สอนมีลักษณะการประเมินผลที่แตกต่างกันมาก) ดังนั้นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 194 คน จะครอบคลุมจำนวนวิชาที่นำมาวิเคราะห์ 205 วิชา ซึ่งลักษณะวิชาที่อยู่ในการศึกษาครั้งนี้เป็นประเภทบรรยายร้อยละ 32.2 ปฏิบัติการร้อยละ 16.1 และเป็นวิชาที่มีลักษณะทั้งบรรยายและปฏิบัติการร้อยละ 46.8 (ตารางที่ 22)

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียน

การวัดเนื้อหาทฤษฎี

ตารางที่ 23 แสดงให้เห็นถึงเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลในส่วนที่เป็นเนื้อหาด้านทฤษฎี พบว่าอาจารย์ใช้เครื่องมือหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่ร้อยละ 91 ใช้ข้อสอบข้อเขียน รองลงมาพิจารณาจากรายงาน แบบฝึกหัด หรือการบ้านที่มอบหมายให้ทำซึ่งมีประมาณร้อยละ 54 อาจารย์ที่ใช้การมีส่วนร่วมใช้ชั้นเรียนเป็นเครื่องมือในการประเมินผลการเรียนมีประมาณร้อยละ 30.2 และใช้การสอบภาคปฏิบัติเป็นการวัดความรู้ทางทฤษฎีร้อยละ 24.9 สำหรับการพิจารณาเวลาการเข้าเรียนมีร้อยละ 26.8 การใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวัดผลมีน้อยมาก (2.4%) ส่วนการใช้แบบสำรวจพฤติกรรมมีประมาณร้อยละ 8.8 จะเห็นว่าเครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบ ซึ่งพบว่าข้อสอบที่อาจารย์ใช้ในการวัดผลส่วนใหญ่ใช้คะแนนทั้งปรนัยและอัตนัยมีประมาณ ร้อยละ 42.8 ใช้อัตนัยอย่างเดียวร้อยละ 41.7 ใช้ปรนัยอย่างเดียวร้อยละ 15.5 (ตารางที่ 24)

ข้อสอบที่อาจารย์ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบที่สร้างขึ้นเอง (ร้อยละ 65.8) และถ้าเป็นข้อสอบปรนัย พบว่าส่วนใหญ่เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ (77.1%) แบบเติมคำ (50.5%) แบบถูกผิด (36.7%) และแบบจับคู่ (29.4%) (ตารางที่ 25 และ 26)

ตารางที่ 23 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลเนื้อหาวิชาตามทฤษฎี

เครื่องมือที่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
1 ข้อสอบข้อเขียน	187	91.2
2 รายงาน/การบ้าน	111	54.1
3 แบบสังเกตพฤติกรรม	18	8.8
4 แบบสอบถาม	5	2.4
5 เวลาการเข้าเรียน	55	26.8
6 การสอบปากเปล่า	29	14.1
7 การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน	62	30.2
8 การสอบภาคปฏิบัติ	51	24.9
9 อื่น ๆ	40	19.5

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก
จำนวนวิชาที่ถามเท่ากับ 205 วิชา

ตารางที่ 24 ลักษณะของข้อสอบที่ใช้

ลักษณะของข้อสอบ	จำนวน	ร้อยละ
1 ประเด็น	29	15.5
2 ข้อสั้น	78	41.7
3 ทั้งประเด็นและข้อสั้น	80	42.8
รวม	187	100.0

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

ตารางที่ 25 ลักษณะของข้อสอบที่สร้าง

ลักษณะของข้อสอบ	จำนวน	ร้อยละ
1 ผู้สอบสร้างเอง	123	65.8
2 ใช้ข้อสอบมาตรฐาน	18	9.6

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อเลือก

จำนวนผู้ใช้ข้อสอบข้อเขียนเท่ากับ 187 คน

ตารางที่ 26 รูปแบบของข้อสอบปรนัยที่ใช้

รูปแบบข้อสอบ	จำนวน	ร้อยละ
1 แบบเลือกตอบ	84	77.1
2 แบบจับคู่	32	29.4
3 แบบถูกผิด	40	36.7
4 แบบเติมคำ	55	50.5
5 อื่น ๆ	15	13.8

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ข้อเลือก

จำนวนผู้ใช้ข้อสอบปรนัยเท่ากับ 109 คน

การวัดเนื้อหาภาคปฏิบัติ

ในการวัดภาคปฏิบัติ อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าครึ่งให้ความสำคัญกับการวัดซึ่งมีจุดเน้นที่ความถูกต้องของกระบวนการ โดยให้เหตุผลว่านิสิตยังไม่มีทักษะชำนาญพอ จึงต้องให้ความสำคัญกับการฝึกกระบวนการปฏิบัติที่ถูกต้อง ซึ่งในช่วงของการเรียนรู้นี้ ย่อมมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้ อาจารย์ผู้สอนไม่คาดหวังว่าคุณภาพของงานจะดีมาก ดังนั้นส่วนใหญ่จะไม่เน้นที่คุณภาพของผลงาน จึงไม่นำมาเป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่จะเอามาตัดสินผลการเรียน อย่างไรก็ตามหากพิจารณาแยกตามสาขาวิชา จะพบว่ามีความแตกต่างกัน ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป ในการวิเคราะห์โดยภาพรวมนี้ พบว่าผู้ที่ตอบว่าพิจารณาจากคุณภาพของผลงานเพียงอย่างเดียวจึงมีเพียงร้อยละ 34.3 นอกนั้นจะประเมินจากกระบวนการของการปฏิบัติ (50.7%) มีประมาณร้อยละ 15 ที่วัดภาคปฏิบัติโดยเน้นทั้ง 2 อย่างควบคู่กัน (ตารางที่ 27)

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ (ตารางที่ 28) ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 46.5) เป็นการให้นิสิตทำรายงานโดยเขียนเป็นรายงานการปฏิบัติ (Lab Report) และตรวจดูคุณภาพของรายงาน รองลงมาใช้ข้อสอบข้อเขียนทดสอบความรู้ (ร้อยละ 31) สำหรับผู้ที่ใช้เครื่องมือ อื่น ๆ ในการประเมินกระบวนการปฏิบัติ ซึ่งแยกเป็นหลายประเภท เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบบันทึกกิจกรรม แบบตรวจสอบรายการ พบว่าอาจารย์ที่ใช้แบบสังเกตมีประมาณร้อยละ 29.5 ใช้แบบบันทึกกิจกรรมร้อยละ 14 ใช้แบบตรวจสอบรายการร้อยละ 7.8 เป็นที่น่าสนใจว่าผู้ที่ไม่ใช่เครื่องมือในการวัดภาคปฏิบัติมีร้อยละ 22.5 บุคคลเหล่านี้ตอบว่าประเมินผลงานจากความรู้สึกส่วนตัวของผู้สอน

เนื่องจากการวัดภาคปฏิบัติครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นกระบวนการและพิจารณาจากผลงาน ผลจากการสัมภาษณ์พบว่า อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ร้อยละ 45 วัดกระบวนการโดยการสังเกตการปฏิบัติงานของนิสิตโดยสม้าเสมอแล้วบันทึกพฤติกรรม ประมาณร้อยละ 42 พิจารณาจากผลงานการเขียนรายงาน และร้อยละ 29.5 มีการจัดสถานการณ์การสอบให้นิสิตปฏิบัติให้ดู (ตารางที่ 29)

ตารางที่ 27 จุดเน้นของการวัดภาคปฏิบัติ

จุดเน้น	จำนวน	ร้อยละ
1 ความถูกต้องของกระบวนการ	34	50.7
2 คุณภาพของผลงาน	23	34.3
3 ทั้ง 1 และ 2	10	14.9
รวม	67	100.0

ตารางที่ 28 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ

เครื่องมือ	จำนวน	ร้อยละ
1 แบบสังเกต	38	29.5
2 แบบบันทึกกิจกรรม	18	14.0
3 แบบตรวจสอบรายการ	10	7.8
4 ข้อสอบข้อเขียน	40	31.0
5 อื่น ๆ (Lab report)	60	46.5
6 ไม่ใช้เครื่องมือ	29	22.5

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

วิชาภาคปฏิบัติมีจำนวนเท่ากับ 129 วิชา

ตารางที่ 29 วิธีการที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 ให้นักศึกษาปฏิบัติให้ดูตอนสอบ	38	29.5
2 สังเกตการปฏิบัติสม่ำเสมอแล้วบันทึกกิจกรรม	58	45.0
3 ให้นักศึกษาเขียนรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติ	54	41.9
4 อื่น ๆ	29	22.5

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

วิชาภาคปฏิบัติมีจำนวนเท่ากับ 129 วิชา

การวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย

โดยที่จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และจิตพิสัย (Affective Domain) ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ไม่ค่อยมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนด้านจิตพิสัย ส่วนใหญ่เน้นการให้ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ดังนั้นในการวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย พบว่ามีเพียงร้อยละ 39 เท่านั้น ที่ตอบว่ามีการวัดด้านจิตพิสัย ที่เหลือตอบว่าไม่มีการวัด และเมื่อถามผู้ให้สัมภาษณ์ ที่ตอบว่ามีการวัดจิตพิสัยถึงเครื่องมือที่ใช้วัด พบว่าร้อยละ 80 ตอบว่า ไม่มีเครื่องมือวัด แต่ใช้การสังเกต ความรู้สึกตัดสิน โดยดูจากพฤติกรรมในห้อง การเข้าชั้นเรียน การตั้งใจเรียน ผู้ที่ตอบว่าใช้เครื่องมือวัดมีเพียงร้อยละ 20 คนกลุ่มนี้ใช้แบบสัมภาษณ์ แบบวัดทัศนคติ แบบวัดความสนใจ แบบวัดบุคลิกภาพ และแบบประเมินตนเอง ข้อมูลที่ได้ชี้ให้เห็นว่าอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย และในกลุ่มที่ตอบว่าวัดก็ยังไม่ได้ใช้วิธีการวัด ที่เชื่อถือได้มาก (ตารางที่ 30, 31, 32) ข้อมูลที่น่าสังเกต คือ อาจารย์ส่วนใหญ่ จะไม่ทราบถึงความหมายของคำว่าจิตพิสัย (Affective Domain)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 การจัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย (AFFECTIVE DOMAIN)

วัด/ไม่วัด	จำนวน	ร้อยละ
1 มีการวัด	79	39.3
2 ไม่มีการวัด	122	60.7
รวม	201	100.0

ตารางที่ 31 การใช้เครื่องมือนักวัดด้านจิตพิสัย (AFFECTIVE DOMAIN)

ใช้/ไม่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
1 ใช้เครื่องมือนักวัด	15	20.3
2 ไม่ใช้เครื่องมือนักวัด ใช้ความรู้สึกร่วมตัว	59	79.7
รวม	74	100.0

ตารางที่ 32 เครื่องมือที่ใช้วัดด้านจิตพิสัย (AFFECTIVE DOMAIN)

เครื่องมือที่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
1 แบบวัดทัศนคติ	3	23.1
2 แบบวัดบุคลิกภาพ	1	7.7
3 แบบสัมภาษณ์	4	30.8
4 แบบประเมินตนเอง	1	7.7
5 แบบวัดความสนใจ	4	30.8
รวม	13	100.0

การพัฒนาข้อสอบ

อาจารย์ที่ใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือวัด ประมาณร้อยละ 68 ตอบว่า สร้างข้อสอบใหม่ทุกครั้ง ประมาณร้อยละ 29 สร้างใหม่บางส่วนและนำข้อสอบเก่ามาใช้บ้าง มีเพียงร้อยละ 1.6 ที่ไม่เปลี่ยนข้อสอบใช้ข้อสอบเดิม (ตารางที่ 33)

จากการศึกษาขั้นตอนการสร้างข้อสอบ พบว่าผู้ที่มีการสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาก่อนการเขียนข้อสอบ มีเพียงร้อยละ 10.7 นอกนั้นไม่ได้สร้าง ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะตอบว่า "อยากออกอะไรก็ออกข้อสอบตามนั้น" ประมาณร้อยละ 62 ที่ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรก่อนและเขียนข้อสอบตามนั้น (ตารางที่ 34) ปริมาณเนื้อหาของข้อสอบที่ออกมักจะเป็นสัดส่วนกับจำนวนชั่วโมงที่สอน นอกจากนี้อาจารย์ มักให้ข้อมูลว่าข้อสอบที่สร้างจะวัดความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ซึ่งข้อมูลนี้ยังไม่อาจสรุปได้ว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นสามารถวัดระดับชั้นของการเรียนรู้ได้ตามจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนต้องการจริง จนกว่าจะได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบอย่างแท้จริง

สำหรับกรณีที่วิชาเดียวกัน แต่มีผู้สอนหลายคนนั้น (ซึ่งมักพบในกลุ่มสาขา วิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งวิทยาศาสตร์การแพทย์ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ จะตอบว่าแบ่งกันเขียนข้อสอบ โดยใครรับผิดชอบการสอน ในเนื้อหาใดก็ออกข้อสอบเฉพาะตอนนั้น แล้วจะมีผู้ประสานงานในวิชานั้นเป็นผู้รวบรวมและจัดพิมพ์ การจัดประชุมเพื่อพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกันยังไม่ค่อยมี ที่ปรากฏว่ามีการประชุมการออกข้อสอบส่วนใหญ่เป็นคณะแพทยศาสตร์ (แต่เป็นบางภาควิชา)

ตารางที่ 33 การได้มาซึ่งข้อสอบ

การได้มาซึ่งข้อสอบ	จำนวน	ร้อยละ
1 ๑ ข้อสอบเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง	3	1.6
2 เปลี่ยนแปลงจากเดิมบ้าง	54	28.6
3 ออกใหม่ทุกข้อ	129	68.3
4 อื่น ๆ	3	1.6
รวม	189	100.0

ตารางที่ 34 ขั้นตอนการสร้างข้อสอบ

ขั้นตอนการสร้าง	จำนวน	ร้อยละ
1 ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	127	62.0
2 สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา	22	10.7
3 ออกเนื้อหาที่อยากทดสอบ	58	28.3

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

จำนวนวิชาที่ให้สัมภาษณ์เท่ากับ 205 วิชา

การสอบ

การทดสอบที่ปฏิบัติกันอยู่ พบว่าส่วนใหญ่สอบ 2 ครั้ง คือ กลางภาคและปลายภาค รองลงมาคือ สอบครั้งเดียวตอนกลางหรือปลายภาค นอกนั้นเป็นการสอบที่มีความถี่บ่อยครั้ง เช่น มีการสอบย่อย (Quiz) ทุกสัปดาห์ ในการสอบนี้สิตจะได้รับการแจ้งวันสอบให้ทราบล่วงหน้า (ร้อยละ 96) และประมาณร้อยละ 78 จะให้ปิดตำราสอบ (ตารางที่ 35, 36, 37)

การตรวจข้อสอบ

การตรวจข้อสอบ หากเป็นข้อสอบปรนัยจะตรวจตามคำตอบที่กำหนดขึ้น มีความเป็นปรนัยสูง แต่ถ้าเป็นข้อสอบอัตนัย พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จะบอกว่าจะกำหนดคำตอบล่วงหน้า ทั้งนี้ประมาณร้อยละ 15 บอกว่าจะอ่านคำตอบคร่าว ๆ ก่อน โดยยังไม่ให้คะแนนในรอบแรก หลังจากนั้นจะทำการตรวจข้อสอบ ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์กว่าครึ่งที่ตอบว่าตรวจทีละข้อ ประมาณร้อยละ 20 ที่ตอบว่าตรวจเสร็จเป็นคน ๆ และประมาณร้อยละ 13.2 ที่มีการตรวจซ้ำ (ตารางที่ 38)

การรายงานผลการสอบ

ประมาณร้อยละ 78 มีการรายงานผลการสอบให้ผู้เรียนทราบ และลักษณะการรายงานร้อยละ 32 ตอบว่าบอกแต่คะแนนแต่ไม่คืนข้อสอบ ซึ่งเหตุผลที่ให้เพิ่มเติมคือ ไม่ต้องการให้ข้อสอบได้รับการเปิดเผยไปถึงรุ่นต่อไป เนื่องจากนสิตมักเอาข้อสอบไปพิมพ์เผยแพร่ให้รุ่นหลังทราบ ผู้สอนจึงบอกแต่คะแนน แต่ก็ชี้ข้อบกพร่องในการสอบให้นิสิตทราบในห้องเรียน สำหรับกลุ่มที่ไม่รายงานคะแนนดิบนั้น ตอบว่ามีการเปิดโอกาสให้นิสิตที่สงสัยในคะแนนของตนเองมาซักถามนอกห้อง ได้ในกรณีที่คิดว่ามีปัญหา

ตารางที่ 35 จำนวนครั้งที่ของการสอบ

จำนวนครั้งที่ของการสอบ	จำนวน	ร้อยละ
1 1 ครั้ง (กลางหรือปลายภาค)	37	19.1
2 2 ครั้ง (กลางและปลายภาค)	112	57.7
3 สอบทุกเดือน	3	1.5
4 สอบทุกสัปดาห์	9	4.6
5 ไม่แน่นอน เก็บคะแนนไปเรื่อย ๆ	16	8.2
6 อื่น (มากกว่า 2 ครั้ง)	17	8.8
รวม	194	100.0

ตารางที่ 36 การแจ้งวันสอบให้ศิษย์ทราบ

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 บอกให้ทราบล่วงหน้า	184	95.8
2 ไม่บอกให้ทราบล่วงหน้า	3	1.6
3 บางครั้งบอก บางครั้งไม่บอก	5	2.6
รวม	192	100.0

ตารางที่ 37 วิธีการสอบที่เคยปฏิบัติ

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 ให้นำข้อเปิดตำราในการสอบ	144	77.8
2 ให้นำข้อเปิดตำราในการสอบ	36	19.5
3 เคยปฏิบัติทั้งสองอย่าง	5	2.7
รวม	185	100.0

ตารางที่ 38 วิธีการตรวจข้อสอบอัตนัย

วิธีการตรวจ	จำนวน	ร้อยละ
1 อ่านคร่าว ๆ ของทุกคนหนึ่งรอบก่อนให้คะแนน	30	14.6
2 ตรวจทุกข้อให้เสร็จเป็นคน ๆ	41	20.0
3 ตรวจทีละข้อของทุกคน	109	53.2
4 ตรวจซ้ำแล้วจับคะแนนให้ยุติธรรม	27	13.2
5 ใช้ผู้ตรวจหลายคน แล้วเฉลี่ยคะแนน	8	3.9
6 อื่น ๆ	23	11.2

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

วิชาที่ใช้ในการสัมภาษณ์เท่ากับ 205 วิชา

ตารางที่ 39 การรายงานผลการสอบ

การรายงาน	จำนวน	ร้อยละ
1 รายงาน	155	77.9
2 ไม่รายงาน	34	17.1
3 เคยปฏิบัติทั้ง 1 และ 2	10	5.0
รวม	199	100.0

ตารางที่ 40 วิธีการรายงานผลการสอบที่เคยปฏิบัติ

การรายงาน	จำนวน	ร้อยละ
1 ไม่บอกคะแนน บอกแต่เกรดสุดท้าย	59	28.8
2 บอกคะแนนและคืนข้อสอบฯทันทีที่ตรวจข้อสอบดูด้วย	47	22.9
3 บอกคะแนน แต่ไม่คืนข้อสอบ	66	32.2
4 อื่น ๆ	12	5.9

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

จำนวนวิชาที่ให้สัมภาษณ์เท่ากับ 205 วิชา

การตัดเกรด

อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 48 บอกว่าตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม มีเพียงร้อยละ 21 ที่ตอบว่า ใช้วิธีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ ที่เหลือร้อยละ 31 ตอบว่าใช้ทั้ง 2 แบบ (ตารางที่ 41, 42, 43, 44)

จากการสัมภาษณ์ถึงวิธีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ พบว่าเกณฑ์การพิจารณา มักกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ เช่น 80% หรือ 85% ขึ้นไป ได้เกรด A เป็นต้น การได้มาซึ่งเกณฑ์นี้ตั้งขึ้นเองก็มี หรือยึดถือเอาตามที่ภาควิชากำหนดก็มี ข้อที่น่าสังเกตคือ ประมาณร้อยละ 79 ที่ตอบว่าเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นนั้นมีการเปลี่ยนแปลงได้ กล่าวคือ หลังจากที่ตรวจให้คะแนนเสร็จ ผู้สอนจะพิจารณาคะแนนของนิสิต และปรับเปลี่ยนเกณฑ์ใหม่ให้เหมาะสม ผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 22 ที่ยึดถือเกณฑ์ตามที่กำหนดแต่แรก

สำหรับกลุ่มที่ตัดเกรดแบบอิงกลุ่มนั้น พบว่าส่วนใหญ่ (82.3%) ตอบว่าพิจารณาการกระจายของคะแนน โดยดูค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การตัดเกรดในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ เช่น คณะแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ จะกำหนดช่วงของคะแนนอย่างชัดเจน เช่น บางภาควิชากำหนดว่า A ต้องเป็นคะแนนที่มากกว่าคะแนนเฉลี่ยบวก 1.5 S.D. ขึ้นไป หรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยบวก 2 S.D. ขึ้นไป เป็นต้น การพิจารณาการกระจายนี้จะอิงคะแนนดิบเป็นหลัก มีประมาณร้อยละ 15 ที่แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน T ก่อนการตัดเกรด นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 13 มีการตัดเกรดตามโควตาที่กำหนด เช่น ผู้ได้ A ต้องมีไม่เกิน 10% หรือ 15% เป็นต้น

ในกระบวนการตัดเกรดของแต่ละคณะมีลักษณะที่แตกต่างกันดังนี้

1. กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ มักจะกล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำที่นิสิตต้องได้คะแนนผ่าน โดยเฉพาะในคณะแพทยศาสตร์ มีการพูดถึง Minimum Passing Level อย่างไรก็ตาม เกณฑ์ขั้นต่ำดังกล่าวในแต่ละภาควิชาไม่ได้มีการกำหนดตายตัว มีการพิจารณาความยากง่ายของข้อสอบ ลักษณะของผู้เรียนประกอบด้วย

2. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ และสถาบันภาษา มีการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาช่วยในการตัดเกรด โดยให้โปรแกรมตัดเกรดแล้วแสดงผลให้ดู ผู้สอนอาจจะพิจารณาปรับอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม การตัดเกรดในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ พบว่า หัวหน้าภาควิชาจะมีส่วนร่วมในการตัดสินผลการเรียน ในขณะที่กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์หัวหน้าภาควิชาจะมีบทบาทน้อยกว่า

3. เนื่องจากกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ มักจะมีการเรียนการสอนที่มีอาจารย์รับผิดชอบสอนหลายคน ผู้เกี่ยวข้องในการตัดสินผลจึงมีมาก บางภาควิชาหรือบางคณะ อาจารย์ผู้สอนมีส่วนรับผิดชอบด้วย แต่บางภาควิชา หน้าที่การตัดสินผลการเรียนขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้ประสานงานวิชานั้น กับหัวหน้าภาค

4. อาจารย์ทางสายวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ มักจะมีการตัดเกรดโดยให้ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเกรดช่วยตัดให้ เนื่องจากเกรงว่าการตัดเกรดจะไม่ถูกหลักวิชาการ เช่น คณะวิทยาศาสตร์ บางภาควิชาในคณะสัตวแพทยศาสตร์ พบว่าหลังจากที่ตรวจให้คะแนนเสร็จแล้ว ผู้สอนจะส่งคะแนนไปให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นช่วยตัดให้ แล้วนำมาพิจารณาอีกครั้ง หากมีข้อสงสัย อาจจะหารือขอปรับแก้เกรดกับผู้ที่เกี่ยวข้องตัดเกรดใหม่

สำหรับวิชาที่มีผู้เรียนต่างระดับกันแต่เรียนด้วยกัน เช่น ปริญญาตรีเรียนร่วมกับปริญญาโท ผลการสัมภาษณ์พบว่า อาจารย์ประมาณร้อยละ 52 ใช้มาตรฐานเดียวกันในการตัดเกรด เพราะถือตามมาตรฐานของวิชา แต่บางท่านเห็นว่าเกณฑ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาต้องสูงกว่าระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 48)

ส่วนวิชาที่มีการสอนหลายกลุ่ม ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60) ควบคุมมาตรฐาน โดยใช้ข้อสอบร่วมกันและตัดเกรดร่วมกัน (ตารางที่ 45) อย่างไรก็ตามในแง่ของกระบวนการสร้างข้อสอบนั้นยังไม่เป็นมาตรฐานเพียงพอ เพราะให้สิทธิขาดการออกข้อสอบกับอาจารย์ที่สอนเนื้อหา นั้น ๆ เป็นผู้ออก ผู้ที่ไม่ได้สอนเนื้อหาตอนนั้นจะไม่ได้ออก ทั้งนี้พบว่า ร้อยละ 86 มีวิธีการดำเนินการเช่นนี้ มีเพียงร้อยละ 12 ที่ผู้สอนมีการพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกัน (ตารางที่ 45, 46)

ตารางที่ 41 ประเภทของการตัดเกรด

ประเภทของการตัดเกรด	จำนวน	ร้อยละ
1 แบบอิงกลุ่ม	96	47.8
2 แบบอิง เกณฑ์	43	21.4
3 ทั้งแบบอิงกลุ่มและอิง เกณฑ์	62	30.8
รวม	201	100.0

ตารางที่ 42 การกำหนดเกณฑ์การตัดสินสำหรับการตัดเกรดแบบอิง เกณฑ์

วิธีการกำหนดเกณฑ์	จำนวน	ร้อยละ
1 ตั้ง เกณฑ์ก่อนสอบ แล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์	23	21.9
2 ตั้ง เกณฑ์ก่อนสอบ แต่อาจเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ หลังจากดูผลการสอบของนิสิต	83	79.0

จำนวนผู้ตัดเกรดแบบอิง เกณฑ์เท่ากับ 105 คน

ตารางที่ 43 วิธีการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มที่เคยปฏิบัติ

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ก่อนตัดเกรด	23	14.6
2 พิจารณาการกระจายของคะแนน	130	82.3
3 ตัดตามครุฑท้ายของจำนวนคนที่ควรจะได้	21	13.3
4 อื่น ๆ	18	11.4

หมายเหตุ ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก

จำนวนผู้ตัดเกรดแบบอิงกลุ่มเท่ากับ 158 คน

ตารางที่ 44 การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการตัดเกรดเมื่อนิสิตปริญญาตรี วิชา เอก เรียนตัวด้วยกัน

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 วิชา เกณฑ์มาตรฐานเดียวกัน	27	51.9
2 เกณฑ์นิสิตบัณฑิตศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี	25	48.1
รวม	52	100.0

ตารางที่ 45 วิธีการประเมินผลสำหรับวิชาที่สอนหลายกลุ่มในภาคเดียวกัน (หลาย SECTIONS)

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 ต่างคนต่างประเมิน ด้วยวิธีการของตนเอง	32	25.0
2 วิชาข้อสอบร่วมกัน แต่ตัดเกรดแยกกัน	6	4.7
3 วิชาข้อสอบร่วมกัน ตัดเกรดร่วมกัน	77	60.2
4 อื่น ๆ	13	10.2
รวม	128	100.0

ตารางที่ 46 วิธีการสร้างข้อสอบสำหรับวิชาเดียวกันแต่สอนร่วมกันหลายคน

วิธีการ	จำนวน	ร้อยละ
1 ใครสอนเนื้อหาตอนใด ออกข้อสอบเฉพาะตอนนั้น	119	86.2
2 ผู้สอนร่วมกันพิจารณาออกข้อสอบ	17	12.3
3 อื่น ๆ	2	1.4
รวม	138	100.0

การวิเคราะห์ข้อสอบ/การสร้างคลังข้อสอบ

อาจารย์ผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 70 ไม่เคยวิเคราะห์ข้อสอบ เหตุผลมีทั้งวิเคราะห์ไม่เป็น หรือไม่มีเวลา และร้อยละ 79 ไม่ได้สร้างคลังข้อสอบ มีเพียงร้อยละ 21 ที่ตอบว่าสร้างคลังข้อสอบ และผู้ที่ตอบว่าสร้าง ส่วนใหญ่จะนิมพ์ข้อสอบเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ แต่ไม่มีการระบุค่าสถิติที่บ่งบอกคุณภาพของข้อสอบ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมระดับมหาวิทยาลัย

ธรรมชาติของวิชาส่วนใหญ่เป็นบรรยายอย่างเดียว หรือเป็นทั้งบรรยายและปฏิบัติการ ในวิชาเดียวกันที่เป็นวิชาปฏิบัติการอย่างเดียวนั้น การเรียนการสอน ส่วนใหญ่เป็นการสอนแบบบรรยาย แบ่งกลุ่มย่อยให้ใกล้ชิดอภิปรายกัน และมีการฝึกปฏิบัติภาคสนาม หรือในห้องปฏิบัติการก่อนหรือในติ๊กผู้ช่วย (สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์) วิชาที่สอนส่วนใหญ่มีผู้รับผิดชอบสอนร่วมกันหลายคน

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล คือ ข้อสอบที่มีทั้งปรนัยและอัตนัย แต่ส่วนใหญ่เป็นอัตนัย หรือใช้คละกันทั้งอัตนัยและปรนัย ข้อสอบปรนัยที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นแบบเลือกตอบ นอกจากนี้ยังพบว่าอาจารย์เป็นผู้สร้างข้อสอบขึ้นมาใช้เอง การใช้ข้อสอบมาตรฐานที่มีผู้อื่นสร้างหรือมีผู้ช่วยกันพัฒนาและตรวจสอบจนเป็นมาตรฐานนั้นยังมีอยู่น้อย ในการวัดภาคปฏิบัติพบว่ายังคงใช้การวัดจากรายงานและข้อสอบ ซึ่งสามารถวัดได้ในส่วนที่เป็นความรู้ในเนื้อหา การใช้เครื่องมือเพื่อวัดกระบวนการทำกันเป็นส่วนน้อย แม้ว่าจุดเน้นของการวัดภาคปฏิบัติจะอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติ

การวัดจิตพิสัยแทบจะไม่มี ผู้ที่ตอบว่ามีการวัดก็ไม่ได้ปรากฏชัดเจนว่าใช้เครื่องมืออะไรวัด ส่วนใหญ่เป็นการวัดโดยอ้อม สังเกตพฤติกรรม ดูความตั้งใจ เรียนจากการเข้าห้องเรียน

ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาข้อสอบ พบว่าวิธีการที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ยังไม่อาจมั่นใจในเรื่องความเป็นมาตรฐานของข้อสอบ เนื่องจากอาจารย์ส่วนใหญ่จะตอบว่าอยากให้เด็กรู้อะไรก็ถามในเนื้อหานั้น และในวิชาที่มีผู้สอนร่วมกันหลายคน ก็มักจะไม่มีมีการพิจารณาข้อสอบร่วมกัน แต่ปล่อยให้หน้าทีของผู้สอนที่รับผิดชอบในเนื้อหานั้น ๆ เป็นคนออกข้อสอบ

ตารางที่ 47 การวิเคราะห์ข้อสอบ

เคย/ไม่เคย	จำนวน	ร้อยละ
1 เคยวิเคราะห์	57	30.5
2 ไม่เคยวิเคราะห์	130	69.5
รวม	187	100.0

ตารางที่ 48 การสร้างคลังข้อสอบ

เคย/ไม่เคย	จำนวน	ร้อยละ
1 เคยสร้างคลังข้อสอบ	40	20.8
2 ไม่เคยสร้างคลังข้อสอบ	152	79.2
รวม	192	100.0

ตารางที่ 49 ลักษณะของคลังข้อสอบที่สร้าง

ลักษณะ	จำนวน	ร้อยละ
1 ใช้คอมพิวเตอร์	14	37.8
2 ไม่ใช้คอมพิวเตอร์	10	27.0
3 อื่น	13	35.1
รวม	37	100.0

อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการวิเคราะห์ข้อสอบ เพราะส่วนใหญ่ออกข้อสอบ อัตนัยและมีการออกข้อสอบใหม่เป็นส่วนใหญ่ ข้อสอบเก่าเก็บไว้เพื่อเป็นแนวในการ ออกข้อสอบเท่านั้น

ในด้านการตัดเกรด จากการสัมภาษณ์อาจารย์ ส่วนใหญ่จะตอบว่ายังไม่ มั่นใจในมาตรฐานของการตัดเกรด เพราะไม่มีความรู้ในส่วนนี้ สิ่งที่ปฏิบัติกันอยู่นั้น เป็นไปโดยใช้วิจารณญาณของตนเองที่คิดว่าถูกต้องเหมาะสม ซึ่งไม่ทราบว่าจะถูก หลักวิชาหรือไม่

การเปรียบเทียบสภาพการวัดและประเมินผลระหว่างสาขาวิชา

ผู้วิจัยได้แบ่งสาขาวิชาออกเป็น 4 สาขา คือ

1. สาขาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์ นิติศาสตร์ โครงการการ ศึกษาทั่วไป
2. สาขามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะอักษรศาสตร์ สถาปัตยกรรม- ศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันภาษา
3. สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบด้วย คณะวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์
4. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ประกอบด้วย คณะแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเปรียบเทียบระหว่าง 4 สาขาวิชา ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 50 แสดงให้เห็นลักษณะการกระจายของผู้ให้สัมภาษณ์จำแนก ตามสาขาวิชา พบว่ามาจากสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์มากที่สุด รองลงมาสาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

จากการสัมภาษณ์ครั้งนี้พบว่า ลักษณะวิชาที่สอนในสาขาสังคมศาสตร์ที่เป็น ปฏิบัติการอย่างเดียวไม่มีเลย ส่วนใหญ่เป็นบรรยายอย่างเดียว (81.6%) สำหรับ สาขามนุษยศาสตร์พบว่าลักษณะวิชามีหลายแบบ ส่วนใหญ่เป็นวิชาเป็นบรรยายอย่าง เดียว (47.3%) แต่ที่เป็นทั้งบรรยายและปฏิบัติการละกัน (30.9%) หรือปฏิบัติ การอย่างเดียวก็มีในสัดส่วนพอ ๆ กัน (21.8%) ส่วนสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี-

ตารางที่ 50 จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์จากแผนกมนุษยศาสตร์

สาขาวิชา	ความถี่	ร้อยละ
1. สังคมศาสตร์	42	22.2
2. มนุษยศาสตร์	37	19.6
3. วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	47	24.9
4. วิทยาศาสตร์การเกษตร	63	33.3
รวม	189	100

หมายเหตุ จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์น้อยกว่า 194 คน เพราะบางวิชาให้ผู้ให้สัมภาษณ์ช่วยกันให้ข้อมูลร่วมกัน 2 คน ทำให้อาจมีจำนวนแบบสัมภาษณ์ที่นำมาวิเคราะห์น้อยกว่าจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 51 ประเภทวิชาจากแผนกมนุษยศาสตร์

หน่วย : เบอร์เซ็นต์

ประเภท	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์การเกษตร	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. บรรยาย	80	81.6	26	47.3	63	63.0	52	37.4
2. วิทยานิพนธ์	0	0.0	12	21.8	16	16.0	20	14.4
3. ทั้ง 1 และ 2	18	18.4	17	30.9	21	21.0	67	48.2
รวม	98	100.0	55	100.0	100	100.0	139	100.0

โลยี พบว่าส่วนใหญ่เป็นวิชาบรรยายอย่างเดียว (63%) สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ส่วนใหญ่เป็นวิชาที่มีทั้งบรรยายและปฏิบัติการรวมกัน (48.2%) รองลงมา เป็นบรรยายอย่างเดียว (37.4%) (ตารางที่ 51)

ด้านวิธีการสอน

สาขาสังคมศาสตร์ใช้การสอนบรรยายเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาเป็นการสอนแบบสัมมนา แบ่งกลุ่มย่อย Case Study ส่วนสาขามนุษยศาสตร์ มีการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน รองลงมาเป็นการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย ปฏิบัติการแบบแก้ปัญหา Case Study แบบสัมมนา ส่วนสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่วนใหญ่สอนแบบบรรยาย ปฏิบัติการ สัมมนา แบ่งกลุ่มย่อย สำหรับสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีวิธีการสอนหลายแบบ คือ สอนแบบบรรยาย ปฏิบัติการ แบ่งกลุ่มย่อย Case Study แก้ปัญหา สัมมนา สอนข้างเตียงผู้ป่วย เป็นต้น (ตารางที่ 52)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 52 วิธีสอน จำแนกตามสาขาวิชา

หน่วย : เปอร์เซ็นต์

ประเภท	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์สุขภาพ	
	N = 98	%	55	%	100	%	139	%
1. บรรยาย	93	94.6	42	76.4	90	90	121	87.1
2. สัมมนา	21	21.4	10	18.2	15	15	27	19.4
3. Case Study	17	17.3	15	27.3	10	10	37	26.6
4. แบ่งกลุ่มย่อย	19	19.4	25	45.5	14	14	45	32.4
5. แล็บปฏิบัติ	10	10.2	13	23.6	11	11	32	23.0
6. ปฏิบัติการ	9	9.2	18	32.7	30	30	49	35.3
7. สอนข้ามชั้น	0	0.0	0	0.0	0	0	24	17.3
8. Simulation	5	5.1	2	3.6	4	4	4	2.9

ด้านเครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี (ตารางที่ 53)

1. ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบข้อเขียนประมาณร้อยละ 94 ขึ้นไป ยกเว้น สาขามนุษยศาสตร์ ที่พบว่าใช้ข้อสอบประมาณร้อยละ 81
2. การใช้รายงานตัดสิน พบว่าสาขาสังคมศาสตร์ใช้มากที่สุด (64%) รองลงมา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (62%) มนุษยศาสตร์ (54%) และ วิทยาศาสตร์การแพทย์ (44%)
3. แบบสังเกตพฤติกรรมนิสิต ไม่ค่อยมีผู้ใช้แต่ทางสาขาวิทยาศาสตร์ การแพทย์ใช้มากที่สุด (13%)
4. การพิจารณาเวลาการเข้าเรียน สาขาสังคมศาสตร์ใช้มากที่สุด (33%) รองลงมา สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ (30%) มนุษยศาสตร์ (30%) สาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใช้น้อยที่สุด (11%)
5. การสอบปากเปล่าใช้ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีมาก (21%) รองลงมาคือ สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ทางสาขา สังคมศาสตร์ไม่ค่อยใช้
6. การพิจารณาการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน พบว่า สาขาสังคมศาสตร์ ใช้มากที่สุด (43%) รองลงมา มนุษยศาสตร์ (38%) สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์การแพทย์ ใช้ใกล้เคียงกันประมาณ 23%-25%
7. การใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติในการวัดความรู้ทางทฤษฎีนั้น สาขา วิทยาศาสตร์การแพทย์ ใช้มากที่สุด (41%) รองลงมาสาขามนุษยศาสตร์ (21%) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (19%) สาขาสังคมศาสตร์ ใช้น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 12

รูปแบบของข้อสอบที่ใช้เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขา (ตารางที่ 54)
ปรากฏผลดังนี้

1. สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ มีผู้ใช้ข้อสอบปรนัยวัดผลอย่างเดียวยัง ร้อยละ 29 สาขามนุษยศาสตร์ใช้น้อยที่สุด (3%)
2. สาขาวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบอัตนัยอย่างเดียว โดยเฉพาะ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีผู้ใช้ข้อสอบอัตนัยอย่างเดียวยังถึงร้อยละ 64 แต่

ตารางที่ 53 ข้อสอบที่ใช้วัดเนื้อหาทางทฤษฎี จำนวนกลุ่มสาขาวิชา

หน่วย : เบอร์เซ็นต์

ประเภทข้อสอบ	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		อื่นๆ		อื่นๆ	
	N = 42	%	37	%	47	%	63	%
1. ข้อสอบ	41	97.6	30	81.1	44	93.6	62	98.4
2. รายงาน	27	64.3	20	54.1	29	61.7	28	44.4
3. แบบสังเกต	3	7.1	2	5.4	2	4.3	8	12.7
4. แบบสอบถาม	2	4.8	0	0.0	1	2.1	2	3.2
5. เวลาเข้าเรียน	14	33.3	11	29.7	5	10.6	19	30.2
6. สอบภาคเบส่า	0	0.0	8	21.6	10	21.3	9	14.3
7. การมีส่วนร่วม								
งานชิ้นเรียน	18	42.9	14	37.8	11	23.4	16	25.4
8. ข้อสอบเบ็ดเตล็ด	5	11.9	8	21.6	9	19.2	26	41.2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ใช้เฉพาะข้อสอบอัตนัยอย่างเดียวมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับสาขาอื่น คือ เพียงร้อยละ 6.5

3. สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ใช้ข้อสอบคละกันทั้งปรนัยและอัตนัย ถึงร้อยละ 64.5 รองลงมาคือสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

รูปแบบของข้อสอบปรนัยที่ใช้ ทั้ง 4 สาขาวิชามีความคล้ายคลึงกัน คือ ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบ รองลงมาคือ แบบเติมคำ สำหรับสาขามนุษยศาสตร์มีความหลากหลายคือ ใช้ข้อสอบหลายรูปแบบ ทั้ง แบบเลือกตอบ จับคู่ ถูกผิด เติมคำ (ตารางที่ 55)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 54 ประเภทของข้อสอบที่ใช้ จำแนกตามสาขาวิชา

ประเภท	สิ่งตนศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		ศิลปะ	
					แพทยศาสตร์		การแพทย์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. ประยุกต์	4	9.8	1	3.3	3	6.8	18	29.0
2. ข้อเขียน	24	58.5	16	53.3	28	63.6	4	6.5
3. ทั้ง 1, 2	13	31.7	13	43.3	13	29.5	40	64.5
รวม (%)	41	100.0	30	100.0	44	100.0	62	100.0

ตารางที่ 55 รูปแบบของข้อสอบที่ใช้จำแนกตามสาขาวิชา

หน่วย : เบอร์เซนต์

ประเภท	สิ่งตนศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		ศิลปะ	
					แพทยศาสตร์		การแพทย์	
	N = 17	%	14	%	16	%	58	%
1. แบบเลือกตอบ	10	58.8	9	64.3	10	62.5	53	91.4
2. แบบจับคู่	2	11.8	8	57.1	4	25.0	17	29.3
3. แบบถูกผิด	5	29.4	10	71.4	4	25.0	20	34.5
4. แบบเติมคำ	6	35.3	9	64.3	11	68.8	26	44.8
5. อื่น ๆ	3	17.6	5	35.7	1	6.3	5	8.6

คลังกรรมมหาวิทยาลัย

การวัดภาคปฏิบัติ

ในการวัดภาคปฏิบัติ พบว่าสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์เน้นที่การวัดกระบวนการมาก (69.5%) รองลงมาวัดทั้งกระบวนการและผลงาน (17.4%) และผลงานอย่างเดียว (13%) สาขาสังคมศาสตร์ถ้าไม่วัดผลงานอย่างเดียว (50%) ก็วัดกระบวนการอย่างเดียว (44.4%) สำหรับสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นมีความหลากหลายของการวัด สัดส่วนของวิชาที่วัดกระบวนการ ผลงานหรือทั้งกระบวนการและผลงานมีมากพอควร แต่ที่วัดกระบวนการอย่างเดียวมีมากกว่า ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์นั้น ส่วนใหญ่วัดผลงาน (50%) รองลงมาวัดกระบวนการ (33.3%) ที่วัดทั้งกระบวนการและผลงานมีร้อยละ 16.7 (ตารางที่ 56)

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ ส่วนใหญ่เป็นการตรวจรายงานการปฏิบัติ สำหรับสาขาวิทยาศาสตร์ใช้ข้อสอบประกอบด้วย สาขาสังคมศาสตร์ไม่ค่อยได้ใช้เครื่องมือ (ตารางที่ 57)

การวัดจิตนิสัย

ทั้ง 4 สาขาวิชา ให้ผลที่สอดคล้องกัน คือ ส่วนใหญ่ไม่มีการวัดด้านจิตนิสัย สาขาที่วัดมากที่สุดเมื่อเทียบกับสาขาอื่น คือ สาขาสังคมศาสตร์ (46%) (ตารางที่ 58)

ด้านการพัฒนาข้อสอบ

ทั้ง 4 สาขาวิชา มีขั้นตอนการสร้างที่ใกล้เคียงกัน คือ ออกเนื้อหาที่ต้องการจะวัดและบอกนักศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรก่อน อย่างไรก็ตามพบว่าในการสร้างข้อสอบ ซึ่งตามทฤษฎีควรสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา ก่อนนั้นพบว่าทางปฏิบัติจริงมีน้อยมากที่สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง 4 สาขาวิชาพบว่า สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีการสร้างมากที่สุด (17.5%) รองลงมาคือ มนุษยศาสตร์ (8%) สังคมศาสตร์ (7%) และ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่ำสุด (4%) (ตารางที่ 59)

ตารางที่ 56 การวัดภาคปฏิบัติ จำแนกตามสาขาวิชา

รูปแบบ	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. กระบวนการ	8	44.4	2	33.3	7	41.2	16	69.5
2. ผลงาน	9	50.0	3	50.0	6	35.3	3	13.0
3. ทั้ง 1, 2	1	5.6	1	16.7	4	23.5	4	17.4
รวม	18	100.0	6	100.0	17	100.0	23	100.0

ตารางที่ 57 รูปแบบของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดการปฏิบัติ จำแนกตามสาขาวิชา

รูปแบบข้อสอบ	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์		
	N =	24	26	26	43	ความถี่	%	ความถี่	%
1. แบบสิ่งแทน		8.3	15.4	15.4	51.2				
2. แบบบันทึกกิจกรรม		4.2	0	11.5	23.3				
3. แบบตรวจสอบรายการ		8.3	11.5	7.7	2.3				
4. ข้อสอบ		16.7	15.4	50.0	30.2				
5. ชิ้น ๖ (รายงาน)		33.3	50.0	53.8	30.2				
6. แบบอื่น		45.8	11.5	19.2	7.0				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 58 การวัดจิตพิสัย จำแนกตามสาขาวิชา

การวัด	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		ศิลปะ	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. วัด	19	46.3	13	35.1	17	37.0	25	41.0
2. ไม่วัด	22	53.7	24	64.9	29	63.0	36	59.0
รวม (%)	41	100.0	37	100.0	46	100.0	61	100.0

ตารางที่ 59 การสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา จำแนกตามสาขาวิชา

การสร้าง	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		ศิลปะ	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. สร้าง	3	7.1	3	8.1	2	4.3	11	17.5
2. ไม่สร้าง	39	92.9	34	91.9	45	95.7	52	82.5
รวม (%)	42	100.0	37	100.0	47	100.0	63	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อสอบและการสร้างคลังข้อสอบ

ทั้ง 4 สาขาวิชา พบว่า ไม่ค่อยมีการวิเคราะห์ข้อสอบ โดยเฉพาะในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สัดส่วนผู้ที่ตอบว่าเคยวิเคราะห์ข้อสอบมีเพียงร้อยละ 18 สาขาสังคมศาสตร์ มีการวิเคราะห์มากที่สุด คือร้อยละ 37 รองลงมาคือ วิทยาศาสตร์การแพทย์ (33%) มนุษยศาสตร์ (32%) และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (18%) ส่วนการสร้างคลังข้อสอบ ก็พบว่าส่วนใหญ่ไม่ได้มีการสร้างคลัง สาขาที่สร้างมากที่สุด คือ วิทยาศาสตร์การแพทย์ (26%) รองลงมาคือ สังคมศาสตร์ (22%) มนุษยศาสตร์ (21%) และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (14%) (ตารางที่ 60 และ 61)

การตัดเกรด (ตารางที่ 62)

กระบวนการตัดเกรดของทั้ง 4 สาขาวิชา ปรากฏผลดังนี้

1. สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ เน้นถึงการตัดเกรดที่ต้องผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (Minimum Passing Level) ที่กำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ หลังจากนั้นจึงเอาคะแนนดิบมาพิจารณาการกระจาย นิยามค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยในการตัดเกรดจะปรากฏในสาขานี้ แต่อาจจะไม่ใช้ทุกภาควิชา เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าภาควิชาในกลุ่มสาขานี้มีบทบาทในการตัดสินใจตัดเกรดมาก เพราะส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในการพิจารณาตัดสินเกรด โดยเฉพาะหากวิชาที่ทดสอบนั้นเป็นระดับปริญญาตรี
2. สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งประกอบด้วยวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มีการตัดเกรดที่คล้ายกับกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ คือ หัวหน้าภาควิชา ส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในการตัดเกรด การตัดเกรดจะพิจารณาการกระจายของคะแนนดิบแล้วกำหนดค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. สาขามนุษยศาสตร์ ในกลุ่มนี้ได้รวมสถาบันภาษาเข้าไปด้วย ซึ่งมีรูปแบบที่แตกต่างออกไป กระบวนการวัดและประเมินผลมีระบบที่ตัดสินโดยคณะกรรมการดำเนินการตั้งแต่การออกข้อสอบ การตรวจให้คะแนน และการตัดเกรด ส่วนใหญ่จะใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการตัดเกรด มีการวิเคราะห์ข้อสอบและสร้างคลังข้อสอบ ในขณะที่อีก 3 คณะที่เหลือ คือ อักษรศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะ 2 คณะหลัง การตัดเกรดจะขึ้นอยู่กับ

ตารางที่ 60 การวิเคราะห์ข้อสอบ จำนวนรวมสาขาวิชา

การวิเคราะห์	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. วิเคราะห์	15	36.6	10	32.3	8	17.8	20	33.3
2. ไม่วิเคราะห์	26	63.4	21	67.7	37	82.2	40	66.7
รวม (%)	41	100.0	31	100.0	45	100.0	60	100.0

ตารางที่ 61 การสร้างคลังข้อสอบ

การสร้าง	สังคมศาสตร์		มนุษยศาสตร์		วิทยาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. สร้าง	9	22.5	7	20.6	6	13.6	16	25.8
2. ไม่สร้าง	31	77.5	27	79.4	38	86.4	46	74.2
รวม (%)	40	100.0	34	100.0	44	100.0	62	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การตัดสินใจของผู้สอน เนื่องจากลักษณะของวิชามีความแตกต่างไปจากคณะอื่น ๆ เป็นเรื่องของความงามทางศิลปะ การประเมินผลงานจึงอาศัยการตัดสินด้วยความรู้สึกของตนเองสูง (Subjective judgment)

4. สาขาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วยคณะต่าง ๆ มาก มีความคล้ายคลึงกันในวิธีการที่ใช้ คือ พิจารณาการกระจายของคะแนนเป็นส่วนใหญ่ บางภาควิชาอาจตั้งเกณฑ์การตัดสิน แต่เกณฑ์ดังกล่าวมักยืดหยุ่นหรือปรับเปลี่ยนได้

ทั้ง 4 สาขาวิชาคล้ายกัน คือ จะให้ออกาสผู้ที่จะได้ F ได้ทำงานเพิ่มแล้วปรับเกรดให้สูงขึ้น

การรายงานผลการสอบนั้น จะพบมากในสาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ส่วนในสาขาวิทยาศาสตร์จะพบว่ามีกรรายงานน้อยกว่า (ตารางที่ 63)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ประเด็นที่อาจารย์ในคณะต่าง ๆ กล่าวถึงสอดคล้องกัน คือ ความไม่มั่นใจในคุณภาพของข้อสอบ หรือเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล อาจารย์เรียกร้องให้มีการพิจารณาหลักเกณฑ์การสร้างข้อสอบให้เป็นมาตรฐาน
2. อาจารย์ส่วนใหญ่ต้องการเห็นการวัดและประเมินผลวิชาต่าง ๆ เป็นมาตรฐานเดียวกัน ไม่ใช่วิชาหนึ่งให้เกรดค่อนข้างปล่อยคะแนน อีกวิชาหนึ่งกดคะแนน เป็นต้น เกรด A ของแต่ละวิชาควรเป็นมาตรฐานเดียวกัน
3. อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าควรตัดเกรดควรแบ่งระดับคะแนนให้ละเอียดขึ้น เช่น A+, A, A-, B+, B, B- เป็นต้น
4. อาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ ไม่ค่อยเห็นด้วยกับระบบหน่วยกิตส่วนใหญ่ยังต้องการให้ใช้ระบบเปอร์เซ็นต์
5. อาจารย์เห็นว่าควรมีการฝึกอบรมด้านการวัดและประเมินผล เพื่อจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องเหมาะสม
6. อาจารย์เห็นความสำคัญของการวิเคราะห์ข้อสอบ และการสร้างคลังข้อสอบ แต่ไม่ได้ปฏิบัติ ไม่มีความรู้และไม่มีเวลาทำ โดยเฉพาะการวิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย อาจารย์ต้องการให้เน้นมากขึ้น ส่วนใหญ่ที่อบรมกันจะเป็นการวิเคราะห์

ตารางที่ 62

ประเภทของการใช้เกรด จำแนกตามสาขาวิชา

ประเภท	สิ่งตนค่าสำเร็จ		มนุษย์ค่าสำเร็จ		วิชาอื่น		วิชาอื่น	
					เทคนิควิธี		การแพทย์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. อิงกลุ่ม	12	29.3	15	41.7	22	48.9	39	61.9
2. อิงเกณฑ์	17	41.5	6	16.7	13	28.9	3	4.8
3. ทั้ง 1, 2	12	29.3	15	41.7	10	22.2	21	33.3
รวม (%)	41	100.0	36	100.0	45	100.0	185	100.0

ตารางที่ 63

การรายงานผลการศึกษา จำแนกตามสาขาวิชา

การรายงาน	สิ่งตนค่าสำเร็จ		มนุษย์ค่าสำเร็จ		วิชาอื่น		วิชาอื่น	
					เทคนิควิธี		การแพทย์	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. รายงาน	39	84.8	56	96.3	15	36.2	10	32.3
2. ไม่รายงาน	7	15.2	6	9.7	26	63.4	21	67.7
รวม (%)	46	100.0	62	100.0	41	100.0	31	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อสอบปรนัย

7. อาจารย์เห็นว่าควรใช้ข้อสอบอัตนัยในการวัดผลให้มากขึ้น เพราะสามารถวัดความคิดเห็นและความสามารถของนิสิตได้มากกว่า

8. อาจารย์ต้องการมีส่วนร่วมในการออกข้อสอบ และพิจารณาตัดสินผล ซึ่งข้อคิดเห็นที่ได้นี้ ส่วนใหญ่มาจากอาจารย์ทางสาขาวิทยาศาสตร์ และกรณีที่มีการสอนร่วมกัน อาจารย์เห็นว่าควรได้ช่วยกันออกข้อสอบ เพื่อจะได้ข้อสอบที่มีคุณภาพมากขึ้น

9. อาจารย์เห็นว่ากำหนดเวลาการส่งเกรดสั้นหรือกระชั้นเกินไป ทำให้ตรวจข้อสอบไม่ค่อยทัน โดยเฉพาะข้อสอบอัตนัยบางท่านมีความประสงค์จะใช้ข้อสอบอัตนัย แต่เพราะขนาดชั้นเรียนใหญ่ จึงเปลี่ยนไปใช้ข้อสอบปรนัยแทน เพราะตรวจได้เร็วกว่า

การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามคณะ

ข้อมูลที่น่าสนใจต่อไปเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์
จำแนกตามรายคณะ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. คณะอักษรศาสตร์

วิธีการสอน

วิธีสอนที่ใช้ในคณะนี้มีหลายแบบ เช่น แบบบรรยาย สัมมนา แบ่งกลุ่มย่อย สอนให้ปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ โดยเฉพาะวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษา บรรณาธิกร์ แต่การสอนส่วนใหญ่เป็นการบรรยาย บางวิชามีการใช้สื่อประกอบ เช่น สไลด์ วีดีโอ โพรทัศน์

จุดมุ่งหมายของการสอน

ส่วนใหญ่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ มีอาจารย์บางท่านมีเน้นให้สามารถแก้ปัญหาได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบข้อเขียน รายงาน/การบ้าน มีบางวิชาใช้การสอบปากเปล่า และให้คะแนนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนด้วย ข้อสอบส่วนใหญ่เป็นข้อสอบอัตนัยที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง สำหรับข้อสอบที่วัดภาคปฏิบัติด้านภาษามักเป็นข้อสอบปรนัย

การวัดภาคปฏิบัติ

ประเมินผลจากการปฏิบัติงานซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในห้องปฏิบัติการ และบันทึกพฤติกรรมควบคู่กับผลงาน บางครั้งให้สอบปากเปล่า และให้เข้าห้อง Lab ทำแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้ นำเสนอผลงานโดยวัดคุณภาพผลงาน เช่น วิชาที่เกี่ยวข้องกับการกำกับ การแสดง ถ้าผลการประเมินเป็นที่พอใจ จะไม่มีการสอบข้อเขียน

การวัดด้านจิตพิสัย

ส่วนใหญ่ไม่มีจุดมุ่งหมายในการวัดด้านจิตพิสัย ผู้ที่บอกว่าวัดจะกระทำโดยใช้ความรู้สึกส่วนตัวตัดสิน พิจารณาจากการพูดคุยกับผู้เรียน

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างข้อสอบเน้นการถามเนื้อหาสำคัญและคำเนึงถึงจุดประสงค์ของหลักสูตร แต่ไม่ได้สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อวิเคราะห์สัดส่วนของเนื้อหาที่จะถามหรือระดับความสามารถที่ต้องการวัด เนื่องจากข้อสอบส่วนใหญ่เป็นข้อสอบอัตนัย อาจารย์ส่วนใหญ่สร้างข้อสอบใหม่ทุกครั้ง มีน้อยที่อาจนำข้อสอบเก่ามาใช้ใหม่

การสอบ

สอบกลางภาคและสอบปลายภาค โดยบอกล่วงหน้าก่อนสอน บางวิชาจะสอบเพียงครั้งเดียว มีการสอบเก็บคะแนนระหว่างภาคหลายครั้ง โดยมากจะไม่ให้เปิดตำราสอบ แต่ในส่วนที่เป็น Lab จะให้เปิดตำราได้ในบางวิชา

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ผู้สอนกำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนน และตรวจให้เสร็จเป็นรายข้อ ตรวจซ้ำใหม่ในบางวิชา กรณีที่มีนิสิตหลายกลุ่ม และมีอาจารย์รับผิดชอบในแต่ละกลุ่มจะแบ่งข้อสอบเป็นรายข้อให้อาจารย์ตรวจ

การรายงานผลการสอบ

มีทั้งที่บอกคะแนน และคืนข้อสอบ และอภิปรายถึงข้อสอบที่ทำแล้วเพื่อหาข้อบกพร่อง บางวิชาจะไม่บอกคะแนน จะบอกเป็นเกรดในชั้นสุดท้าย ผู้ที่ได้คะแนนไม่ดีจะเรียกมาอธิบายใหม่

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ส่วนใหญ่ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ และไม่สร้างคลังข้อสอบ แต่ผู้สอนอาจจะเก็บข้อสอบ และจะพิจารณาข้อสอบข้อที่ผู้เรียนทำไม่ค่อยได้มาปรับปรุงแก้ไข

วิธีการตัดเกรด

วิธีการตัดเกรดมีหลายรูปแบบ บางวิชาตัดแบบอิงเกณฑ์ บางวิชาตัดแบบอิงกลุ่ม บางวิชาใช้ทั้ง 2 แบบ การตัดเกรดแบบอิงกลุ่มจะใช้การพิจารณาการกระจายของคะแนนของผู้สอบ ในบรรดาผู้ที่ให้สัมภาระไม่มีผู้ใดใช้ระบบโควตาในการตัดเกรด สำหรับการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์นั้น พบว่าส่วนใหญ่เกณฑ์ที่ตั้งขึ้นมาก่อนสอบมีการเปลี่ยนแปลงหลังจากที่ผู้สอนเห็นผลการสอบของผู้เรียน การตั้งเกณฑ์สำหรับผลิตปริญญาโทและปริญญาเอก ในกรณีที่เรียนร่วมกับปริญญาตรีมักจะสูงกว่าเกณฑ์การตัดสินในระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ควรมีการวัดผลและประเมินผลที่เป็นอิสระตามประสบการณ์ของผู้สอน โดยขึ้นอยู่กับลักษณะวิชานั้น ๆ
2. การอบรมในเรื่องที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลส่วนใหญ่ใช้กับข้อสอบปรนัย แต่ข้อสอบในขณะนี้ส่วนมากเป็นแบบอัตนัย นำความรู้มาประยุกต์ใช้ไม่ได้
3. มาตรฐานการประเมินผลของนิสิตปัจจุบันต่ำลง
4. การตัดเกรดแบบอิงกลุ่มนำผลมาเปรียบเทียบกับไม่ได้ เช่น A ของแต่ละวิชาไม่ได้มีมาตรฐานเดียวกัน
5. อาจารย์ผู้สอนไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับการตัดเกรด การวิเคราะห์ข้อสอบ โดยเฉพาะข้อสอบอัตนัย
6. วิธีการประเมินผลการเรียนควรจำแนกระดับความสามารถของผู้เรียนให้ละเอียดกว่าเดิม เช่น ควรแบ่งเกรดเป็น A^+ , A , A^- เป็นต้น
7. ควรเน้นการประเมินภาคปฏิบัติให้มากขึ้นกว่าเดิม ไม่ควรประเมินเฉพาะภาคทฤษฎี
8. มีปัญหาเรื่องการส่งเกรดไม่ค่อยทันตามกำหนดที่มหาวิทยาลัยวางไว้
9. ควรยกเลิกระบบหน่วยกิต และให้คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เพราะระบบหน่วยกิตไม่ยุติธรรม

2. คณะวิศวกรรมศาสตร์

วิธีการสอน

การสอนส่วนใหญ่เป็นการบรรยาย และสัมมนา มีการมอบหมายงานหรือโครงการให้ผลิตไปปฏิบัติ เป็นกลุ่มย่อย

จุดมุ่งหมายของการสอน

วิชาส่วนใหญ่ให้ความรู้ความจำด้านเนื้อหาและทฤษฎี รองลงมาจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนรู้ในกระบวนการปฏิบัติ เกิดความเข้าใจ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่วัด

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบข้อเขียน และรายงาน รองลงมาพิจารณาจากการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เวลาการเข้าเรียน ข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบอัตนัย

การวัดภาคปฏิบัติ

พิจารณาจากผลงานที่ปฏิบัติ และอาจารย์บางกลุ่ม (ส่วนน้อย) ใช้เครื่องมืออื่นเสริม เช่น ใช้แบบสังเกต/แบบบันทึกกิจกรรม/แบบตรวจสอบรายการ เพื่อดูความก้าวหน้าในการทำงาน สำหรับกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ จะดูผลงานสุดท้ายที่ออกมาว่าปฏิบัติได้หรือไม่

การวัดด้านจิตนิสัย

ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ได้วัด มีส่วนน้อยที่วัด กลุ่มที่วัด ตอบว่าใช้เครื่องมือประเมินที่หน่วยพัฒนาคณาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สร้างขึ้น

การสร้างเครื่องมือ

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลที่แสดงถึงวิธีการสร้างเครื่องมือ ซึ่งส่วนใหญ่ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
2. เลือกรูปแบบข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบจนครบจำนวนที่ต้องการ
4. เก็บข้อสอบที่มีคุณภาพไว้ใช้ต่อไป

อาจารย์ไม่ได้มีการสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาวิชา การสอบแต่ละครั้ง มักออกข้อสอบใหม่ทั้งหมด แต่อาจดัดแปลงจากข้อสอบเก่าบ้าง

การสอบ

มีการแจ้งให้นักลิตทราบล่วงหน้า มีทั้งให้เปิดตำราสอบและไม่ให้เปิดตำราสอบ ในภาคเรียนหนึ่ง ๆ จะมีการทดสอบ 2 ครั้ง คือ กลางภาคและปลายภาค ในเนื้อหาที่เป็นวิชาบรรยายจะไม่ค่อยให้เปิดตำรา แต่ในการสอบภาคปฏิบัติจะให้เปิดตำราได้ แต่ถ้าเป็นการสอบย่อย (Quiz) หรือสอบปากเปล่าจะไม่มีการบอกล่วงหน้า

การตรวจข้อสอบอัตโนมัติ

อาจารย์ส่วนใหญ่จะตรวจข้อสอบเป็นข้อ ๆ จากทุกคน และอาจมีการปรับคะแนนที่ได้ในกรณีที่มีปัญหา โดยตรวจซ้ำใหม่ ถ้ามีผู้สอนหลายคนจะตรวจเฉพาะเนื้อหาที่ตนเองออกข้อสอบ

การรายงานผลการสอบ

การรายงานผลมี 3 แบบ ดังนี้

1. รายงานผลการสอบทุกครั้ง และเฉลยให้ทราบ แต่ไม่คืนข้อสอบให้
2. บอกคะแนนที่ได้ให้นักลิตทราบ และคืนข้อสอบ เพื่อศึกษาจุดบกพร่องของตนเอง
3. บอกเกรดขั้นสุดท้าย

ซึ่งในระหว่างภาคเรียนส่วนใหญ่จะมีการรายงานแบบที่ 1 หรือแบบที่ 2 ส่วนปลายภาคเรียนจะมีการรายงานแบบที่ 3 ในบางวิชาจะไม่รายงานผลระหว่างภาคเรียน

การวิเคราะห์ข้อสอบ

อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ แต่มีบางท่านจะดูการตอบของนิสิตว่าทำได้หรือไม่ ความยากง่ายของข้อสอบเป็นอย่างไร และส่วนใหญ่จะไม่มีคลังข้อสอบ ในกลุ่มผู้ที่ให้สัมภาษณ์ที่ตอบว่ามีการสร้างคลังข้อสอบ จะเก็บข้อสอบโดยการพิมพ์ข้อสอบไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดที่แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือแบบอิงเกณฑ์ แบบอิงกลุ่ม และทั้งแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ มีการกำหนดเกณฑ์ก่อนสอบซึ่งแต่ละภาควิชาอาจตั้งไว้เท่ากันหรือไม่เท่ากัน เช่น บางภาควิชา ตั้งเกณฑ์ 80% ได้ A, 70% ได้ B, 60% ได้ C เป็นต้น โดยปกติแล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ที่วางไว้ แต่จากการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ประมาณครึ่งหนึ่งที่ตอบว่าเกณฑ์ที่วางไว้มีการเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้จะพิจารณาความยากของข้อสอบ จำนวนนิสิต โดยจะมีการประชุมตัดสินระหว่างอาจารย์ในภาควิชา

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ดูการกระจายของคะแนน แล้วตัดสินโดยใช้ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้สอนและพิจารณาจากค่าเฉลี่ย และ S.D. มีน้อยมากที่ตัดตามโควต้าที่วางไว้ บางท่านบอกว่าการตัดเกรดจะพยายามไม่ให้มี F บางท่านจะพิจารณาด้วยว่า ถ้าคะแนนของนิสิตต่ำมากอาจจะไม่มีเกรด A หรือ B ก็ได้

อาจารย์บางท่านตอบว่าการตัดเกรดมีการยืดหยุ่นได้ เช่น อาจปรับผู้ที่ได้ B⁻ เป็น B โดยให้ทำงานส่งเพิ่มเติม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ควรให้อิสระในการตัดสินผลการเรียนกับผู้สอน เพราะวิชาแต่ละวิชามีลักษณะและเนื้อหาที่ไม่เหมือนกัน จำนวนนิสิตไม่เท่ากันในแต่ละวิชา

2. ไม่เห็นด้วยกับการวัดและประเมินผลในปัจจุบัน
3. ข้อสอบแบบถูกผิดไม่ควรนำมาใช้ เพราะวัดไม่ได้ นิสิตสามารถเดาได้ แต่ข้อสอบปรนัยแบบเติมคำสามารถใช้ได้
4. ควรตัดเกรดโดยแบ่งระดับความสามารถให้ละเอียดกว่าเดิม เช่น A^+ , A , A^- เป็นต้น โดยเฉพาะในระดับปริญญาโท เอก
5. กำหนดส่งผลการเรียนกระชั้นไป ตรวจสอบข้อสอบไม่ทัน โดยเฉพาะชั้นที่มีนิสิตเรียนเป็นจำนวนมาก
6. ควรมีการประชุมภาคในการตัดสินใจการตัดเกรด ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ในภาค โดยเฉพาะอาจารย์ที่ร่วมสอนได้มีส่วนร่วมในการตัดเกรด
7. วิชาในคณะนี้เกี่ยวข้องกับการคำนวณมาก การวัดและประเมินผลการเรียนต้องเน้นที่กระบวนการให้มากที่สุด
8. อาจารย์บางท่านเห็นว่าควรใช้การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ เพราะไม่ต้องการเห็นนิสิตเรียนแบบเกาะกลุ่ม แต่ต้องการให้มีการแข่งขันกัน มีการชวน-ชวายหาความรู้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

วิธีการสอน

ส่วนใหญ่สอนแบบบรรยาย มี Case Study แบ่งกลุ่มย่อย สัมมนา มีการแก้ปัญหา และให้เล่นเกมทางธุรกิจ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วย รวมทั้งสอนโดยใช้ Simulation สำหรับวิชาที่มีปฏิบัติการ เน้นการปฏิบัติให้ได้ตามทฤษฎีและรูปแบบ ให้นิสิตทำ Case แก้ปัญหา Case ที่กำหนดให้จากหลักการที่เรียน

จุดมุ่งหมายของการสอน

เน้นความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การปฏิบัติ และการแก้ปัญหาเป็น

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบ (ส่วนใหญ่แบบอัตนัย มีส่วนน้อยที่ใช้ปรนัย ซึ่งใช้รูปแบบเลือกตอบและเติมคำ) รายงาน การบ้าน การเสนองานชิ้น และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

พิจารณาจากรายงาน บางท่านใช้แบบสังเกตพฤติกรรมของนิสิตแบบบันทึกกิจกรรมและข้อสอบ มีการสังเกตพฤติกรรมโดยสม่ำเสมอ

การวัดด้านจิตพิสัย

อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ไม่มีการวัดด้านจิตพิสัย จึงไม่ปรากฏเครื่องมือที่ใช้วัด

การสร้างเครื่องมือ

วิธีการที่อาจารย์ปฏิบัติมีหลากหลาย ดังนี้

1. สร้างโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นหลัก เขียนข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา ข้อสอบที่สร้างส่วนใหญ่ออกใหม่ทุกครั้ง เพราะข้อสอบต้องพัฒนาให้ทันกับความก้าวหน้าทางธุรกิจ
2. อาจารย์บางท่านจะออกข้อสอบหลังจากที่สอนจบเป็นบท ๆ จนครบทุกบท
3. อาจารย์ส่วนใหญ่มีการทดลองทำข้อสอบ เพื่อดูความเหมาะสมของเวลาที่จะกำหนดในการสอบ โดยให้เวลานิสิตทำเป็น 2 เท่าของเวลาที่อาจารย์ใช้ข้อสอบที่ออกเน้นความสามารถในการแก้ปัญหา
4. วิชาที่มีหลายคนช่วยกันสอน จะแบ่งหัวข้อ โดยใครสอนเนื้อหาใดก็ออกข้อสอบในเนื้อหาที่สอน

การสอบ

อาจารย์ส่วนใหญ่จะบอกวันเวลาสอบล่วงหน้าให้นิสิตทราบ และมีทั้งให้นิสิตเปิดตำราสอบและไม่ให้เปิดตำราสอบ การกำหนดความถี่ในการสอบมีหลายแบบ บางวิชาสอบเก็บคะแนนไปเรื่อย ๆ ทุกสัปดาห์ บางวิชาสอบ 3 ครั้งใน 1 ภาคเรียน บางวิชาสอบ 2 ครั้ง ในระหว่างภาคและปลายภาคเรียน

การตรวจข้อสอบอัตโนมัติ

ผู้ตรวจจะอ่านคร่าว ๆ ของทุกคนก่อนแล้วจึงตรวจเป็นข้อ ๆ จากทุกคน บางท่านตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ เมื่อตรวจเสร็จแล้วจะกลับมาตรวจซ้ำใหม่อีกครั้ง

การรายงานผลการสอบ

มีการรายงานผลดังนี้

1. บอกคะแนนให้ทราบ และคืนข้อสอบให้นิสิตศึกษาจุดบกพร่อง
2. บอกคะแนนให้ทราบ แต่ไม่คืนข้อสอบให้ จะพิจารณาเฉพาะคนที่มีปัญหา
3. บอกคะแนนเฉพาะกลางภาค ส่วนปลายภาคบอกเกรด
4. ให้ฝ่ายทะเบียนเป็นฝ่ายรายงานผล

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ และส่วนใหญ่ไม่สร้างคลังข้อสอบ เพราะคิดว่าไม่จำเป็น เนื่องจากข้อสอบบางวิชาต้องพัฒนาให้ก้าวทันธุรกิจ แต่บางวิชาจะนำข้อสอบที่เคยสอบแล้วมาพิจารณา เกี่ยวกับการกำหนดเวลาการสอบ หรืออาจพิจารณาข้อคำถาม เพื่อเป็นแนวในการการออกข้อสอบครั้งต่อไป

วิธีการตัดเกรด

รูปแบบการตัดเกรดมีทั้งแบบอิงเกณฑ์ และแบบอิงกลุ่ม ดังนี้

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ มีการตั้งเกณฑ์ก่อนสอบ แต่ส่วนใหญ่มีการยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ หลังจากได้เห็นผลการสอบ

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม พิจารณาจากการกระจายของคะแนนของกลุ่ม แล้วตัดสินโดยใช้ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้สอน บางครั้งถ้าניתได้คะแนนต่ำมาก เช่น ต่ำกว่า 50% จะให้เกรด F บางท่านใช้ระบบโควตาในการตัดเกรด เช่น ผู้ได้ A มีประมาณ 10% ของผู้เรียน แต่โควตานี้ไม่ได้กำหนดไว้ตายตัวเสมอไป

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ต้องการขยายเวลาการส่งเกรด เพราะใช้ข้อสอบอัตนัย จึงใช้เวลาในการตรวจนาน
2. บางท่านไม่เห็นด้วยกับการวัดผลทางการศึกษาที่พิจารณาคคุณภาพของข้อสอบ โดยการวิเคราะห์ความยากง่ายของข้อสอบ เพราะบางปัญหามีลักษณะไม่ตายตัว จะไม่มีคำตอบผิด การให้คะแนนขึ้นอยู่กับหลักเหตุผลที่ผู้สอบยกมา
3. บางท่านเห็นว่าวิธีการที่ทำอยู่ในปัจจุบันดีแล้ว

4. คณะวิทยาศาสตร์

วิธีการสอน

ในส่วนที่เป็นทฤษฎี หลักการและวิธีการต่าง ๆ จะสอนแบบบรรยาย โดยร่วมกันสอนหลายคน ใช้แผ่นใสประกอบ แจกเอกสาร อภิปรายในชั้นเรียน สำหรับการสอนภาคปฏิบัติ มักสอนร่วมกันหลายคน โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียน หรือให้ศึกษาเป็นรายบุคคล มีการปฏิบัติการทดลอง แล้วนำผลมาเสนอในห้องเรียน และบางวิชาให้ปฏิบัติในภาคสนาม

จุดมุ่งหมายของการสอน

เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐาน และบูรณาการความรู้เป็นแกนนำสู่ความเข้าใจ ในเนื้อหาและหลักการทำงานของเครื่องมือต่าง ๆ มีความสามารถในการคิดเป็นแก้ปัญหาเป็น ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการเตรียมนิสิตให้พร้อมสำหรับเป็นนักวิจัย

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบ (มีทั้งอัตนัยและปรนัย) นอกจากนี้ยังพิจารณาจากรายงาน การสอบปากเปล่า การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การรายงานหน้าชั้น เวลาในการเข้าเรียน อาจนำมาใช้ในการพิจารณาประกอบในการตัดเกรดขั้นสุดท้าย สำหรับการให้ข้อสอบปรนัยนั้นมีหลายรูปแบบ ทั้งแบบเลือกตอบ แบบเติมคำ แบบจับคู่ แบบถูกผิด

การวัดภาคปฏิบัติ

ส่วนใหญ่สอบปฏิบัติใน Lab ควบคู่กับสอบข้อเขียน พิจารณาจากรายงานของผู้เรียน (Lab Report) การทดสอบภาคปฏิบัติส่วน

ใหญ่เน้นความถูกต้องของกระบวนการที่ปฏิบัติ พิจารณาผลงานด้วย แต่ให้ความสำคัญที่กระบวนการมากกว่า เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการสอนเน้นที่การให้ผู้เรียนมีความรู้ในกระบวนการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ เป็นรายงานการทดลองเป็นส่วนใหญ่ บางวิชาผู้สอนจะเตรียมสถานการณ์ทดลอง สไลด์ ภาพ สารเคมี ฯลฯ แล้วให้นักเรียนเขียนอธิบายคำตอบเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น โดยใช้ข้อสอบปรนัยหรืออัตนัย บางวิชาเน้นให้ปฏิบัติทำการทดลอง ซึ่งอาจเป็นงานกลุ่มหรือเดี่ยว แล้วให้คะแนนโดยการสังเกตกระบวนการที่ปฏิบัติซึ่งทำมาต่อเนื่อง แล้วตรวจสอบผลงานที่ส่ง นอกจากนี้จะใช้เครื่องมือบันทึกการเข้าชั้นเรียน พฤติกรรมความตั้งใจ ความสนใจในการทำ Lab

การวัดด้านจิตพิสัย

สัดส่วนอาจารย์ที่ตอบว่ามีการวัดด้านจิตพิสัยมีประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ให้สัมภาษณ์ แต่ผู้ที่บอกว่าวัดไม่ได้มีเครื่องมือวัด แต่ใช้ความรู้สึกส่วนตัวตัดสินพฤติกรรมที่เห็นจากตัวผู้เรียน

การสร้างเครื่องมือ

ออกข้อสอบให้เนื้อหาที่สอนครอบคลุมกับเวลาที่ใช้ในการสอบ การสร้างข้อสอบจะอิงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยผู้สอนจะออกข้อสอบในเรื่องที่สอนและศึกษาจุดมุ่งหมายรายวิชา มีบางวิชาที่มีการประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกัน สำหรับวิชาที่มีนิสิตเรียนไม่เกิน 30 คน มักใช้ข้อสอบอัตนัย ถ้าเรียนเกิน 30 คน จะใช้ข้อสอบปรนัย วิชาที่มีนิสิตเรียนมาก เช่น ในชั้นปี 1 ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบปรนัย แต่ในชั้นสูง ๆ และระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบอัตนัย บางภาควิชา หัวหน้าภาควิชาจะร่วมพิจารณาข้อสอบที่จะนำไปใช้ทดสอบด้วย สำหรับวิชาที่มีผู้สอนหลายคน จะแบ่งการออกข้อสอบตามหัวข้อที่สอน ใครสอนหัวข้อใดก็ออกเฉพาะหัวข้อนั้น

การสอบ

ส่วนใหญ่สอบกลางภาคและปลายภาค โดยบอกให้ทราบล่วงหน้า การสอบส่วนมากจะไม่ให้เปิดตำรา นอกจากวิชาในส่วนที่เป็นคำนวณและวิชาที่ให้วิเคราะห์หาคำตอบ ให้อ่านสูตรและเปิดตำราได้ อาจารย์ส่วนใหญ่จะมีการ Quiz โดยไม่บอกล่วงหน้าเป็นบางครั้ง เพื่อเก็บเป็นคะแนนระหว่างภาค ส่วนการสอบปฏิบัติ บางวิชาปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ บางวิชาปฏิบัติภาคสนาม การวัดผลจะดูพฤติกรรมภาคสนามและงานที่ส่ง ในการวัดภาคปฏิบัติมีการสอบย่อยบ่อยครั้ง บางวิชามีการทดสอบก่อนทำ Lab เมื่อทดสอบความรู้ในการทำการทดลอง หลังจากที่ทำปฏิบัติแล้ว อาจจะทำสอบด้วยข้อเขียน หรือให้ปฏิบัติให้ดู หรือให้เขียนรายงานส่ง บางวิชาให้สอบทำ Lab ในชั่วโมง แล้วเขียนรายงานส่งเดี๋ยวนั้น อาจารย์ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะพิจารณา เวลาการเข้าห้องปฏิบัติการของนิสิตด้วยในการตัดสินผลการเรียน

การตรวจข้อสอบอัตนัย

สร้างแบบเฉลยและแบ่งคะแนนเป็นส่วน ๆ มีการตรวจ 2 แบบ คือ ตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ และตรวจเป็นข้อ ๆ มีการตรวจซ้ำ และตั้งเกณฑ์คำตอบไว้ก่อน ส่วนข้อสอบเติมคำ ตรวจทีละคน วิชาที่มีผู้สอนร่วมกันหลายคน จะแบ่งกันตรวจ ใครออกข้อสอบข้อใด ก็รับผิดชอบตรวจเฉพาะข้อนั้น

การรายงานผลการสอบ

โดยมากจะบอกคะแนน แต่ไม่คืนข้อสอบ โดยเฉพาะในชั้นปี 1 มีบางวิชาที่บอกคะแนนและคืนข้อสอบ แต่ไม่เฉลยในการสอบกลางภาค ส่วนการสอบปลายภาคจะแจ้งผลเป็นเกรด และการสอบปฏิบัติใน Lab มักจะไม่บอกคะแนนให้ทราบ อาจารย์ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า ที่ไม่ค่อยคืนข้อสอบให้คืนก็ดูนั้น เพราะนิสิตมักนำข้อสอบไปให้รุ่นต่อ ๆ ไปดู ทำให้คืนรุ่นหลังเน้นการท่องจำเฉพาะเนื้อหาที่เคยออกข้อสอบ

การวิเคราะห์ข้อสอบ

บางท่านเคยมีการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย แล้วนำข้อสอบกลับมาใช้อีก แต่ส่วนมากจะไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ มีการเก็บข้อสอบไว้แต่มีจะไม่นำมาใช้อีก อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่สร้างคลังข้อสอบ

วิธีการตัดเกรด

การตัดเกรดมี 3 รูปแบบ คือ อิงกลุ่ม อิงเกณฑ์ และใช้ทั้งอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์ แต่อาจารย์ในคณะนี้ส่วนใหญ่ตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม นิยามจากการกระจายของคะแนน โดยดูค่าเฉลี่ย และ S.D. ซึ่งถ้าสอนร่วมกันหลายคนจะพิจารณาตัดสินเกรดร่วมกัน บางท่านใช้คะแนนของปีที่ผ่านมาประกอบการพิจารณาด้วย มีการยืดหยุ่นและปรับคะแนนตามที่เห็นสมควร

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ ผู้สอนตั้งเกณฑ์ตามความยากง่ายของข้อสอบ ผู้ที่เข้าเรียนสม่ำเสมออาจได้รับการ Upgrade ในกรณีที่เกรดอยู่คาบเกี่ยว เกณฑ์ที่ตั้งไว้ส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากที่เห็นผลการสอบของนิสิต

หัวหน้าภาควิชาส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการตัดเกรด อาจารย์บางท่านแม้จะร่วมสอน แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดเกรด บางวิชาจะมีตัวแทนกลุ่ม (ผู้ประสาน) เป็นผู้พิจารณาตัดเกรดร่วมกับหัวหน้าภาค

การสอนวิชาสำหรับโครงการศึกษาทั่วไป

ในภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งได้สอนวิชาธรรมชาติวิทยาให้กับนิสิตคณะต่าง ๆ ได้ทำการทดลองใช้วิธีการสอนแบบใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้จักเรียนและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีการทดลองใช้วิธีการสอนหลายรูปแบบ เช่น การสอนแบบให้นิสิตพึ่งตนเอง โดยอาจารย์มอบหมายงานให้ผู้เรียนไปค้นคว้าด้วยตนเอง ใช้การสอนแบบสาริตเป็นครั้งคราว เชิญวิทยากรมาบรรยาย แล้วให้นิสิตทำรายงานมาส่ง และเปิดโอกาสให้ซักถามผู้สอนในประเด็นที่สงสัย ผู้สอนจะมีการบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนและตรวจสอบการทำกิจกรรมของผู้เรียนโดยสม่ำเสมอ มีการทดสอบก่อนหลังการเรียน และมีการวัดผลด้วยข้อสอบข้อเขียนซึ่งเป็นปรนัย

นอกจากนี้ยังมีการทดลองสอนโดยใช้การเรียนจาก Case Study ที่อาจารย์เตรียมให้ นิสิตต้องศึกษา Case แล้วทำรายงานส่ง รายงานหน้าห้อง อาจารย์ประเมินผลจากงานที่ทำ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ควรหาวิธีตัดเกรดที่ให้ความยุติธรรมแก่นิสิตในกรณีที่ได้คะแนนใกล้เคียงกัน และในกรณีที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัย
2. ควรสร้างข้อสอบให้เป็นมาตรฐาน อาจารย์ที่สอนร่วมกันควรมีการประชุมเพื่อพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกัน ไม่ใช่ต่างคนต่างออกในเนื้อหาที่ตนสอน
3. ควรมีการสร้างคลังข้อสอบเพื่อเก็บข้อสอบที่มีคุณภาพมาก ๆ ไว้ใช้
4. วิธีการวัดผลควรเน้นการวัดกระบวนการคิด และการแก้ปัญหาของผู้เรียนด้วย
5. บางท่านเห็นว่าคุณภาพของข้อสอบที่ใช้ยังไม่ดี ไม่มีมาตรฐานพอ ไม่มีอำนาจจำแนกที่ดีพอ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. คณะรัฐศาสตร์

วิธีการสอน

ส่วนใหญ่เป็นการสอนแบบบรรยาย มีการอภิปราย ชักถาม ฉายวิดีโอ และ แผ่นใส ประกอบคำบรรยาย นอกจากนี้ยังมีการสอนแบบ Case Study แบบ กลุ่มย่อย

จุดมุ่งหมายของการสอน

เพื่อให้ความรู้พื้นฐาน เข้าใจความรู้ สามารถวิเคราะห์เป็นระบบ

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบ มีทั้งแบบอัตนัยและปรนัย แต่ส่วนใหญ่เป็นอัตนัย ข้อสอบ ปรนัยเป็นแบบเลือกตอบ แบบจับคู่ แบบถูกผิด แบบเติมคำ และ แบบตอบสั้น ๆ พิจารณาจากรายงาน การทำ Case Study และ ส่วนใหญ่เน้นเวลาการเข้าเรียน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

ลักษณะของวิชาในคณะนี้ไม่ค่อยมีวิชาภาคปฏิบัติ

การวัดด้านจิตพิสัย

ส่วนใหญ่ไม่วัดจุดมุ่งหมายด้านนี้ ผู้ที่วัดใช้ความรู้สึกส่วนตัวตัดสิน จากพฤติกรรมผู้เรียน มีหนึ่งท่านที่ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือวัด

การสร้างเครื่องมือ

สำหรับข้อสอบมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
2. เขียนข้อสอบ
3. บางท่านมีการวิเคราะห์ข้อสอบ หลังการใช้เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มี

คุณภาพไว้ใช้ต่อไป

อาจารย์ไม่ได้สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา ข้อสอบที่ใช้มีการเปลี่ยนแปลง จากเดิมบ้าง โดยออกใหม่ และใช้ข้อสอบเก่าบางส่วน บางท่านตอบว่าออกข้อสอบใหม่ทุกครั้งที่สอบ

การสอบ

ความถี่ในการสอบ ที่ปฏิบัติกันมี ดังนี้

1. มีการสอบ 2 ครั้งใน 1 ภาคเรียน คือ ตอนกลางภาคและปลายภาค (ส่วนใหญ่)
2. มีการสอบครั้งเดียวตอนปลายภาค

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ข้อสอบจะมีค่าเฉลยไว้ แล้วดำเนินการตรวจ แยกได้ดังนี้

1. ตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ ไป (ทุกข้อ)
 2. อ่านคำตอบอย่างคร่าว ๆ ของทุกคน แล้วจึงให้คะแนนเป็นคน ๆ ไป โดยตรวจทุกข้อ
 3. ตรวจให้เสร็จเป็นข้อ ๆ จากทุกคน
- ทั้ง 3 แบบ จะกลับมาตรวจซ้ำใหม่อีก บางท่านอาจตรวจซ้ำถึง 3 รอบ

การรายงานผลการสอบ

มีทั้งการรายงานผล และไม่รายงานผล การรายงานผลระหว่างภาค ปฏิบัติดังนี้

1. บอกคะแนนแต่ไม่คืนข้อสอบให้ดู
2. บอกคะแนนและคืนข้อสอบให้ดู เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง

การรายงานผลปลายภาค จะไม่บอกคะแนนผลการสอบ แต่บอกเกรดขั้นสุดท้าย

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ส่วนใหญ่ไม่เคยทำการวิเคราะห์ข้อสอบ แต่มีบางท่านนำข้อสอบมาให้ผลิตดูว่าข้อสอบเป็นอย่างไร ยากหรือง่าย เก็บข้อสอบไว้ในแฟ้ม ประมาณกว่าครึ่งที่สร้างคลังข้อสอบ ผู้ที่สร้างมีบางส่วนพิมพ์ใส่เครื่องคอมพิวเตอร์ บางส่วนเก็บใส่การ์ด

วิธีการตัดเกรด

มีหลายวิธีการ ดังนี้

1. การกำหนดเกณฑ์ก่อนสอบ ซึ่งอาจใช้เกณฑ์ของภาควิชาในการตัดเกรด
2. บางท่านตั้งเกณฑ์โดยดูตัวผู้สอบเป็นเกณฑ์ ถ้าส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำ อาจเป็นเพราะผู้สอนไม่ดี ไม่น่าจะให้เด็กตกหมด
3. ใช้เกณฑ์โดยดูผลการสอบจากรุ่นก่อน ๆ
4. ดูการกระจายของคะแนน และตัดเกรดโดยบางท่านใช้เกณฑ์ 60% เป็นตัวจำแนกผู้สอบได้กับตก แล้วพิจารณาจากการกระจายเฉพาะผู้ที่ได้สูงกว่า 60%
5. ตัดเกรดโดยเอาจำนวนนักเรียนที่สอบเป็นเกณฑ์ จากนั้นเอาคะแนนสูงสุดและต่ำสุดเป็นฐานในการทำ Curve

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล

1. ควรให้อิสระกับผู้สอนแต่ละท่านที่จะเลือกใช้วิธีการต่าง ๆ ในการวัดผลและประเมินผล
2. การวัดและประเมินผล ไม่ควรดูเฉพาะคะแนนจากการสอบ โดยใช้ข้อสอบเท่านั้น ควรพิจารณาจากสิ่งอื่น ๆ ที่ประกอบในการเรียนการสอน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
3. ไม่ควรใช้ข้อสอบปรนัยในการวัด ข้อสอบอัตนัยอาจวัดความสามารถได้ดีกว่า
4. ควรใช้วิธีการอื่นบอกถึงความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้มากกว่า และชัดเจนกว่าการใช้ระบบเกรด A, B, C, D
5. ควรให้อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ได้รับการอบรม การวัดและประเมินผลที่ถูกต้องตามหลักวิชา และอบรมเกี่ยวกับการสร้างข้อสอบ
6. น่าจะมีการตัดเกรดที่จำแนกระดับความสามารถละเอียดกว่าการตัดเพียง A, B, C, D, F
7. การประเมินผลทุกวันนี้ก็ดีแล้ว สามารถวัดความสามารถของนักศึกษาได้ โดยเฉพาะถ้าใช้ข้อสอบแบบอัตนัย

6. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วิธีการสอน

ส่วนใหญ่สอนแบบบรรยายประกอบสไลด์ และเชิญวิทยากรมาบรรยายเพิ่มเติม แบ่งกลุ่มย่อยให้ศึกษาปัญหา มี Case Study ให้ผู้สอนร่วมกันหลายคน โดยแบ่งหน้าที่ตามเนื้อหา การสอนปฏิบัติ ให้ออกแบบสถานที่ สเก็ตรูป เขียนรูป ถ่ายรูป และแบ่งกลุ่มย่อย หาข้อมูล Present งาน ตลอดจนวิจารณ์หน้าชั้นเรียน

จุดมุ่งหมายของการสอน

เน้นการให้ความรู้พื้นฐาน ให้เกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถแก้ปัญหา รู้จักนำความรู้ไปใช้ ในการประกอบวิชาชีพ

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบอัตนัยและปรนัย รายงานและ Present งาน สอบปากเปล่า

การวัดภาคปฏิบัติ

ให้ความสำคัญกับการวัดกระบวนการและคุณภาพของผลงาน ประเมินจากผลงาน โดยตั้งเกณฑ์ประเมินในด้านความคิดริเริ่ม การสร้างสรรค์ พัฒนาการ และการ Present งานหน้าชั้น ดูรูปเล่มความสมบูรณ์และความก้าวหน้าของพัฒนาการของงาน ให้สอดคล้องกับทฤษฎีและโครงสร้าง พร้อมทั้งสอบปากเปล่า เครื่องมือที่ใช้ประเมินโดยตรงไม่มี เป็นการประเมินคุณภาพผลงาน เช่น แบบร่าง ส่วนใหญ่ใช้ความรู้สึกส่วนตัวของผู้สอนตัดสิน

การวัดด้านจิตพิสัย

ผู้ให้สัมภาษณ์กว่าครึ่งหนึ่งที่ตอบว่าไม่ได้มีการวัดด้านจิตพิสัย สำหรับผู้ที่วัดนั้นไม่ได้มีเครื่องมือวัดโดยตรง แต่วัดจากการสังเกตการเข้าชั้นเรียน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การสร้างเครื่องมือ

ข้อสอบภาคทฤษฎีจะสร้างโดยศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรก่อนการเขียนข้อสอบเป็นแบบอัตนัยและปรนัย และเลือกรูปแบบเขียนข้อสอบโดยผู้สอนแต่ละคนออกข้อสอบตามเนื้อหาที่สอน ส่วนการสอบปฏิบัติจะไม่มีข้อสอบและการสอบ จะตรวจผลงานที่ให้ปฏิบัติเป็นชิ้น ๆ แล้วประเมินผลร่วมกับสอบภาคทฤษฎี

การสอบ

สอบกลางภาคและสอบปลายภาค โดยบอกให้ทราบล่วงหน้า ส่วนมากจะไม่ให้เปิดตำรา บางวิชาไม่สอบกลางภาค จะสอบปลายภาคครั้งเดียว และมีการทดสอบเก็บคะแนนทุกสัปดาห์ โดยไม่บอกล่วงหน้า

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ข้อสอบอัตนัยที่มีผู้สอนคนเดียว จะตรวจเป็นรายข้อให้เสร็จทุกคน ถ้าสอนหลายคนจะให้แต่ละคนตรวจในส่วนที่สอน จะไม่ตรวจซ้ำ และก่อนให้คะแนนจะอ่านคร่าว ๆ ก่อน

การรายงานผลการสอบ

ส่วนมากจะบอกคะแนนสอบกลางภาค แต่ไม่คืนข้อสอบ มีบางวิชาที่เป็นผลงานจะส่งคืนข้อสอบให้ดู การสอบปลายภาคจะบอกเป็นเกรดให้ทราบ บางวิชาจะรายงานผลเป็นเกรดในชั้นสุดท้าย

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ส่วนมากไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ แต่จะเก็บข้อสอบเอาไว้เพื่อเป็นแนวทางในการสอบครั้งต่อไป บางครั้งให้นิสิตประเมินข้อสอบโดยการเขียนวิจารณ์ และผู้สอนพิจารณาจากคะแนนสอบ และวิเคราะห์โดยการสัมมนาในกลุ่มอาจารย์ผู้สอน

การตัดเกรด

นำคะแนนดิบมาเรียงตัด Curve หรือเทียบจากเกณฑ์แล้วตัดเกรด A B C D หรือ F การตัดเกรดจะนำคะแนนจากผู้สอนมารวมกันตัดเกรด พิจารณาผลคะแนนจากผู้สอนที่สอนร่วมกัน นำมาเฉลี่ยให้เกรด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. มีปัญหาเกี่ยวกับช่วงคะแนนที่ติดกัน ยากแก่การตัดสินใจว่าช่วงไหนควรจะเป็นเกรดอะไร
2. นิสิตส่วนมากจะลงทะเบียนเรียนวิชาที่คิดว่าอาจารย์ใจดีให้เกรดง่าย
3. การให้คะแนนงานกลุ่มเท่ากัน อาจมีคนเอาเปรียบเพื่อน ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรม เป็นเรื่องที่แก้ไขยาก
4. เกณฑ์ในการประเมินเปิดกว้างเกินไป ไม่เป็นมาตรฐาน ทำให้เกิดความลำเอียงในการประเมิน
5. การประเมินภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กัน เช่น นิสิตทำคะแนนทฤษฎีมาก แต่ปฏิบัติไม่ค่อยดี
6. การประเมินภาคปฏิบัติทำได้ยาก ขึ้นอยู่กับเกณฑ์การตัดสินของอาจารย์แต่ละท่าน

7. คณะครุศาสตร์

วิธีการสอน

ส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย แบ่งกลุ่มย่อย และฝึกปฏิบัติภาคสนาม

จุดมุ่งหมายของการสอน

เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถนำความรู้ไปปฏิบัติได้ โดยเฉพาะต้องมีความสามารถในการสอนได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ข้อสอบข้อเขียน รายงาน/แบบฝึกหัด การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน บางท่านใช้แบบสอบถาม การเข้าชั้นเรียนเป็นเครื่องมือวัดด้วย สำหรับข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบอัตนัย แต่ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ให้สัมภาษณ์บอกว่าใช้ข้อสอบปรนัยด้วย รูปแบบของข้อสอบเป็น แบบเลือกตอบ

การวัดภาคปฏิบัติ

การวัดภาคปฏิบัติในขณะนี้ให้ความสำคัญกับกระบวนการในการปฏิบัติ และคุณภาพของผลงาน ส่วนใหญ่ไม่ได้เครื่องมือวัด ใช้ความรู้สึกของผู้สอนตัดสิน

การวัดด้านจิตพิสัย

ส่วนใหญ่บอกว่ามีการวัดจิตพิสัย แต่ไม่ได้ใช้เครื่องมือวัด

การสร้างเครื่องมือ

อาจารย์ส่วนใหญ่เลือกเนื้อหาที่จะออกโดยดูหลักสูตร บางท่านดูพื้นฐานของผู้เรียน เนื่องจากข้อสอบที่ออกเป็นข้อสอบอัตนัยเป็นส่วนใหญ่ จึงมักมีการออกข้อสอบ

ใหม่ทุกครั้ง มีเป็นส่วนน้อยที่นำข้อสอบเก่ามาใช้บ้าง

การสอบ

ผู้สอนจะแจ้งวันสอบล่วงหน้าให้นิสิตทราบ การสอบส่วนใหญ่ไม่ให้เปิดตำรา ในห้องเรียน ส่วนใหญ่สอบ 1 ครั้งในตอนกลางหรือปลายภาค บางวิชาสอบ 2 ครั้ง หรือสอบทุกสัปดาห์ หรือ ทุกเดือน แต่เป็นส่วนน้อย

การตรวจข้อสอบอัตโนมัติ

อาจารย์ส่วนใหญ่ตรวจข้อสอบที่ละข้อของทุกคน มีเป็นส่วนน้อยที่ตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ

การรายงานผลการสอบ

ผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณ 69% มีการรายงานผลการสอบให้นิสิตทราบ ลักษณะของการรายงาน มีหลายรูปแบบ บางท่านก็บอกแต่เกรดขั้นสุดท้าย บางท่านบอกคะแนนด้วย แต่ไม่คืนข้อสอบให้ดู บางท่านให้ทราบคะแนนพร้อมทั้งคืนข้อสอบให้ดูด้วย

การวิเคราะห์ข้อสอบ

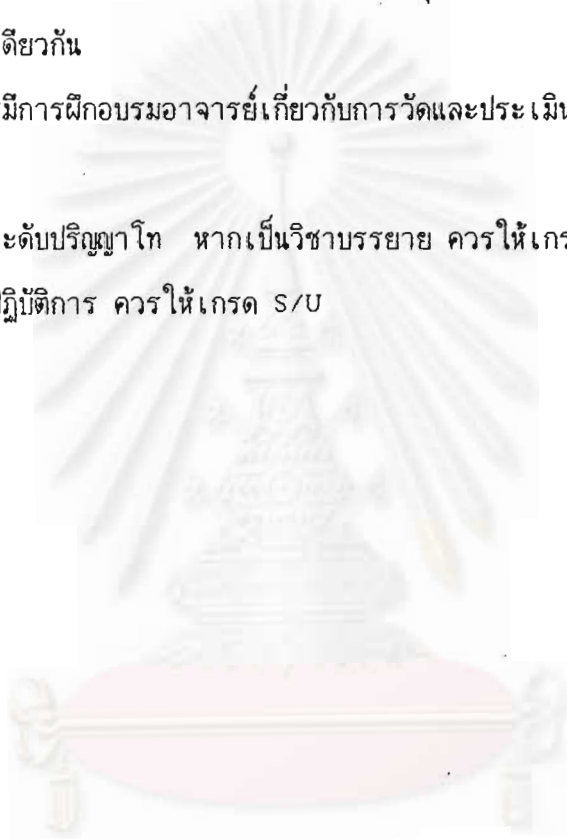
ผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณกว่า 60% ไม่เคยมีการวิเคราะห์ข้อสอบ เกือบทั้งหมดไม่ได้สร้างคลังข้อสอบ

การตัดเกรด

ประมาณกว่า 60% ของผู้ให้สัมภาษณ์ตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ที่เหลือตัดแบบอิงเกณฑ์ ผู้ที่ใช้วิธีการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มจะพิจารณาการกระจายของคะแนน มีส่วนน้อยที่ตัดตามโควตาที่กำหนด กรณีที่มีแนวโน้มจะได้เกรดระดับ F ผู้สอนจะเรียกนิสิตมาพบ แล้วอาจให้ทำรายงานเพิ่ม สำหรับผู้ที่ตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์นั้น พบว่าบางท่านไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ แต่บางท่านอาจปรับให้ยืดหยุ่นได้หลังจากเห็นผลการสอบ ในกรณีที่วิชานั้นมีผู้เรียนที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี โท เอก เรียนด้วยกัน เกณฑ์การตัดสินส่วนใหญ่จะใช้เกณฑ์เดียวกัน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. อาจารย์ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่าปัจจุบันนี้ผลิตส่วนใหญ่จะเลือกเรียนวิชาที่มีแนวโน้มได้เกรดดี อาจารย์ไม่เข้มงวด
2. กรณีที่วิชาหนึ่งมีการสอนแบ่งเป็นหลายกลุ่ม ควรมีการวัดและประเมินที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
3. ควรมีการฝึกอบรมอาจารย์เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การวิเคราะห์ข้อสอบ
4. ในระดับปริญญาโท หากเป็นวิชาบรรยาย ควรให้เกรด A, B, C, D, F แต่ถ้าเป็นวิชาปฏิบัติการ ควรให้เกรด S/U

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8. คณะแพทยศาสตร์

วิธีการสอน

ลักษณะวิชาเป็นแบบบรรยายและปฏิบัติการ การสอนส่วนมากจะเป็นแบบบรรยาย แก้ปัญหา แบ่งกลุ่มย่อย Case Study สัมมนา สาธิต และแสดงบทบาทสมมติ มีปฏิบัติการในห้อง Lab และปฏิบัติการในตึกผู้ป่วย

ปัจจุบันคณะแพทยศาสตร์มีหลักสูตรแพทย์แนวใหม่ แนวการเรียนการสอนจะให้ผู้เรียนเรียนแบบแก้ปัญหา ดังนั้นวิธีการสอนจะแตกต่างออกไป ผู้เรียนจะเป็นศูนย์กลางของการเรียน อาจารย์จะมีบทบาทเป็น Tutor ผู้เรียนจะเรียนจากปัญหาที่เกิดขึ้น แล้วทำการศึกษาหาคำตอบจากหลายแหล่ง หลักสูตรแนวใหม่นี้ อาจารย์จะไม่เน้นการบรรยายให้นิสิตฟังเหมือนหลักสูตรเก่า

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้มีความรู้ความเข้าใจ รู้จักนำความรู้ไปปฏิบัติ และมีความสามารถในการแก้ปัญหาเป็น

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบ โดยมากเป็นปรนัย แบบเลือกตอบ รองลงมาเป็นข้อสอบอัตนัย และวัดจากการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน บันทึกการปฏิบัติงาน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน พิจารณารายงานที่มอบหมายให้ทำ และทำ Case Study ถ้ามีปัญหา อาจารย์จะเรียกมาสอบปากเปล่า ขณะนี้เริ่มมีการพัฒนาแบบสอบแบบ MEQ (Modified Essay Question) เข้ามาใช้ ซึ่งรูปแบบของข้อสอบจะวัดความสามารถในการแก้ปัญหา โดยวัดกระบวนการแก้ปัญหา

การวัดภาคปฏิบัติ

ใช้การสังเกตความพร้อม ความสนใจ และตรวจแบบบันทึกกิจกรรม ใช้แบบประเมินการปฏิบัติงานต่อคนไข้ แบบรายงาน เช่น ดูฟิล์มวินิจฉัยโรค การแปลผล มีการสอบข้อเขียน สอบในห้อง Lab และสอบสัมภาษณ์การแก้ปัญหา

การวัดด้านจิตพิสัย

อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่มีการวัดจิตพิสัย ผู้ที่บอกว่าวัด บางส่วนไม่ได้ใช้เครื่องมือ กลุ่มที่ใช้เครื่องมือ บอกว่าใช้แบบวัดทัศนคติต่อการเรียน แบบวัดบุคลิกภาพ แบบสัมภาษณ์ แบบวัดความสนใจ แบบประเมินตนเอง

การสร้างเครื่องมือ

มีการประชุมหารือ สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา โดยเน้นวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และออกข้อสอบร่วมกัน บางภาควิชาใช้ข้อสอบเก่า 30% ออกข้อสอบใหม่ 70% บางภาคไม่ใช้ข้อสอบเก่า เพื่อป้องกันการรั่วไหลของข้อสอบ บางภาควิชาแบ่งหัวข้อในการออกข้อสอบ โดยใครสอนหัวข้อใด ก็รับผิดชอบในการออกข้อสอบตอนนั้น แต่บางภาควิชาจะมีการประชุมพิจารณาข้อสอบร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีคุณภาพ

การสอบ

ส่วนมากจะสอบปลายภาค 1 ครั้ง โดยไม่ให้เปิดตำรา วิชาคลินิกเมื่อนิสิตหมุนเวียนไปเรียนที่สาขาใด ผู้สอนสาขานั้นจะประเมินความรู้และทักษะ ดังนั้น นิสิตจะถูกประเมินเป็นระยะ ๆ ในทุกสาขาวิชา การสอบทุกครั้งจะมีการขอให้ทราบล่วงหน้า

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ผู้สอนร่วมประชุมหารือการให้คะแนน ข้อสอบอัตนัยจะเฉลยคำตอบไว้ตรวจตามที่สอน ข้อสอบปรนัยจะมีเฉลยและมีผู้ช่วยตรวจหลายคน อาจารย์ส่วนใหญ่มีการ

ตรวจสอบข้อสอบอัตโนมัติโดยจะตรวจคร่าว ๆ ก่อนและตรวจซ้ำใหม่ และเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ได้คะแนนดี

การรายงานผลการสอบ

ส่วนมากจะแจ้งเกรดในชั้นสุดท้าย บอกเป็นคะแนนในการสอบกลางภาค แต่ไม่คืนข้อสอบ หรือให้ดูข้อสอบที่ตรวจแล้ว ถ้ามีปัญหาจะเรียกมาพบที่ข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อสอบ

มีคณะแพทย์รับผิดชอบในการวิเคราะห์ข้อสอบ และมีการสร้างคลังข้อสอบเป็นส่วนใหญ่ โดยหาค่าความยากง่ายว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่ และจะใช้คอมพิวเตอร์วิเคราะห์รายข้อ ดูความยากง่าย แต่บางภาควิชาไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ จะให้นิสิตประเมินผลข้อสอบ

การตัดเกรด

แบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่มผสมกัน ดูจากการกระจายของ S.D. ตั้งเกณฑ์ไว้ก่อนสอบโดยผู้สอนจะร่วมกันกำหนด บางภาควิชาการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มโดยแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน T และดูการกระจายของค่าเฉลี่ย และ S.D. ส่วนใหญ่มักกำหนดให้ A สำหรับผู้ได้คะแนนสูงกว่า 1.5 S.D. หรือสูงกว่า 1.3 S.D. อย่างไรก็ตามก่อนที่จะตัดเกรดซึ่งพิจารณาการกระจายของคะแนนนั้น ภาควิชาส่วนใหญ่จะมีการกำหนด Minimum Passing Level ซึ่งบางภาคกำหนดไว้ที่ 60% เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้ต่ำกว่านี้ถือว่าไม่ผ่าน อาจต้องเรียนใหม่ หรือทำการสอบซ่อม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. การใช้ข้อสอบชนิดเลือกตอบดีแล้ว มีความยุติธรรม แต่ยังต้องปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรมีการวิเคราะห์ข้อสอบอย่างจริงจัง และการใช้ข้อสอบอัตโนมัติด้วย
3. อยากให้สร้างแบบสอบ Problem Solving ให้มาก ปัจจุบันมีการใช้ข้อ

สอบ MEQ แต่ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการสร้าง ผู้ที่มีความชำนาญด้านนี้ยังไม่ค่อยมี นอกจากนี้ควรมีข้อสอบที่สามารถวัดความสามารถในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองด้วย

4. แบบวัดทัศนคติ บุคลิกภาพ และแบบประเมินนักศึกษาสร้างยาก จึงต้องใช้ผู้มีความรู้ในด้านนี้ แต่มีปัญหาลาดบุคลากร
5. มีปัญหาด้านการประเมินผลภาคปฏิบัติ ซึ่งมีระยะสั้นในการประเมิน เพราะนิสิตต้องย้ายไปเรียนภาคอื่น ๆ ไม่แน่ใจในความถูกต้องของการประเมิน
6. การวัดและประเมินผลมีขั้นตอนยุ่งยาก ควรมี Supervisor มาร่วมทำงานในการออกข้อสอบ
- 7 ข้อสอบปรนัยที่สามารถวัดความรู้ได้กว้าง ตรวจสอบเสร็จเร็ว แต่วัดความสามารถด้านการบรรยายได้ไม่ดี
8. การประเมินผลต้องขึ้นอยู่กับวิธีสอนด้วย
9. การตัดเกรด ควรพิจารณาผลงานจากภาคปฏิบัติ และด้านอื่นประกอบด้วย
10. บางท่านเห็นว่าการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ดีกว่าอิงกลุ่ม เพราะถ้าอิงกลุ่ม เกรดจะขึ้นอยู่กับความสามารถของกลุ่ม จะมีปัญหาถ้ากลุ่มมีความสามารถต่ำ ดังนั้น จึงควรกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำ
11. การใช้ระบบหน่วยกิตกับการเรียนในคณะแพทยศาสตร์ มีปัญหาสำหรับนิสิตที่สอบตกบางวิชา ทำให้มีปัญหาในการเรียนวิชาอื่น. ซึ่งต้องเรียนเป็น Series ทำให้เรียนต่อวิชาอื่นไม่ได้
12. บางท่านเห็นว่าการตัดเกรดยังมีปัญหาระหว่างผู้สอน ซึ่งมักมีความเห็นไม่ตรงกัน ทำให้การประเมินผลอาจจะไม่ยุติธรรม
12. ควรมีการใช้ OSCF ในการวัดและประเมินผลการเรียน และให้มีการสอบที่เป็น Open-book questions ให้มากขึ้น ไม่ใช่วัดความจำอย่างเดียว

9. คณะนิเทศศาสตร์

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย มีการสอนแบบบรรยายและสัมมนา

ประเภทวิชาปฏิบัติการ มีการสอนแบบบรรยายและปฏิบัติการท้องที่ ภาคสนาม

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้มีความรู้ เข้าใจหลักการและนำไปปฏิบัติได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย ซึ่งข้อสอบปรนัยมีหลายรูปแบบ คือ แบบเลือกตอบ แบบจับคู่ แบบถูกผิด แบบเติมคำ และ อธิบายคำ นอกจากนี้ยังมีการให้คะแนนรายงาน การบ้าน ดู เวลาการเข้าเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

ใช้แบบสังเกต แบบประเมินพฤติกรรม แบบตรวจสอบรายการ ถามความคิดเห็นของผู้ร่วมเรียน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ ประเมินด้วย ให้งานทำโดยมีจุดเน้นที่คุณภาพของผลงาน

การวัดด้านจิตนิสัย

ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่มีการวัดด้านจิตนิสัย

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างข้อสอบมีวิธีการดังนี้

1. ดูเนื้อหาที่สอบ แล้วพิจารณาว่าผู้เรียนควรจะรู้อะไรบ้าง

2. เขียนข้อสอบ

3. อาจารย์บางท่านนำข้อสอบเก่ามาพิจารณาใช้ประมาณ 50%

การสร้างแบบตรวจสอบรายการ (Check List) สร้างจากประสบการณ์
ส่วนตัวของผู้สอน

การสอบ

มีการบอกให้นักนิสิตทราบล่วงหน้า ภาคทฤษฎี ส่วนใหญ่จะมีการสอบ 2 ครั้ง
ในระหว่างภาคและปลายภาคเรียน และมีอาจารย์บางท่านมีการสอบย่อยหลายครั้ง
ระหว่างภาคเรียนโดยไม่ให้เปิดตำราดูเวลาสอบ ส่วนภาคปฏิบัติ มอบหมายงาน
ให้ผู้เรียนทำ แล้วกำหนดวันส่งผลงานนั้น ๆ

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ผู้สอนส่วนใหญ่จะตรวจข้อสอบให้เสร็จเป็นข้อ ๆ จากทุกคน แต่บางท่านจะ
ตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ (ทุกข้อ) ให้คะแนนตามเกณฑ์กำหนดไว้ ซึ่งเกณฑ์นี้บางท่าน
จะไม่มีมีการเปลี่ยนแปลง แต่บางท่านอาจเปลี่ยนแปลงได้

การรายงานผลการสอบ

มีการรายงานผลให้ทราบเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. บอกคะแนนให้ทราบ แต่ไม่คืนข้อสอบให้
2. บอกคะแนนให้ทราบ และคืนข้อสอบเพื่อศึกษาจุดบกพร่องของตนเอง
3. บอกเกรดขั้นสุดท้ายโดยไม่บอกคะแนน

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ผู้สอนบางท่านไม่เคยวิเคราะห์ข้อสอบเลย แต่บางท่านเคย ซึ่งมี 2 แบบ คือ

1. การวิเคราะห์แบบมีวิธีการ อาศัยรูปแบบจาก ดร.ชวาล แพร์ตกุล
และเคยสร้างคลังข้อสอบโดยเขียนข้อสอบใส่การ์ด แต่ปัจจุบันเลิกทำเพราะข้อสอบรื้อ
2. การวิเคราะห์แบบไม่เป็นทางการ โดยนำข้อสอบเก่ามาพิจารณา เพื่อ
สร้างข้อสอบใหม่ จะไม่ซ้ำกับของเดิม และเก็บข้อสอบเป็นแฟ้ม มีดัชนีเพื่อความสะดวก
ในการค้นหา

วิธีการตัดเกรด

มีวิธีการตัดเกรดแบบอิง เกณฑ์และแบบอิงกลุ่ม

การตัดเกรดแบบอิง เกณฑ์ มีการกำหนดเกณฑ์ขึ้นก่อน โดยผู้สอน และเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นนี้ผู้สอนบางท่านจะ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เกณฑ์ แต่บางท่านเปลี่ยนแปลง ได้ โดยดูผลการสอบของนิสิตประกอบ

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ดูจากการกระจายของคะแนนแล้ว ใช้ความรู้สึกส่วนตัว ของผู้สอน ในการตัดเกรด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. การตัดเกรดของมหาวิทยาลัย ควรปรับใหม่ คือ จากคะแนนดิบควรปรับ ให้เป็น T-score ก่อนจึงตัดเกรด
2. การวัดประเมินผลแต่ละศาสตร์นั้น ควรขึ้นอยู่กับ การตัดสินของอาจารย์ ประจำในศาสตร์นั้น ๆ
3. ฝ่ายวิชาการควร เสนอแนะวิธีวัดและประเมินผลที่ เหมาะสมกับศาสตร์นี้บ้าง
4. ควรมีการปรับกระบวนการเรียนการสอน โดยให้ความสำคัญแต่ละวิชา อย่างเท่าเทียมกัน ถ้าสอบตกวิชาหนึ่งก็ให้ตกหมดเลย ต้อง เรียนซ้ำชั้นใหม่
5. ควรส่งเสริมให้มีการสอบย่อยในแต่ละวิชา เพราะช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นอยู่เสมอ
6. ไม่เห็นด้วยกับการนำข้อสอบปรนัยมาใช้อีก เพราะผู้เรียนจำได้
7. ควรมีการติดตามผลหลังการเรียนด้วย
8. ควรให้ผู้สอนเนื้อหาเดียวกัน ประเมินผลในแนวเดียวกัน

10. คณะสัตวแพทยศาสตร์

วิธีการสอน

จะมีผู้สอนหลายคน และแบ่งหัวข้อกันรับผิดชอบ การสอนจะมีทั้งแบบบรรยายและปฏิบัติการ ภาคบรรยายจะสอนประกอบสไลด์ วีดีโอ ภาพยนตร์ ตั้งโจทย์ให้คิดแก้ปัญหา นอกจากนี้มีการใช้วิธีการสอนแบบสัมมนา ใช้ Case Study แบ่งกลุ่มย่อยสำหรับการสอนปฏิบัติการ แบ่งกลุ่มขนาดไม่เกิน 20 คน ผู้สอนสาธิตให้ นิสิตเป็นผู้ช่วย หลังทดลองเสร็จ ให้นิสิตส่งตัวแทนสรุปผลอภิปรายผล มีการฝึกภาคสนามทำรายงานส่ง

จุดมุ่งหมายของการสอน

เน้นให้เกิดความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้และการแก้ปัญหา

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย ให้ Present งาน ส่งรายงาน มีการสอบปากเปล่า การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เวลาการเข้าเรียน ข้อสอบปรนัยที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นแบบเลือกตอบ แบบเติมคำ แบบถูกผิด แบบจับคู่

การวัดภาคปฏิบัติ

ใช้ข้อสอบ Lab (วาดรูป, เติมคำ, อธิบาย) ให้นิสิตแต่ละคนสอบโดยใช้เครื่องมือแต่ละแบบ ดูผลการบันทึกและวิธีการปฏิบัติ และให้คะแนนจากการรายงานผลการฝึกภาคสนาม จุดเน้นของการประเมินอยู่ที่ทั้งกระบวนการและผลงาน เครื่องมือที่ใช้ มีแบบสังเกต แบบประเมินพฤติกรรม แบบตรวจสอบรายการ ข้อ

สอบ รายงาน

การวัดด้านจิตนิสัย

อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์กว่าครึ่งหนึ่งมีการวัดจิตนิสัย แต่ไม่มี เครื่องมือวัดโดยตรง ใช้ความรู้สึกส่วนตัว มีหนึ่งท่านที่ใช้ แบบวัดทัศนคติ

วิธีสร้างเครื่องมือ

อาจารย์ที่สอนในรายวิชาเดียวกัน จะช่วยกันออกข้อสอบ โดยเขียนข้อสอบ เป็นแบบอัตนัยและปรนัย ตามจุดเน้นของหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อสอบปฏิบัติจะออกในลักษณะอัตนัย โดยจะสร้างใหม่ทุกครั้งที่มีการสอบ บางท่าน ใช้ข้อสอบเก่าประมาณ 20%

การสอบ

มีการสอบกลางภาคและปลายภาค โดยบอกให้นิสิตทราบล่วงหน้า บางวิชา มีการสอบย่อยเมื่อจบเนื้อหาแต่ละส่วน เป็นคะแนนเก็บ การสอบภาคปฏิบัติจะทำในห้อง Lab โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อย มีทั้งสอบข้อเขียนและปฏิบัติ การสอบบางครั้ง จะให้เปิดตำรา วิชาที่สอนหลายกลุ่มมีการใช้ข้อสอบร่วมและตัดเกรดร่วมกัน

การตรวจข้อสอบ

การตรวจข้อสอบอัตนัยมีการตรวจ 2 แบบ คือ ตรวจแต่ละคนให้เสร็จเป็น ฉบับ ๆ และตรวจให้เสร็จเป็นรายข้อในแต่ละคน โดยอ่านผ่าน ๆ แล้วตั้งเกณฑ์ไว้ก่อน แล้วจึงตรวจให้คะแนนภายหลัง ผู้ออกข้อสอบเป็นคนตรวจ

การรายงานผลการสอบ

โดยมากจะบอกคะแนนสอบกลางภาคให้ทราบ ส่วนคะแนนปลายภาคไม่บอก จะแจ้งให้ทราบเป็นเกรด ถ้านิสิตสงสัยให้ถามได้

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ไม่มีการวิเคราะห์และจัดทำคลังข้อสอบ แต่จะเก็บรวบรวมข้อสอบไว้เฉย ๆ

วิธีการตัดเกรด

ในวิชาเดียวกันจะตัดเกรดร่วมกันทั้งแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์ โดยคำนวณหาค่า Mean, S.D. นำมาเขียนกราฟและพิจารณาเลือกแบบที่เหมาะสม คะแนนสอบข้อเขียนและคะแนนภาคปฏิบัติจะนำมารวมกันตัดเกรด อิงเกณฑ์ 60% ผ่าน คนที่ติด F ต้องทำงานเพิ่ม หลังจากที่ทำคะแนนเสร็จ จะมีส่งคะแนนไปให้ผู้ที่มีความชำนาญในการตัดเกรดช่วยตัดเกรดให้ ผู้สอนจะดูอีกครั้ง หากยังเห็นว่าไม่เหมาะสม จะหารือกับผู้ช่วยตัดเกรดให้พิจารณาดูใหม่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ควรมีการปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้วัด เพื่อให้วัดผลทางทักษะได้ครบ และผ่านวิชาการแจกโปรแกรมการตัดเกรดให้ทุกภาควิชา และควรจัดทำหวักระดาศสอบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน
2. ให้มีหน่วยงานในการตัดเกรด และภาควิชาพิจารณาขั้นสุดท้าย
3. การวัดยังทำได้ไม่ครบทุกขั้นตอน เพราะแต่ละวิชาไม่เหมือนกัน ไม่สามารถวัดทักษะได้
4. บางท่านคิดว่าข้อสอบที่ใช้ยังไม่ค่อยมีคุณภาพ ทำให้ไม่ยุติธรรมกับผู้สอบ โดยเฉพาะผู้ที่สอบตก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

11. คณะเศรษฐศาสตร์

วิธีการสอน

ส่วนใหญ่ใช้วิธีการบรรยาย มีการสัมมนา ให้นักศึกษาทำรายงาน ดูวิดีโอ ทำ Case Study

จุดมุ่งหมายของการสอน

เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้และการแก้ปัญหา

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบ รายงาน/การบ้าน เวลาการเข้าเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ข้อสอบที่ใช้เป็นอัตนัย มีน้อยที่ใช้ข้อสอบปรนัย ซึ่งเป็นแบบเติมคำ

การวัดภาคปฏิบัติ

ธรรมชาติของวิชาในคณะนี้ ไม่ค่อยมีวิชาภาคปฏิบัติ ไม่ปรากฏเครื่องมือที่ใช้วัด

การวัดด้านจิตนิสัย

ไม่มีการวัดด้านจิตนิสัย

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างข้อสอบมีวิธีการดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์หลักสูตรรายวิชาที่สอน

2. เขียนข้อสอบ ถ้าเป็นข้อสอบร่วมช่วยกันออกแล้วช่วยกันคัดเลือก แต่ผู้สอบ

บางท่านจะดูจากเนื้อหาที่สอนแล้วเขียนข้อสอบ ให้ครอบคลุมทั้งทฤษฎีและการประยุกต์ใช้

ลักษณะของข้อสอบที่ออกมักนำเหตุการณ์ปัจจุบันเข้ามาเกี่ยวข้อง เน้นการใช้

ความคิดในการตอบ ซึ่งเป็นอย่างไรก็ได้ แต่ต้องมีการใช้เหตุผลที่เหมาะสม

การสอบ

ส่วนใหญ่ไม่ให้นิสิตเปิดตำราสอบ มีการสอบ 2 ครั้ง ในตอนกลางภาค และปลายภาคเรียน

การตรวจข้อสอบอัตนัย

มีวิธีการที่ปฏิบัติ ดังนี้คือ

1. ตรวจสอบเป็นข้อ ๆ จากทุกคน และผู้สอนบางท่านจะตรวจซ้ำอีกครั้ง
2. บางท่านตั้งเกณฑ์การให้คะแนนก่อน ดูจากมาตรฐาน จะอ่านคำตอบคร่าว ๆ ของทุกคนก่อนจึงตรวจให้คะแนนเป็นคน ๆ (ทุกข้อ)

การรายงานผลการสอบ

การรายงานผลแยกเป็น 2 แบบ คือ

1. บอกคะแนน แต่ไม่คืนข้อสอบให้ดู
2. บอกเกรดขั้นสุดท้าย โดยผ่านทางคณะ

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ มีหนึ่งท่านที่ตอบว่าวิเคราะห์ แต่เป็นการใช้วิจยารณส่วนตัวตัดสินว่ามีความสามารถทดสอบนิสิตได้จริงหรือไม่ นอกจากนี้ไม่มีการสร้างคลังข้อสอบ

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์และแบบอิงกลุ่ม ดังนี้

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ กำหนดเกณฑ์ก่อนสอบ แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้

ดูผลการสอบประกอบ

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ดูการกระจายของคะแนน แล้วจึงพิจารณาตัดเกรดโดยใช้คะแนนดิบ บางท่านแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ก่อน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. บางท่านเห็นว่าน่าจะประเมินแค่ 2 เกณฑ์ คือ ผ่านและไม่ผ่านเกณฑ์
ไม่ควรใช้เกณฑ์กลางในการตัดสิน ควรให้ผู้สอนกำหนดเกณฑ์เอง
2. ควรขยายเวลาส่งเกรด เพราะข้อสอบอัตนัยใช้เวลาในการตรวจมาก
3. นิสิตที่เรียนสม่ำเสมอไม่ควรให้ตก ควรสัมภาษณ์หรือสอบปากเปล่าเพิ่มเติม
4. วิชาประยุกต์น่าจะมีหลักเกณฑ์ในการประเมินให้เป็นแนวเดียวกัน
5. ควรจะใช้การสอบย่อยในห้องเรียน เช่น Quiz เพื่อให้มีผลต่อผู้เรียนทันที

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

12. คณะทันตแพทยศาสตร์

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย

ใช้วิธีสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต โดยใช้ผู้สอนร่วมกันหลายคน มีคู่มือประกอบการบรรยาย แบ่งกลุ่มย่อย สัมมนา simulation ทำรายงาน

ประเภทวิชาปฏิบัติการ

ใช้วิธีการสอนแบบให้แก้ปัญหา แบ่งกลุ่มย่อยปฏิบัติการ แล้วเขียนรายงานส่ง นำผลมาอภิปราย บางครั้งให้ปฏิบัติการ ในห้อง Lab ทำ Case Study ดูวิดีโอ มีการสาธิตให้ดูก่อนการปฏิบัติ แล้วออกปฏิบัติการ มีการสอนข้างเตียงผู้ป่วยด้วย

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้ความรู้พื้นฐาน ให้เกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ต้องมีทักษะสามารถปฏิบัติได้ แก้ปัญหาได้ วิเคราะห์โรคได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบทั้งปรนัยและอัตนัย แบบสอบปรนัย เช่น แบบเลือกตอบ แบบเติมคำ แบบถูกผิด แยกเติมคำสั้น ๆ นอกจากนี้ยังพิจารณาจากรายงาน การสังเกตพฤติกรรม เวลาการเข้าเรียน การมีส่วนร่วมในชั้น

การวัดภาคปฏิบัติ

ใช้ข้อสอบ รายงาน แบบสังเกตพฤติกรรม ให้ผลิตทำ Lab แล้วบันทึกคะแนนตามแบบฟอร์มของภาควิชา การปฏิบัติเน้น

ความถูกต้องของกระบวนการปฏิบัติ และคุณภาพของงาน

การวัดด้านจิตพิสัย

สัดส่วนผู้ที่มีการวัดจิตพิสัยและไม่วัดมีใกล้เคียงกัน ผู้ที่บอกว่าวัดส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้เครื่องมือวัด ใช้ความรู้สึกส่วนตัวตัดสิน มีบางท่านใช้แบบวัดทัศนคติ ใช้การสังเกต

วิธีสร้างเครื่องมือ

ภาคทฤษฎี มีวิธีการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
2. เลือกรูปแบบข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบ ตามหัวข้อที่สอนและจำนวนข้อสอบตามน้ำหนักของเวลาที่ให้สอบ

ภาคปฏิบัติ นิยมคู่มือระเบียบปฏิบัติการแจกนิสิต ให้คะแนนตามแบบสังเกต โดยใช้เกณฑ์ในคู่มือ การสอบภาคปฏิบัติมีทั้งแบบที่ให้นิสิตปฏิบัติให้ดูในตอนสอบ ให้เขียนรายงานส่ง และสังเกตพฤติกรรมของนิสิตโดยสมัครใจ

การสอบ

ภาคทฤษฎี มีการแจ้งให้นิสิตทราบวันสอบล่วงหน้า ไม่ให้เปิดตำราสอบ ในแต่ละรายวิชาส่วนใหญ่จะมีการสอบ 2 ครั้ง คือ กลางภาค และปลายภาค

ภาคปฏิบัติ จะให้คะแนนไปเรื่อย ๆ จากงานที่ปฏิบัติ วิชาที่เป็นคลินิกให้คะแนนตาม Case แบบสุ่ม แต่ละครั้งกำหนดแน่นอนไม่ได้ขึ้นอยู่กับคนไข้ แต่ละ Case จะเต็ม 100 คะแนน ตอนปลายภาคนำคะแนนมาเฉลี่ย

การตรวจข้อสอบอัตโนมัติ

ข้อสอบปรนัย จะตรวจตามเฉลย

ข้อสอบอัตนัย จะมีการทำเฉลยไว้ก่อน แล้วตรวจให้เสร็จเป็นข้อ ๆ จากทุก ๆ คน บางวิชาที่จะตรวจให้เสร็จเป็นคน ๆ ถ้ามีผู้สอนหลายคนจะแบ่งกันตรวจตามเนื้อหาที่สอน

การรายงานผลการสอบ

ส่วนใหญ่จะรายงานผลการสอบออกมาเป็นระดับคะแนนในขั้นสุดท้ายเลย ไม่ค่อยบอกคะแนนหลังสอบ ยกเว้นการสอบภาคปฏิบัติ ถ้ามีผู้ใดคนใดมีปัญหา ก็จะเรียกมาพบ

การวิเคราะห์ข้อสอบ

มีการวิเคราะห์ข้อสอบบ้าง โดยการหาค่าความยาก และค่าจำแนกของข้อสอบ นำข้อที่ไม่ดีมาปรับปรุงแก้ไข แต่ส่วนใหญ่แล้วจะไม่เคยวิเคราะห์ข้อสอบ ไม่มีการสร้างคลังข้อสอบ

วิธีตัดเกรด

ส่วนใหญ่ใช้วิธีการตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม เนื่องจากมีผู้สอนหลายคน จึงใช้วิธีการตัดเกรดร่วมกัน โดยนำคะแนนดิบมารวมกัน ใช้โปรแกรมตัดเกรดของคนๆ มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการตัดเกรด มีวิธีการ คือ นำคะแนนดิบมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดูการกระจายของคะแนน ดูการกระจายของคะแนนของนิสิตที่ผ่านมาประกอบด้วย จะมีอาจารย์ประชุมร่วมกันเพื่อพิจารณาการตัดเกรด อาจมีการปรับเกรดได้ ทั้งนี้หัวหน้าภาควิชาเป็นผู้พิจารณาการตัดเกรดด้วย

สำหรับการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์มีอาจารย์บางท่านใช้ แต่ส่วนน้อย โดยการตั้งเกณฑ์การตัดสินก่อนสอบ ซึ่งอาจมีการยืดหยุ่นได้หลังจากเห็นผลการสอบ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. การวัดและประเมินผลการเรียน นับเป็นสิ่งสำคัญ เพราะใช้ประเมินได้ ทั้งผู้เรียนและผู้สอน การใช้ข้อสอบปรนัย ตรวจได้ง่ายกว่าแบบอัตนัย แต่ทำให้เด็กขาดความคิดริเริ่ม หากใช้ข้อสอบอัตนัย ควรหาวิธีแก้ปัญหาในเรื่องการตรวจให้คะแนน ซึ่งทำได้ยาก

2. น่าจะมีคณะกรรมการที่มีการทำงานร่วมกันเพื่อร่วมมือกันผลิต และคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพ มีการวิเคราะห์ข้อสอบ และจัดทำคลังข้อสอบ

3. ควรร่วมกันหาวิธีการวัดและประเมินผลที่ก่อให้เกิดความยุติธรรมมาก
สำหรับผู้เรียน ข้อสำคัญผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับการวัดประเมินผลการเรียนนิต
เพื่อนำวิธีการที่ดีมาใช้ และอยากให้ฝ่ายวิชาการส่งเสริมให้อาจารย์รู้จักประเมินตนเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

13. คณะนิติศาสตร์

วิธีการสอน

ให้การสอนแบบบรรยาย มีการสอนแบบสืบสวน ให้นักเรียนออกไปศึกษาออกสถานที่ ภาคสนาม ให้นักเรียน และดูจากวิดีโอประกอบ โดยมีการถามตอบระหว่างผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลา

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้เกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ข้อสอบ ทั้งแบบอัตนัยและปรนัย ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ข้อสอบอัตนัย แบบสังเกต แบบสอบถาม เวลาการเข้าเรียน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

ข้อสอบข้อเขียน

การวัดจิตพิสัย

อาจารย์ส่วนใหญ่ตอบว่ามีการวัดด้านจิตพิสัย แต่ไม่ได้ใช้เครื่องมือวัด ใช้การวัดโดยอ้อม เช่นสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน การเข้าชั้นเรียน ความสนใจในการเรียน

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในทุกรายวิชา คือ ข้อสอบซึ่งมีวิธีการสร้างดังนี้

1. เลือกเนื้อหาที่จะใช้ออกข้อสอบ ว่าเนื้อหาใดที่ผลิตความรู้ตามความรู้สึกรู้สึกของผู้สอน โดยอาจารย์บางท่านจะเลือกเนื้อหาด้วยว่าเนื้อหาใดควรจะออกความจำ ความ

เข้าใจและการนำไปใช้

2. ผู้สอนเขียนข้อสอบเอง และมีอาจารย์บางท่านนำคำถามที่นิสิตตั้งมาเป็นข้อสอบด้วย

3. อาจารย์บางท่านจะเก็บข้อสอบไว้ทุกครั้ง และอาจทำข้อสอบเก่ามาปรับเพื่อใช้ใหม่บางส่วน แต่ส่วนใหญ่จะออกใหม่ทุกภาคเรียน

การสอบ

บางวิชาที่มีการแจ้ง บางวิชาไม่แจ้งให้นิสิตทราบล่วงหน้า ถ้าเป็นข้อสอบถามความคิดเห็นให้นิสิตเปิดตำราเวลาสอบได้ แต่ถ้าเป็นคำถามเกี่ยวกับความจำไม่ให้นิสิตเปิดตำราเวลาสอบ ในหนึ่งภาคเรียนจะมีการสอบ ซึ่งบางวิชามีการสอบ 2 ครั้ง ระหว่างภาคและปลายภาคเรียน บางวิชามีการสอบ 1 ครั้ง ในระหว่างภาคหรือปลายภาคเรียน

การตรวจข้อสอบ

อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ จะตรวจข้อสอบเป็นข้อ ๆ จากทุกคน แต่บางท่านจะตรวจให้เสร็จทุกข้อแต่ละคน โดยจะมีเกณฑ์การให้คะแนนอยู่ก่อนแล้ว แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับคำตอบของนิสิต

การรายงานผลการสอบ

ระหว่างภาคเรียน มีการรายงานผลให้ทราบซึ่งพบว่ามีความแตกต่างกันในกลุ่มคนตอบ ดังนี้

1. บางวิชาบอกคะแนนของนิสิตที่ได้จากสอบ และแจกข้อสอบคืนเพื่อให้ศึกษาค้นคว้าทบทวน โดยผู้สอนจะเป็นผู้ชี้แจงข้อบกพร่องให้ทราบ

2. บางวิชาบอกคะแนนที่ได้ให้ทราบ โดยไม่คืนข้อสอบให้ดู

ปลายภาคเรียน มีการรายงานผลโดยบอกเกรดขั้นสุดท้าย แต่ไม่บอกคะแนนให้ทราบ อาจารย์บางท่านถ้าไม่มีเวลาอาจไม่รายงานผลให้ทราบ

การวิเคราะห์ข้อสอบ

อาจารย์ส่วนใหญ่จะตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบโดยการพิจารณาจากคำตอบของนิสิต และคะแนนการสอบ ข้อใดที่นิสิตได้คะแนนน้อย ทำไม่ได้ หรือได้คะแนนมาก ก็จะนำมาปรับปรุงใหม่ สำหรับใช้ในภาคเรียนต่อไป และนำข้อสอบที่ใช้แล้วมาจัดเก็บใส่แฟ้มเป็นปี แต่ละภาคเรียน

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดซึ่งมีทั้งแบบอิงเกณฑ์ และแบบอิงกลุ่ม ดังนี้

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ โดยการตั้งเกณฑ์ก่อนสอบ แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยดูจากผลการสอบประกอบ

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ดูจากการกระจายของคะแนน เรียงคะแนนดิบจากสูงไปหาต่ำสุด แล้วจึงพิจารณาตัดเกรด บางท่านบอกกว่ากำหนดเกณฑ์การตัดเกรดที่แน่นอนไม่ได้ ต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นประกอบกัน เช่น การส่งรายงาน การมาเรียน บางท่านใช้เกณฑ์การตัดสินแบบโควต้า เช่น ให้ A ไม่เกิน 5 คน เป็นต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ควรพิจารณาคะแนนจากส่วนอื่นประกอบ เช่น การเข้าเรียนสม่ำเสมอ การทำแบบฝึกหัดและรายงาน การโต้ตอบซักถาม มีใช้พิจารณาเฉพาะคะแนนจากแบบสอบเพียงอย่างเดียว
2. ควรมีการสอบนอกห้องเรียนมากกว่า เพื่อให้นิสิตมีความรู้จริงจัง
3. ควรให้มีการสอนแบบ Socratic Method สำหรับ Class เล็ก ๆ

14. คณะเภสัชศาสตร์

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย

ใช้การสอนแบบบรรยาย แบ่งกลุ่มย่อย มีสัมมนา ค้นคว้างาน แล้วมาเสนอหน้าชั้นเรียน และการทำ Case Study

ประเภทวิชาปฏิบัติการ

สอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย มีสัมมนา ฝึกปฏิบัติ ทำการทดลอง ในห้องปฏิบัติการ เน้นเทคนิคในการปฏิบัติให้ถูกต้องและเน้นคุณภาพของผลงาน รวมทั้งทำรายงานการปฏิบัติส่ง

จุดมุ่งหมายของการสอน

ส่วนใหญ่เน้นให้เกิดความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และการแก้ไขปัญหา

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ข้อสอบทั้งอัตนัยและปรนัย แบบปรนัยมีรูปแบบแบบเลือกตอบ จับคู่ ถูกผิดและเติมคำ รายงานและการบ้าน แบบสังเกต การบ้าน เวลาการเข้าเรียน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

พิจารณาจากรายงาน แบบบันทึกกิจกรรม แบบสังเกตของภาควิชา แบบทดสอบภาคปฏิบัติ แบบสอบถามขณะเรียน Lab กริ่ง

การวัดด้านจิตนิสัย

ส่วนใหญ่ไม่มีการวัด ผู้ที่วัดไม่ได้มีเครื่องมือวัดโดยตรง ใช้ความรู้สึกตัดสิน

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างข้อสอบมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตร
2. เลือกรูปแบบ
3. เขียนข้อสอบ

อาจารย์บางท่านเมื่อออกข้อสอบเสร็จจะทดลองทำดู เพื่อจับเวลาที่ใช้ในการทำข้อสอบ จำนวนข้อสอบจะมีเนื้อหาตามสัดส่วนเวลาที่สอน วิชาที่สอนร่วมกัน ใครสอนเนื้อหาใดจะออกข้อสอบตามเนื้อหานั้น

การสอบ

ส่วนใหญ่จะบอกวัน เวลาสอบให้นิสิตทราบล่วงหน้า

ภาคทฤษฎี จะไม่ให้นิสิตเปิดตำราสอบ ส่วนใหญ่จะมีการสอบ 2 ครั้ง ใน 1 ภาคเรียน คือ กลางภาคและปลายภาคเรียน ในบางวิชาจะสอบปลายภาคเรียนเพียงครั้งเดียว

ภาคปฏิบัติ ผู้สอนแต่ละท่านจะสังเกตการปฏิบัติ และให้คะแนนอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ บางวิชาจะสอบปฏิบัติการ 2 ครั้ง ซึ่งจะมีการสอบก่อนปฏิบัติการทุกครั้ง แต่บางวิชาจะสอบเพียงครั้งเดียว โดยสอบเป็นกลุ่ม

การตรวจข้อสอบ

บางท่านตรวจสอบเป็นข้อ ๆ จากทุกคน บางท่านตรวจเป็นคน ๆ (ทุกข้อ) โดยการตรวจจะมีการเฉลยคำตอบไว้ล่วงหน้า บางวิชาที่สอนร่วมกันหลายคน ถ้ามีเวลาก็ให้ผู้ตรวจหลายคน แล้วทำคะแนนมาเฉลี่ยกัน

การรายงานผลการสอบ

การรายงานผลแบ่งได้เป็น 5 แบบ ดังนี้

1. บอกคะแนนที่สอบทุกครั้งให้ทราบแต่ไม่คืนข้อสอบให้
2. สอบกลางภาคจะบอกคะแนน แต่ปลายภาคจะบอกเกรด
3. บอกคะแนนที่สอบได้ และคืนข้อสอบให้ดูแล้วเก็บคืน

4. บอกเกรดขั้นสุดท้าย
5. ให้ภาควิชารายงานผล

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ และไม่สร้างคลังข้อสอบ แต่อาจารย์บางท่านจะเก็บข้อสอบไว้

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม ดังนี้

การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ คือ กำหนดเกณฑ์ไว้ก่อนสอบ แต่เปลี่ยนแปลงได้ตามผลการสอบของนิสิตประกอบ

การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม มีวิธีการทำ 3 แบบ คือ

1. ดูจากคะแนนที่ได้ แล้วมีการประชุมเพื่อตัดเกรดที่เหมาะสม
2. ดูการกระจายของคะแนนโดยหาค่าเฉลี่ย S.D. แล้วตัดเกรดความเห็นชอบของผู้สอน
3. แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ หรือเปอร์เซ็นต์ แล้วจึงตัดเกรดสำหรับผู้ที่จะได้เกรด F อาจต้องดูเวลาเรียนประกอบว่าสมควรจะให้ตกหรือไม่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ระบบเกรดไม่ยุติธรรม เพราะเป็นการวัดผลที่ไม่ละเอียดพอ
 2. มีเวลาตรวจข้อสอบอัตราน้อย ควรขยายเวลาออกไปประมาณ 10 วัน
 3. อยากให้มีเกณฑ์กลางในการวัดผล แต่ยึดหยุ่นได้
 4. น่าจะมีการสอบย่อย ระหว่างการเรียน จะทำให้การวัดผลสมบูรณ์ขึ้น
- การให้คะแนนกับงาน Project อาจจะใช้ได้ดีกว่าการสอบ
5. ควรมีการเช็คชื่อให้คะแนนการเข้าเรียน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
 6. ไม่อยากให้มีข้อสอบปรนัย เพราะวัดไม่ได้จริง
 7. เนื่องจากห้องปฏิบัติการไม่พอ ทำให้มีปัญหาในการสอบภาคปฏิบัติ

15. คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย สอนแบบบรรยายเนื้อหาในบทเรียน และเชิญวิทยากรมาบรรยาย

ประเภทวิชาปฏิบัติการ บรรยายเนื้อหา แบ่งกลุ่มย่อย สาธิตให้ดูแล้วให้นิสิตทำตาม เล่นเกมประกอบการเรียน หรือให้ทำโครงงานและงานวิจัยมาเสนอหน้าห้อง การปฏิบัติการ อาจอยู่ในห้องเรียนและสถานที่อื่น ๆ

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้เกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และเกิดทักษะ

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ข้อสอบปรนัยและอัตนัย โดยข้อสอบปรนัยมีทั้งแบบเลือกตอบ ถูกผิดและจับคู่ มีรายงาน การบ้าน การสอบปากเปล่า รวมทั้งเวลา การเข้าเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

ผู้สอนพิจารณาจากกระบวนการและคุณภาพของผลงานที่ได้รับ มอบหมายให้ทำ สังเกตพฤติกรรม การทำกิจกรรมและพัฒนาการของผู้เรียน

การวัดด้านจิตนิสัย

ส่วนใหญ่ไม่ได้วัดจิตนิสัย ไม่ปรากฏเครื่องมือวัด

การสร้างเครื่องมือ

ถ้าวัดทฤษฎี จะสร้างข้อสอบโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. เลือกรูปแบบข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบ

ส่วนใหญ่วิชาในคณะนี้เป็นการปฏิบัติ จึงไม่ค่อยได้ใช้ข้อสอบ

การสอบ

ผู้สอนจะบอกให้นักนิสิตทราบล่วงหน้าถึงกำหนดการสอบ และส่วนใหญ่จะมีการสอบ 2 ครั้ง คือ ระหว่างภาคและปลายภาคเรียน ในบางวิชาจัดให้มีการสอบ 1 ครั้ง คือ ตอนปลายภาคเรียน โดยให้นักนิสิตเปิดตำราดูเวลาสอบ

การตรวจข้อสอบอัตนัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการตรวจ ซึ่งสรุปได้เป็น 2 แบบ คือ

1. ตรวจเป็นข้อ ๆ จากทุกคน โดยมีคำตอบที่เฉลยแล้ว และตรวจใหม่ เฉพาะคนที่อยู่ตรงรอยต่อของคะแนน
2. ตรวจเป็นคน ๆ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง

การรายงานผลการสอบ

มีการรายงานผล โดยบางวิชาผู้สอนบอกคะแนนให้ทราบแต่ไม่คืนข้อสอบ บางวิชาบอกคะแนนแล้วคืนข้อสอบ หรืองานให้เพื่อศึกษาจุดบกพร่อง

การวิเคราะห์ข้อสอบ

ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ และไม่ได้สร้างคลังข้อสอบ เพราะส่วนใหญ่เป็นการปฏิบัติ

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ และอิงกลุ่ม ดังนี้
การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ มีการตั้งเกณฑ์ไว้ก่อนสอบ แล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลง สำหรับการตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม มีหลายแบบ ดังนี้

1. พิจารณาจากคะแนนที่ได้ แล้วผู้สอนพิจารณาว่า คะแนนเท่าไรควรได้เกรด A, B, C, D, F

2. ดูการกระจายของคะแนน แล้วตัดสินใจโดยใช้ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้สอน ในการตัดเกรด
3. หาเฉลี่ยแล้ว แล้วกำหนดจำนวนเกรดที่ต้องการ แล้วนำจำนวนเกรดไปหารเฉลี่ย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. ข้อสอบปรนัย เป็นข้อสอบที่วัดได้ไม่ได้ เพราะสามารถเดาได้
2. มีปัญหาการประเมินภาคปฏิบัติ วิจารณ์การให้คะแนนยาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

16. สถาบันภาษา

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย	ใช้การสอนแบบบรรยาย มีการแบ่งกลุ่มย่อย ให้นักศึกษา แก้ปัญหาและทำ Case Study
ประเภทวิชาปฏิบัติการ	ใช้การสอนโดยการแบ่งกลุ่มย่อย ให้ปฏิบัติการจาก สถานการณ์จำลอง

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้เกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ มีทักษะทางภาษา และสามารถแก้ปัญหาได้

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย การบ้าน เวลาการเข้า
เรียนและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

กำหนดสถานการณ์ให้นักศึกษาแสดงบทบาทตามสถานการณ์ โดยถ่าย
วิดีโอไว้ แล้วกลับมาดูอีกครั้ง เพื่อศึกษาจุดบกพร่อง ใช้ข้อ
สอบข้อเขียน แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน

การวัดด้านจิตพิสัย

สัดส่วนผู้ที่ตอบว่ามีการวัดจิตพิสัยกับกลุ่มผู้ที่ไม่วัดเท่ากัน แต่ผู้
วัดไม่ได้มีเครื่องมือวัดโดยตรง แต่วัดจากคะแนนการเข้าชั้น
เรียน หรือให้นักศึกษาเขียนบรรยายลงในกระดาษ

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างข้อสอบจะมีคณะกรรมการในการสร้างข้อสอบ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในรายวิชาที่สอน

2. เลือกรูปแบบข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบ
4. วิเคราะห์ข้อสอบก่อนและหลังการใช้ข้อสอบ

การสอบ

จัดให้มีการสอบ 2 ครั้ง ในระหว่างภาคและปลายภาคเรียน

การตรวจข้อสอบ

มีคณะกรรมการในการตรวจข้อสอบ มีเฉลยคำตอบมาตรฐานให้ แล้วตรวจเป็นข้อ ๆ จากทุกคน

การรายงานผลการสอบ

ระหว่างภาคเรียน มีการบอกคะแนนให้นักลิตทราบ แต่ไม่คืนข้อสอบให้ดู ส่วนปลายภาคเรียน บอกเกรดขั้นสุดท้ายโดยไม่บอกคะแนน

การวิเคราะห์ข้อสอบ

วิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้ Classical Test Theory และอาจารย์บางท่านจะพิจารณาข้อสอบขณะสอบ ถ้าข้อใดมีนิตสงสัย แสดงว่าข้อสอบมีปัญหา เป็นข้อสอบที่ไม่ดี

วิธีการตัดเกรด

มีการตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ดังนี้

1. นำคะแนนจากการตรวจของคณะกรรมการไปให้คณะกรรมการประเมินผลเบื้องต้น ทำเป็น T-scale แล้วกำหนดเกณฑ์การตัดเกรด A, B, C, D, F
2. นำเกณฑ์ให้ฝ่ายวิชาการพิจารณา แล้วจึงให้คณะกรรมการกรอกคะแนนตัดเกรดตามเกณฑ์ที่กำหนด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

1. การให้คะแนนของอาจารย์แต่ละท่านในวิชาที่สอนร่วมกัน มีความไม่ยุติธรรม
2. ให้วิชาภาคปฏิบัติ จำนวนนิตมากเกินไป มีความไม่ยุติธรรมในการสอบสถานการณ์เดียวกัน สำหรับผู้สอบก่อน และต่างสถานการณ์จะมีปัญหาเรื่องเวลา

17. โครงการการศึกษาทั่วไป

วิธีการสอน

ประเภทวิชาบรรยาย สอนแบบบรรยาย แบ่งกลุ่มย่อย และสัมมนา
ประเภทวิชาปฏิบัติการ มีการฝึกภาคสนาม

จุดมุ่งหมายของการสอน

ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รู้จักนำไปใช้ สามารถแก้ปัญหา และตัดสินใจ
อย่างมีเหตุผล

การวัดและประเมินผลการเรียน

เครื่องมือที่ใช้

การวัดเนื้อหาทางทฤษฎี

ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย รายงาน เวลาการเข้าเรียน
และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

การวัดภาคปฏิบัติ

ใช้ข้อสอบที่วัด โดยเน้นความถูกต้องของกระบวนการปฏิบัติ และ
รายงานเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติ

การวัดด้านจิตพิสัย

มีการวัดด้านจิตพิสัย เครื่องมือที่ใช้ไม่มี แต่ใช้การสังเกต
พฤติกรรม ดูเวลาการเข้าเรียน

การสร้างเครื่องมือ

มีวิธีการโดยศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด อาจารย์หลายท่านจะช่วยกันออกข้อสอบ โดยเฉพาะการสอบระหว่างภาค

การสอบ

จัดให้มีการสอบ 2 ครั้ง คือ ระหว่างภาคและปลายภาคเรียน การสอบไม่มี การเปิดตำรา

การตรวจข้อสอบ

ข้อสอบแบบปรนัย ตรวจตามคำตอบที่เฉลย

ข้อสอบแบบอัตนัย ตรวจโดยการอ่านคำตอบคร่าว ๆ ของทุกคนก่อน แล้วจึงตรวจให้คะแนน

การวิเคราะห์ข้อสอบ

อาจารย์บางท่านมีการวิเคราะห์ข้อสอบ แล้ว เสนอให้ฝ่ายวิชาการรับทราบ แต่บางท่านไม่ได้ทำ บางท่านสร้างคลังข้อสอบด้วย โดยบอกว่า เขียนข้อสอบใส่ การ์ด

การรายงานผลการสอบ

รายงานผล โดยบอกคะแนนที่สอบได้ แต่ไม่คืนข้อสอบให้

วิธีตัดเกรด

ตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ มีการกำหนดเกณฑ์ก่อนสอบ แต่เปลี่ยนแปลงได้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

วิชาในโครงการศึกษาทั่วไป เน้นการวัดความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนที่เกิดขึ้น ในอนาคต แต่การวัดผลในปัจจุบันเป็นแต่เพียงคะแนนในการสอบในภาคนั้น ๆ ซึ่ง บอกไม่ได้ว่าเกิดความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนหรือไม่ จะต้องมีบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้สอน ติดตามความเปลี่ยนแปลงผู้เรียนโดยตลอด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะและอภิปราย

การวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จุดมุ่งหมายของการวิจัยคือ เพื่อสำรวจกลุ่มอาจารย์ผู้มีความสนใจด้านการวัดและประเมินผล เพื่อสำรวจเครื่องมือและวิธีการที่อาจารย์ใช้ในการวัดและประเมินผล และเพื่อสรุปปัญหาและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อหากลุ่มอาจารย์ที่สนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต และสภาพการวัดและประเมินผลโดยทั่ว ๆ ไป ระยะที่ 2 เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์อาจารย์ในภาควิชาต่าง ๆ อย่างน้อยภาควิชาละ 1 คน ในทุกคณะและสถาบันที่มีการเรียนการสอน ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 2,389 คน การสำรวจระยะที่ 1 มีผู้ส่งแบบสอบถามกลับคืนมา 488 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ส่วนระยะที่ 2 ทำการสัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 194 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีคุณภาพครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษา การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามเริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนมีนาคม 2533 ส่วนการสัมภาษณ์เริ่มตั้งแต่เดือน เมษายน ถึงเดือน พฤษภาคม 2533 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSPC โดยคำนวณความถี่ และร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาระยะที่ 1

ในจำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา 488 คนจาก 2,389 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

1. จำนวนอาจารย์ที่มีความสนใจเพิ่มพูนความรู้เพื่อพัฒนาตนเองด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีร้อยละ 82.7
2. จำนวนอาจารย์ผู้มีความสนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต มีร้อยละ 79.5

3. จำนวนอาจารย์ผู้ยินดีจะเป็นวิทยากรในการเผยแพร่ความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนแก่ผู้อื่น มีร้อยละ 34.8

4. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหากลุ่มผู้สนใจจะเข้าประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการวัดและประเมินผลการเรียนซึ่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ร่วมกันจัดในช่วงเดือนพฤษภาคม 2533 พบว่า มีผู้สนใจจะเข้าร่วมและสามารถเข้าร่วมได้ร้อยละ 22.4 อีกร้อยละ 46.8 สนใจแต่เข้าร่วมประชุมไม่ได้เพราะติดภารกิจอื่น

5. จำนวนอาจารย์ที่มีผู้เสนอรายชื่อมาว่าเป็นผู้มีความรู้และ/หรือมีความสนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนมีจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ของจำนวนอาจารย์ทั้งหมดมหาวิทยาลัย

6. อาจารย์ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหาที่ควรบรรจุในการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่ต้องการให้มีการอบรมเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลที่เหมาะสมกับลักษณะวิชาของแต่ละสาขา วิธีการตัดเกรด การประเมินผลการปฏิบัติงาน การวิเคราะห์ข้อสอบโดยเฉพาะข้อสอบอัตนัย

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยข้อ 1 ถึง 6 ได้มีการนำเสนอให้ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยได้รับทราบแล้วเมื่อเดือนเมษายน 2533 เพื่อใช้ประโยชน์ในการคัดเลือกผู้เข้าอบรมเชิงปฏิบัติการ และเพื่อพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนต่อไป นอกจากนี้ยังนำมาใช้ประโยชน์ในการวิจัยระยะที่ 2

7. จำนวนวิชาที่อาจารย์สอนส่วนใหญ่เป็นวิชาที่มีทั้งบรรยายและปฏิบัติการในวิชาเดียวกัน รองลงมาเป็นวิชาบรรยายอย่างเดียว วิชาที่เป็นปฏิบัติการอย่างเดียวมีน้อยที่สุด

8. เครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบ และพิจารณารายงานที่มอบหมายให้นิสิตทำ ข้อสอบที่ใช้เป็นข้อสอบที่อาจารย์สร้างขึ้นเอง

9. วิชาที่สอนหลายกลุ่มส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบร่วมกัน ตัดเกรดร่วมกัน
ผลการศึกษาระยะที่ 2

ผลการสัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 194 คน จากแต่ละภาควิชา ปรากฏดังนี้

1. ธรรมชาติของวิชาที่กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์สอนที่เป็นปฏิบัติการอย่างเดียวมีเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่เป็นวิชาบรรยาย หรือเป็นวิชาที่มีทั้งบรรยายและปฏิบัติการ

2. วิธีการสอนที่อาจารย์ใช้มีหลายวิธีประกอบกัน แต่ส่วนใหญ่เป็นวิธีสอนแบบบรรยาย นอกนั้นเป็นการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย สัมมนา Case Study ฯลฯ ซึ่งแต่ละสาขาวิชามีความแตกต่างกันเล็กน้อย แต่ที่เหมือนกันคือทุกสาขาวิชาที่มีการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความรู้เนื้อหาทางทฤษฎี คือข้อสอบ ซึ่งข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นข้อสอบอัตนัย หรือเป็นอัตนัยคละกับปรนัย สำหรับที่เป็นปรนัยอย่างเดียวนั้นเป็นส่วนน้อย ทั้งนี้ข้อสอบปรนัยที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ

4. โดยภาพรวมในการวัดภาคปฏิบัติจุดเน้นอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติมากกว่าคุณภาพของงาน แต่แตกต่างกันบ้างระหว่างสาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นการวัดกระบวนการมากกว่าผลงาน ส่วนสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นการวัดผลงานมากกว่า เครื่องมือที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นรายงานการปฏิบัติและการสอบด้วยข้อสอบข้อเขียน ในการวัดจะมีทั้งแบบที่สังเกตพฤติกรรมผู้เรียนโดยสม่ำเสมอ และพิจารณาจากรายงาน แต่แบบที่มีการจัดสถานการณ์สอบโดยให้ผลิตปฏิบัติให้ดูยังมีน้อยกว่าแบบอื่น เครื่องมือที่ใช้วัดในกรณีเป็นการสังเกตพฤติกรรมยังมีอยู่น้อย

5. อาจจะถูกกล่าวได้ว่าการวัดจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัยมีน้อยมาก กลุ่มที่บอกว่าการวัดก็ไม่มีเครื่องมือวัดที่ชัดเจน

6. วิธีการวัดและประเมินผลที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ไม่ว่าจะเป็นสาขาใดก็ตามพบว่ามีความคล้ายคลึงกัน ในเรื่องของกระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด กล่าวคือ การสร้างข้อสอบจะขึ้นอยู่กับผู้สอนที่รับผิดชอบเนื้อหาที่ตนสอน มีอยู่เป็นส่วนใหญ่ที่จะมีการประชุมพิจารณาการออกข้อสอบร่วมกัน ส่วนการสอบนั้น ส่วนใหญ่สอบ 2 ครั้งต่อภาคเรียน และเป็นแบบปิดตำรา โดยแจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ในการตรวจข้อสอบอัตนัยอาจารย์ส่วนใหญ่ตรวจข้อสอบให้เสร็จทีละข้อ แต่ส่วนน้อยที่มีการตรวจซ้ำ ส่วนการตัดสินผลการเรียนอาจกล่าวได้ว่ายังมีลักษณะเป็นแบบอิงตน ไม่เป็นระบบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่มอย่างแท้จริง เพราะมีการปรับเปลี่ยนแปลง หรือยืดหยุ่นเกณฑ์การตัดสินเป็นส่วนใหญ่

7. ในด้านการพัฒนาคุณภาพข้อสอบนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการวิเคราะห์ข้อสอบ ส่วนใหญ่จะออกข้อสอบใหม่ทุกครั้ง ข้อสอบเก่าที่ออกจะเก็บไว้เพื่อเป็นแนว

แต่ไม่ได้ทำการวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพ ดังนั้น การสร้างคลังข้อสอบจึงไม่มีสำหรับผู้ที่เก็บข้อสอบในคอมพิวเตอร์นั้น ส่วนใหญ่เป็นการจัดพิมพ์ ไม่ได้มีการกำหนดค่าสถิติที่แสดงคุณภาพของข้อสอบ

8. ในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่หัวหน้าภาควิชามีบทบาทในการตัดสินผลการเรียนโดยเฉพาะขั้นตอนการตัดเกรด ในกลุ่มสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ หัวหน้าภาควิชามีบทบาทน้อยหรือไม่มี

9. เครื่องมือและวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตต่างระดับ คือ ปรินญาตรี โท เอก ไม่ค่อยมีความแตกต่างกัน ต่างกันบ้างที่วิธีการสอน ในกรณีที่นิสิตบัณฑิตศึกษาเรียนภายในกลุ่มระดับการศึกษาเดียวกัน เกณฑ์การตัดสินในการตรวจให้คะแนน ผู้สอนจะตั้งในระดับที่คาดหวังว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษาต้องสามารถทำได้ อย่างไรก็ตาม หากเรียนด้วยกันกับปรินญาตรี พบว่าอาจารย์มีการปฏิบัติที่แตกต่างกันเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งประมาณร้อยละ 52 ตัดสินตามมาตรฐานของวิชา โดยผู้สอนไม่ได้ตั้งเกณฑ์สูงกว่านิสิตปรินญาตรี ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งตั้งเกณฑ์สำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษาสูงกว่า (48%)

10. ในการสำรวจปัญหาและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน พบว่าอาจารย์เรียกร้องให้มีการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนให้มีคุณภาพดีขึ้น โดยเฉพาะการให้ความรู้โดยการอบรมเกี่ยวกับหลักวิธีการวัดและประเมินผล อาจารย์ส่วนใหญ่มีจิตสำนึกที่จะให้การประเมินผลมีความยุติธรรม แต่ไม่มีความมั่นใจในวิธีการที่ตนปฏิบัติอยู่ ประเด็นสำคัญที่พบเป็นส่วนใหญ่ คืออาจารย์มีความต้องการและเห็นความสำคัญของการใช้ข้อสอบอัตนัย เพราะคิดว่าสามารถวัดความรู้ความสามารถ และกระบวนการคิดได้กว้างกว่า แต่ปัญหาด้านการบริหารการสอบ ที่มีข้อกำหนดเวลาส่งคะแนนที่สั้นมาก ทำให้ผู้สอนตรวจข้อสอบไม่ค่อยทัน จึงต้องหันไปใช้ข้อสอบปรนัยแทน นอกจากนี้ อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นควรมีการอบรมในเนื้อหาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อสอบอัตนัยด้วย แทนที่จะเน้นแต่การวิเคราะห์ข้อสอบปรนัยอย่างเดียว ปัญหาความแตกต่างของลักษณะวิชาในแต่ละสาขาวิชา ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ที่ทำให้อาจารย์เห็นว่าควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมกับสาขาวิชานั้น ๆ อีกประเด็นหนึ่งที่อาจารย์จากหลายคณะให้ข้อคิดเห็นคือการตัดเกรดให้มีช่วงห่างที่ละเอียดกว่าเดิม เช่น A^+ , A , A^-

อภิปราย

ข้อมูลจากการสำรวจกลุ่มผู้สนใจด้านการวัดและประเมินผลการเรียนพบว่า อาจารย์จรรยา มีความสนใจและกระตือรือร้นในการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต เนื่องจากมีความรู้ลึกกว่าวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่ยังไม่ค่อยถูกต้องเหมาะสม ประเด็นที่ต้องศึกษาต่อไป คือ กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนที่ว่าไม่ถูกต้องเหมาะสมนั้นเป็นอย่างไร เพื่อว่ามหาวิทยาลัยจะได้มีทิศทางในการพัฒนาที่ถูกจุดมากขึ้น

หากพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการสอน จะเห็นว่าข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ชี้ให้เห็นว่าอาจารย์จากแต่ละคณะ/สถาบันมีความสอดคล้องกันมากในการกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอน คือ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ ปฏิบัติได้ บางวิชาเน้นให้สามารถแก้ปัญหาเป็นด้วยข้อที่น่าสังเกตคือ จุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย (Affective Domain) ไม่ค่อยมีใครกล่าวถึง ซึ่งเป็นเรื่องที่อาจารย์ในแต่ละหน่วยงานต้องทบทวนว่าจุดมุ่งหมายนี้มีความจำเป็นมากน้อยเพียงใดที่ต้องเน้นในการสอน การขาดจุดมุ่งหมายข้อนี้ จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ช่วยอธิบายสาเหตุของการขาดแคลนเครื่องมือที่ใช้วัดด้านจิตพิสัย

การเรียนการสอนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยยังใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ วิธีการอื่นที่ใช้ประกอบ เช่น การแบ่งกลุ่มย่อย การสัมมนา การให้เรียนจากกรณีศึกษา หรือการสอนแบบแก้ปัญหาบางอย่างมีไม่มากนัก หากมหาวิทยาลัยต้องการพัฒนานิสิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักบูรณาการเป็น ก็คงต้องเริ่มที่การให้ความสนใจกับวิธีการสอนที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ว่าสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการเห็นบัณฑิตจุฬาฯ มีคุณสมบัติตามที่ต้องการได้มากน้อยเพียงใด

การสอนแบบแก้ปัญหา อันเป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะ สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ได้มีการพัฒนาการให้อย่างจริงจังในคณะแพทยศาสตร์ และเริ่มมีการนำไปใช้ในคณะอื่น ๆ โดยเฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ซึ่งการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบนี้ ต้องพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องตามไปด้วย เพื่อวัดว่าผู้เรียนมีทักษะการคิด สามารถแก้ปัญหาได้มาก

น้อยเพียงใด แน่่อนการอาศัยเครื่องมือวัดที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เช่น ข้อสอบปรนัย หรือ อัตนัย อย่างเดียวคงไม่เพียงพอ

ดังนั้น สิ่งที่มีมหาวิทยาลัยต้องกำหนดทิศทางการพัฒนาการวัดและประเมินผลการเรียนคงต้องเริ่มที่การพัฒนากระบวนการเรียนสอนที่มีรูปแบบเปลี่ยนไปจากเดิม มิใช่เน้นแต่การสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ เช่นที่พบในการวิจัยครั้งนี้ แต่ต้องใช้วิธีการแบบอื่นประกอบกัน เช่น การใช้สอนแบบสัมมนา แบบกรณีศึกษา หรือแบบแก้ปัญหาให้มากขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่เปลี่ยนจุดเน้นจากการยึดตัวครูเป็นศูนย์กลางของการเรียน เป็นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรับผิดชอบตนเอง และแสดงความสามารถทางความคิด รู้จัก อภิปรายหรืออภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และเรียนรู้การแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการในทิศทางที่มีมหาวิทยาลัยมุ่งหวัง

หากจุดเน้นของการเรียนการสอนเปลี่ยนไป การวัดและประเมินผลซึ่งอิงข้อสอบโดยส่วนใหญ่ ได้แก่ ข้อสอบอัตนัยหรือปรนัยที่ปฏิบัติกันอยู่ดังที่กล่าวข้างต้นแต่อย่างเดียวยังคงไม่เพียงพอ เพราะไม่อาจวัดทักษะความสามารถของผู้เรียนได้ครอบคลุมทุกด้าน การกำหนดให้รายงานเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือวัดเท่าที่ปฏิบัติอยู่น่าจะเป็นผลดี เพราะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักผสมผสานความรู้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และหากเป็นการทำรายงานหรือโครงการกลุ่มก็ยิ่งช่วยเสริมการรู้จักทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งน่าจะเป็นการเตรียมประสบการณ์ที่ดีให้เกิดแก่นิสิต ในเรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาสำหรับวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่ เพราะพบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีการมอบหมายงานให้นิสิตทำ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของน้ำหนักคะแนนที่จะนำมาตัดสินผลการเรียนในระดับที่มากพอควร สิ่งที่ต้องให้การกระตุ้นต่อไป คือ การให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ซึ่งพบว่าอาจารย์มีการใช้กันมากโดยเฉพาะในสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แต่ในสาขาวิทยาศาสตร์ทั้งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์การแพทย์ ยังมีสัดส่วนการใช้ยังไม่สูงนัก (ประมาณ 23%-25%)

นอกจากการใช้ข้อสอบ รายงาน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน แล้ว ยังพบว่าอาจารย์ในทุกสาขาวิชา มีการใช้เวลาการเรียนมาประกอบการพิจารณาในการตัดสินผลด้วย เครื่องมือตัวนี้น่าจะมีการศึกษาพิจารณาให้ละเอียดต่อไปว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด จากการสัมภาษณ์อาจารย์พบว่า บางท่านเห็นว่าควรใช้

การตรวจสอบเวลาการเรียนของนิสิตประกอบด้วย เพื่อเป็นตัวกระตุ้นให้นิสิตสนใจ
 เข้าเรียน และในทางปฏิบัติจริงพบว่าอาจารย์ส่วนหนึ่งตัดเกรดโดยพิจารณาเวลา
 การเข้าเรียนของนิสิตด้วย โดยเฉพาะนิสิตที่มีคะแนนคาบเกี่ยวจะสอบตก (Border
 line group) ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าเวลาการเข้าเรียนไม่น่าจะนำมาพิจารณา
 เพราะไม่ได้เป็นตัววัดความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริง ในเรื่องนี้มีประเด็นที่
 น่าอภิปราย ดังนี้ หากวิชานั้นมีเครื่องมือที่เชื่อถือได้ สามารถวัดความสามารถของ
 ผู้เรียนได้อย่างแท้จริง และผู้สอนมีข้อตกลงว่าการตัดสินผลการเรียนขึ้นอยู่กับเกณฑ์
 ความสามารถที่กำหนด เมื่อผู้เรียนผ่านเกณฑ์ ก็ต้องถือว่ามีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนด
 เวลาการเข้าเรียนก็น่าจะมีน้ำหนักความสำคัญมากนั้ แต่หากผู้สอนเห็นว่าวิชา
 นั้น ๆ มีจุดเน้นที่ต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในกระบวนการปฏิบัติ หรือเป็นกระบวนการ
 ที่ผู้สอนทำหน้าที่เป็นเพียง Tutor การมีส่วนร่วมในชั้นเรียนถือเป็นเรื่องสำคัญ
 เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ซึ่งประสบการณ์เช่นนี้ถือ
 ว่าเป็นประโยชน์กับตัวผู้เรียน ผู้ที่เข้าเรียนน้อย และทำข้อสอบได้ดี ก็ไม่น่าจะถือว่า
 เป็นผู้มีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์ เพราะขาดการฝึกทักษะความสามารถด้าน
 การคิด ซึ่งข้อสอบไม่อาจวัดได้ นอกจากนี้ การเข้าเรียนของนิสิต ถือเป็นการ
 ฝึกให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน และเป็นโอกาสที่จะได้สอดแทรกคุณธรรม
 ต่าง ๆ แก่ผู้เรียน และที่สำคัญเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนซึ่ง
 เป็นความได้เปรียบของมหาวิทยาลัยปิด สิ่งเหล่านี้บางครั้งไม่สามารถวัดด้วยข้อ
 สอบได้ การใช้เวลาการเข้าเรียนเป็นเครื่องมือหนึ่งในการวัดผลที่น่าจะพึงกระทำ
 และเป็นการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่มหาวิทยาลัยวางไว้เกี่ยวกับจำนวนเวลาการเข้า
 เรียนที่นิสิตต้องมีเวลาเรียนอย่างน้อย 80% จึงจะมีสิทธิสอบ อย่างไรก็ตาม
 การตรวจสอบเวลาการเข้าเรียนนี้น่าจะเป็นเพียงเทคนิคที่นำมาใช้เป็นตัวกระตุ้น
 หรือควบคุมความรับผิดชอบในตัวผู้เรียน มากกว่าที่จะนำมาคิดคำนวณให้น้ำหนัก
 คะแนนด้วย เพราะจริง ๆ แล้ว การเข้าเรียนไม่ได้บ่งบอกความสามารถของผู้เรียน

แม้ว่าความพยายามใช้เครื่องมืออื่น ๆ ควบคู่กับข้อสอบจะเป็นเรื่องที่มหา-
 วิทยาลัยควรให้ความสำคัญ แต่โดยที่สถานการณ์ปัจจุบันข้อสอบยังเป็นเครื่องมือที่ใช้
 กันมากที่สุด ความเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการในขณะนี้ น่าจะเป็นการให้ความสำคัญ
 กับการสร้างและใช้เครื่องมือชนิดนี้

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าเครื่องมือที่อาจารย์ใช้ส่วนใหญ่คือข้อสอบ และเป็น
 อัตนัยเป็นส่วนใหญ่ (อาจมีปรนัยผสมบ้าง) สำหรับการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
 นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่อาจารย์เห็นความสำคัญของการใช้ข้อสอบอัตนัยวัดความรู้
 ความเข้าใจ และความคิดเห็นของผู้เรียน และสำหรับวิชาที่ต้องแสดงกระบวนการ
 คิด การใช้ข้อสอบอัตนัยจะช่วยให้วัดความสามารถทางการคิด หรือการใช้เหตุผล
 ของผู้เรียนได้ดีกว่าข้อสอบปรนัย อย่างไรก็ตาม พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่มี
 ความมั่นใจในเครื่องมือที่ใช้ โดยเห็นได้จากการเสนอความคิดเห็นว่าควรมีการใช้
 ข้อสอบอัตนัยให้มากขึ้น และเรียกร้องให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการสร้างข้อ
 สอบอัตนัย ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อสอบอัตนัยด้วย

ในขั้นตอนของการสร้างพบว่ายังไม่อาจมั่นใจได้ว่าอาจารย์สามารถสร้าง
 เครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพได้ ทั้งนี้พิจารณาจากการให้สัมภาษณ์ของผู้สอน ซึ่งมีหลาย
 ท่านยอมรับว่าไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวัดที่สร้างมีคุณภาพระดับใด และเมื่อพิจารณาขั้น
 ตอนการสร้างข้อสอบก็พบว่า ยังไม่มีการวางแผนที่ดีพอ มีเป็นส่วนน้อยที่เริ่มวางแผน
 การสร้างโดยสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา (Table of Specification)
 ของวิชาที่สอน สิ่งที่อาจารย์ปฏิบัติในการกำหนดจำนวนข้อสอบ คือ สัดส่วนของข้อ
 สอบที่ออกเป็นไปตามสัดส่วนของเวลาที่ใช้ในการสอนเนื้อหานั้น ๆ และยิ่งวิชาที่
 สอนส่วนใหญ่สอนร่วมกันหลายคน การสร้างข้อสอบขึ้นอยู่กับผู้สอนแต่ละท่าน ที่สร้าง
 ข้อสอบโดยเอกเทศ ไม่มีการหารือหรือพิจารณาปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบร่วมกัน
 ก็ยังเป็นตัวบ่งชี้ถึงมาตรฐานของการสร้างข้อสอบที่ไม่น่าจะสูงนัก ประเด็นที่ต้องให้
 ความสนใจ คือ ข้อสอบนั้น ๆ วัดความสามารถระดับใด มีสัดส่วนที่พอเหมาะหรือไม่
 เนื่องจากข้อสอบที่ดี ไม่ควรวัดความจำมากเกินไป หากจุดเน้นของการสอนอยู่ที่
 ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ เป็นต้น ผลการ
 วิจัยนี้ชี้ว่า ข้อสอบที่ออกส่วนใหญ่น่าจะวัดความรู้ความจำ โดยพิจารณาจากการสอบที่
 มักให้ปิดตำราเป็นส่วนใหญ่ และจากพฤติกรรมการแจ้งผลการสอบ ที่ผู้สอนไม่ค่อย
 คืนข้อสอบให้ในสัดส่วน เพราะไม่ต้องการให้มีการนำไปเผยแพร่แก่นิสิตรุ่นต่อไป ดังนั้น
 ต้องมีการฝึกการออกข้อสอบเพื่อให้สามารถวัดได้ทุกระดับความสามารถที่ต้องการวัด
 ในด้านการวัดภาคปฏิบัตินั้น พบว่าส่วนใหญ่มีจุดเน้นที่กระบวนการปฏิบัติ โดย
 เฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเครื่องมือที่ใช้มักเป็นรายงานการ

ปฏิบัติ ซึ่งแม้ว่าเครื่องมือชนิดนี้อาจจะวัดความสามารถหรือทักษะในการปฏิบัติได้ส่วนหนึ่ง แต่ไม่น่าจะเป็นเครื่องมือชนิดเดียวที่จะใช้มากที่สุด การวัดภาคปฏิบัติน่าจะให้ความสำคัญกับการวัดพฤติกรรมการปฏิบัติจริงด้วย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้พบว่า สัดส่วนผู้ที่ใช้วิธีการให้นิสิตรปฏิบัติให้ดูยังไม่สูงนัก และการใช้เครื่องมือเพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติของผู้เรียนก็น้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับความเห็นของอาจารย์ในการสัมมนากรรมการประจำคณะของคณะต่าง ๆ ว่า ในการประเมินผลการเรียนน่าจะให้ความสำคัญกับการวัดภาคปฏิบัติด้วย แทนที่จะเน้นแต่ภาคทฤษฎีอย่างเดียว

ส่วนเครื่องมือที่วัดด้านจิตพิสัยแทบจะไม่มี เพราะจุดมุ่งหมายของการสอนด้านนี้ไม่ค่อยมี เป็นเรื่องที่น่าจะให้ความสนใจให้มากขึ้น หากเป้าหมายของการผลิตบัณฑิตต้องการให้นักศึกษามีความรู้ควบคู่คุณธรรม ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า อาจารย์บางส่วนเริ่มมีการเรียกร้องให้มีการประเมินความรู้และจริยธรรมควบคู่ไปด้วย

การตัดเกรดซึ่งเป็นการประเมินผลการเรียนขั้นสุดท้ายนั้น กล่าวได้ว่ายังไม่ค่อยเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นระบบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่ม เพราะผู้ที่ตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ ก็มักมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ หลังจากให้เห็นผลการสอบของนิสิต มีการเรียกนิสิตมาพบ **ให้ทำรายงานเพิ่ม หรือให้สอบแก้ตัวใหม่** พิจารณาความตั้งใจของผู้เรียนในห้องเรียนประกอบ ทั้งนี้เพราะอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ต้องการเห็นนิสิตสอบตก การตัดเกรดโดยมีการยึดหยุ่นแบบนี้ จึงไม่อาจจะกล่าวได้ว่าความรู้ที่ได้อิงมาตรฐานอะไร ในการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มก็เช่นกัน มีความหลากหลายของวิธีการ ส่วนใหญ่อิงคะแนนดิบ และพิจารณาการกระจาย ซึ่งผู้สอนแต่ละท่านมักใช้การอิงประสบการณ์ตนเองเป็นตัวกำหนดช่วงของคะแนน อย่างไรก็ตาม ในบางภาควิชากำหนดชัดเจนว่า เกณฑ์การตัดสินจะขึ้นอยู่กับคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยนี้พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับการตัดเกรดมาก อยากทำให้ถูกต้องตามหลักวิชา ดังจะเห็นว่าในบางภาควิชา อาจารย์จะไม่ตัดเกรดเอง เพราะคิดว่าตัวเองไม่มีความรู้พอ จะส่งคะแนนไปให้ผู้ที่มีความรู้ด้านนี้ช่วยทำให้

ในสาขาวิทยาศาสตร์ ให้ความสำคัญกับการตัดเกรดมาก หัวหน้าภาควิชาจะมีส่วนร่วมในการพิจารณาการให้เกรด เพื่อควบคุมมาตรฐานการประเมินผลให้ เป็นไปในระดับเดียวกัน ซึ่งในเรื่องนี้ อาจารย์บางท่านมีความคิดเห็นว่าผู้สอนน่าจะ

จะมีอิสระในการตัดสินใจ เพราะเข้าใจธรรมชาติของวิชา ผู้เรียน และลักษณะข้อสอบ ข้อค้นพบนี้ น่าจะมีการทำการศึกษาต่อไป

ประเด็นสุดท้ายที่นับว่าสำคัญมาก คือ การประเมินผลควรเป็นทั้งการประเมินความก้าวหน้า (Formative evaluation) และ การประเมินผลสรุป (Summative evaluation) จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีการแจ้งผลการสอบให้นักเรียนทราบ แต่พบว่าผู้ที่แจ้งผลโดยบอกคะแนนและคืนข้อสอบให้นักเรียนถึงกับพร่องยังมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่บอกคะแนนแต่ไม่คืนข้อสอบ หรือบอกแต่เกรดขั้นสุดท้าย ซึ่งข้อปฏิบัตินี้ ควรมีการทำความเข้าใจในตัวผู้สอนให้กระจ่างว่า การประเมินผลที่ดีต้องเป็นการประเมินผลความก้าวหน้าด้วย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสปรับปรุงตนเองในขณะเรียน ดังนั้น ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง การคืนข้อสอบแก่นักเรียนอาจจะไม่ใช่เป็นสิ่งจำเป็นนัก หากอาจารย์ได้มีการเฉลยข้อสอบ หรืออธิบายข้อบกพร่องในการสอบให้ผู้เรียนทราบ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการสอนในมหาวิทยาลัย โดยทั่วไปยังขาดจุดเน้นด้านจิตพิสัย และขาดการเน้นจุดมุ่งหมายของการสอนเพื่อการรู้จักแก้ไขปัญหาเป็น และการประยุกต์ใช้ เพิ่มเติมจากการมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจแต่อย่างเดียว วิธีการสอนที่เน้นแต่การบรรยายในปัจจุบันนั้นน่าจะไม่ค่อยสอดคล้องกับเป้าหมายเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม หากยังยึดการสอนแบบบรรยายเป็นหลัก พบว่าเครื่องมือและวิธีการวัดที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันซึ่งให้ข้อสอบอัตนัยเป็นส่วนใหญ่ก็น่าจะยังคงใช้ได้ดี แต่หากวิธีการสอนเปลี่ยนไป และเป้าหมายของการผลิตบัณฑิตเปลี่ยนไป วิธีการวัดและประเมินผลควรจะเปลี่ยนไปด้วย โดยใช้เครื่องมือที่สามารถวัดความรู้และทักษะความสามารถได้อย่างแท้จริง

อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการใช้ข้อสอบอัตนัย เพราะคิดว่าวัดความสามารถได้กว้างกว่าและลึกกว่า แต่ทว่า อาจารย์ยังรู้สึกว่าการวัดตนเองขาดความรู้ในการใช้เครื่องมือชนิดนี้อย่างลึกซึ้ง ดังจะเห็นได้จากการเสนอแนะให้มีการวิเคราะห์ข้อสอบที่เน้นอัตนัยด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่าอาจารย์ขอให้มีการอบรมวิธีการสร้างและวิเคราะห์ข้อสอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาสัดส่วนของผู้ที่วิเคราะห์ข้อสอบพบว่ามีไม่มากนัก สะท้อนให้เห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ในวิธีการ แต่เห็นความสำคัญของวิธีการนี้ นอกจากนี้ในด้านกระบวนการสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ

นั้น พบว่าไม่ค่อยมีการเก็บข้อสอบมาใช้ใหม่ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะมีการใช้ข้อสอบอัตนัย ซึ่งสร้างได้รวดเร็ว และไม่ยากนัก แต่อีกส่วนหนึ่งเพราะไม่ยากก็ใช้ข้อสอบซ้ำ เนื่องจากกลัวข้อสอบรั่วไปถึงนิสิตรุ่นหลัง ดังนั้น โอกาสที่จะมีการสร้างข้อสอบมาตรฐานขึ้นมาใช้จึงมีน้อย เพราะไม่ได้มีการวิเคราะห์ข้อสอบและจัดเก็บข้อสอบที่มีคุณภาพไว้ใช้

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านเวลา การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพียงภาควิชาละ 1 ท่าน อาจจะทำให้ได้ภาพที่ไม่ชัดเจนในภาควิชาหรือคณะนั้น ๆ การวิจัยครั้งต่อไปควรได้มีการศึกษาในแนวลึกกว่านี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลละเอียดขึ้น โดยควรทำการศึกษาเป็นรายกรณีแต่ละคณะ นอกจากนี้การเก็บข้อมูลในช่วงปลายภาคเรียน และช่วงภาคการศึกษาฤดูร้อน ไม่ค่อยเหมาะสม เพราะอาจารย์มีภารกิจเกี่ยวกับการสอบมาก ทั้งการสอบประจำภาค และการสอบคัดเลือกเข้า ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่สูงมาก สิ่งที่ต้องมีการศึกษาโดยละเอียดต่อไปน่าจะเป็นเรื่องคุณภาพของเครื่องมือที่อาจารย์ใช้ โดยพิจารณาตัวอย่างข้อสอบที่อาจารย์สร้าง แต่ผู้ที่จะวิเคราะห์ข้อมูลนี้ได้ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหาของสาขาวิชานั้น ๆ

อย่างไรก็ตาม การใช้แบบสอบถามและเสริมด้วยการสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้แม้จะได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สูงนัก แต่เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายตามภูมิหลังของอาจารย์ในทุกระดับของตัวแปรที่สำคัญ เช่น ประสบการณ์การสอน ระดับการศึกษาของวิชาที่สอน ตำแหน่งทางวิชาการ ทำให้ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถแทนภาพรวมของมหาวิทยาลัยได้ดี และนำไปสู่ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ก่อนการพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียน ควรพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนานิสิต
2. การพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิตควรเริ่มที่การฝึกอบรมโดยการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) ในเนื้อหาต่อไปนี้
 - 2.1 การเลือกเครื่องมือที่ใช้ที่มีความเหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด หลังจากนั้นจึงเน้นการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยเฉพาะข้อสอบซึ่งยังเป็นเครื่องมือหลักของการวัดผล ข้อสอบที่ต้องเน้นคือ ข้อสอบอัตนัย ทั้งการสร้างและการวิเคราะห์

2.2 ในการวัดภาคปฏิบัติควรมีการเน้นมากกว่าเดิม โดยเฉพาะเครื่องมือที่ใช้วัด ไม่ควรใช้แต่ข้อสอบ หรือ รายงาน แต่ต้องพัฒนาแบบประเมินอื่น ๆ เพื่อใช้ในการประเมินพฤติกรรมผู้เรียนในส่วนที่เป็นการปฏิบัติอย่างแท้จริง โดยแบบประเมินดังกล่าว ต้องมีความชัดเจนถึงเกณฑ์ที่วัด เพื่อให้การวัดเป็นมาตรฐาน เป็นระบบ และมีหลักเกณฑ์มากขึ้น

2.3 ควรมีการกระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการกำหนดจุดมุ่งหมาย ด้านจิตนิสัย และการกำหนดและพัฒนาเครื่องมือวัด

2.4 ควรเน้นการฝึกสร้างข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ การสร้างข้อสอบมาตรฐาน โดยกระตุ้นให้มีการสร้างคลังข้อสอบ

2.5 ควรให้ความสำคัญกับการประเมินผลความก้าวหน้า นอกเหนือจากการประเมินผลสรุปซึ่งต้องกระทำอยู่แล้ว

3. ในแง่ของการบริหาร สำหรับวิชาที่มีการสอนร่วมกันหลายคน ควรมีวิธีการที่จะให้อาจารย์ทุกท่านที่รับผิดชอบได้มีเวลาหารือถึงวิธีการวัด การสร้างเครื่องมือ นอกจากนี้ น่าจะมีการศึกษาต่อไปว่าบทบาทของหัวหน้าภาคต่อการวัดและประเมินผลควรเป็นเช่นใด และการพิจารณากำหนดเวลาการกำหนดวันส่งคะแนน

บรรณานุกรม

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์

วันที่ 4-6 มีนาคม 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

มิถุนายน 2531.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะทันตแพทยศาสตร์

วันที่ 10-11 กันยายน 2531. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

พฤศจิกายน 2531.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะพาณิชยศาสตร์และ

การบัญชี. วันที่ 25-26 มิถุนายน 2531. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

สิงหาคม 2531.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะแพทยศาสตร์

วันที่ 10-12 พฤศจิกายน 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

มกราคม 2533.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะรัฐศาสตร์.

วันที่ 9-10 กรกฎาคม 2531. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

สิงหาคม 2531.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะวิทยาศาสตร์.

วันที่ 28-30 กรกฎาคม 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

กันยายน 2532.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะวิศวกรรมศาสตร์.

วันที่ 30 มิถุนายน - 1 กรกฎาคม 2531. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

สิงหาคม 2531.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะสัตวแพทยศาสตร์.

วันที่ 13-15 มีนาคม 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

พฤษภาคม 2532.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะสัตวแพทยศาสตร์.

(ทั้งคณะ). วันที่ 3-4 มิถุนายน 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

สิงหาคม 2532.

รายงานสรุปการประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน คณะอักษรศาสตร์

วันที่ 11-13 พฤษภาคม 2532. หน่วยพัฒนาคณาจารย์, ฝ่ายวิชาการ.

มิถุนายน 2531.

สุวิมล ว่องวาณิช. การกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

(เอกสารวิเคราะห์ไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่). กองแผนงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

2531.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเภท	2527			2533			2539			2545																	
	ภาคต้น		ภาคปลาย	ภาคต้น		ภาคปลาย	ภาคต้น		ภาคปลาย	ภาคต้น		ภาคปลาย															
	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N															
อักษรศาสตร์	2.53	0.41	221	2.57	0.39	221	2.55	0.37	224	2.36	0.37	224	2.37	0.37	224	2.37	0.37	224	2.59	0.38	224	2.90	0.37	213			
ศิลปกรรมศาสตร์	2.50	0.55	406	2.33	0.44	406	2.45	0.39	404	2.46	0.38	403	2.43	0.39	404	2.52	0.39	404	2.52	0.39	404	2.56	0.39	400	2.61	0.39	399
พาณิชยศาสตร์	2.69	0.50	473	2.71	0.46	477	2.63	0.44	480	2.69	0.43	479	2.62	0.42	480	2.69	0.43	479	2.72	0.42	476	2.73	0.42	438			
พยาบาลศาสตร์	2.31	0.46	263	2.37	0.42	263	2.45	0.39	262	2.52	0.37	262	2.56	0.37	259	2.59	0.36	259	2.64	0.37	252	2.69	0.37	253			
วิศวกรรมศาสตร์	2.54	0.53	243	2.54	0.53	247	2.63	0.47	247	2.65	0.45	242	2.55	0.45	249	2.57	0.44	249	2.71	0.44	242	2.61	0.50	113			
สถาบันพัฒนศึกษาศาสตร์	2.46	0.52	93	2.49	0.43	93	2.54	0.39	94	2.61	0.38	94	2.64	0.37	94	2.64	0.37	94	2.69	0.36	94	2.71	0.36	94			
ดุริยางคศาสตร์	2.71	0.49	334	2.71	0.40	334	2.71	0.40	333	2.75	0.39	332	2.79	0.39	330	2.83	0.40	330	2.89	0.40	322	2.97	0.39	238			
เกษตรศาสตร์	2.09	0.54	136	2.03	0.43	136	2.03	0.51	135	2.37	0.52	136	2.36	0.52	135	2.36	0.52	134	2.38	0.48	134	2.35	0.46	133			
เทคโนโลยีการแพทย์	2.13	0.49	47	2.31	0.39	47	2.43	0.33	47	2.55	0.36	47	2.53	0.34	44	2.53	0.35	44	2.70	0.35	43	2.73	0.35	43			
นิติศาสตร์	2.66	0.46	121	2.51	0.46	121	2.70	0.43	121	2.30	0.41	121	2.79	0.43	121	2.50	0.42	120	2.82	0.42	121	2.84	0.41	113			
สังคมศาสตร์	2.44	0.39	51	2.43	0.39	51	2.43	0.37	51	2.46	0.37	51	2.44	0.42	51	2.45	0.41	59	2.47	0.42	59	2.49	0.43	59			
เศรษฐศาสตร์	2.60	0.58	141	2.57	0.46	141	2.52	0.45	141	2.58	0.44	140	2.59	0.45	141	2.62	0.46	141	2.67	0.45	138	2.56	0.50	91			
ทันตแพทยศาสตร์	2.97	0.52	93	2.93	0.43	93	2.92	0.41	93	2.91	0.41	93	2.83	0.43	93	2.82	0.43	93	2.84	0.41	93	2.84	0.40	93			
อักษรศาสตร์	2.52	0.50	170	2.51	0.45	170	2.50	0.44	170	2.46	0.43	170	2.51	0.40	167	2.53	0.40	167	2.57	0.40	165	2.59	0.42	147			
เภสัชศาสตร์	2.47	0.51	167	2.46	0.42	167	2.50	0.40	169	2.56	0.38	169	2.54	0.41	169	2.53	0.42	165	2.53	0.42	167	2.52	0.43	166			
ศิลปกรรมศาสตร์	2.46	0.52	59	2.56	0.50	59	2.51	0.47	59	2.67	0.45	59	2.74	0.44	59	2.75	0.44	59	2.79	0.45	59	2.77	0.47	59			

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจากภาค คณะสำหรับวันที่ เข้าปี 2528

คณะ	2528						2529						2530					
	ภาคต้น			ภาคปลาย			ภาคต้น			ภาคปลาย			ภาคต้น			ภาคปลาย		
	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N
อักษรศาสตร์	2.38	0.52	221	2.81	0.50	220	2.87	0.43	222	2.85	0.42	221	2.87	0.41	221	2.88	0.40	221
วิศวกรรมศาสตร์	2.18	0.64	444	2.37	0.52	442	2.43	0.45	441	2.47	0.42	440	2.49	0.41	434	2.51	0.42	432
พาณิชย์ศาสตร์	2.77	0.55	494	2.67	0.50	491	2.65	0.48	484	2.69	0.45	481	2.71	0.43	478	2.72	0.44	476
วิทยาศาสตร์	2.74	0.48	259	2.61	0.47	258	2.55	0.45	244	2.59	0.42	243	2.62	0.41	237	2.67	0.43	235
รัฐศาสตร์	2.71	0.60	252	2.67	0.54	251	2.65	0.48	249	2.67	0.46	249	2.71	0.46	249	2.74	0.44	249
สถาปัตยกรรมศาสตร์	2.44	0.55	93	2.47	0.53	92	2.52	0.48	93	2.57	0.40	92	2.63	0.40	92	2.67	0.39	91
ครุศาสตร์	2.67	0.45	345	2.68	0.40	344	2.78	0.37	338	2.80	0.37	338	2.86	0.37	334	2.89	0.37	333
เกษตรศาสตร์	3.23	0.57	140	3.15	0.48	139	3.01	0.50	140	2.93	0.50	140	2.88	0.51	140	2.86	0.50	139
เทคนิคการแพทย์	2.14	0.39	50	2.23	0.33	50	2.35	0.31	46	2.46	0.30	46	2.51	0.31	46	2.56	0.35	46
นิเทศศาสตร์	2.60	0.45	116	2.67	0.39	116	2.75	0.40	116	2.79	0.39	116	2.81	0.37	116	2.81	0.37	116
สัตวแพทยศาสตร์	2.41	0.41	69	2.41	0.37	69	2.38	0.42	69	2.40	0.44	68	2.39	0.43	66	2.34	0.46	66
เศรษฐศาสตร์	2.50	0.60	132	2.44	0.52	131	2.54	0.47	133	2.56	0.48	133	2.61	0.45	133	2.69	0.44	132
ทันตแพทยศาสตร์	2.78	0.49	72	2.72	0.48	72	2.75	0.46	71	2.75	0.45	71	2.75	0.47	70	2.78	0.49	70
นิติศาสตร์	2.61	0.59	165	2.64	0.47	165	2.61	0.41	163	2.59	0.42	163	2.60	0.41	161	2.59	0.40	161
เภสัชศาสตร์	2.58	0.45	165	2.51	0.45	166	2.53	0.41	165	2.59	0.41	165	2.57	0.42	163	2.54	0.43	163
ศิลปกรรมศาสตร์	2.42	0.52	89	2.54	0.42	89	2.59	0.44	87	2.63	0.43	85	2.63	0.44	85	2.60	0.45	84

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนเฉลี่ยคะแนนของนิสิตจำแนกตามคณะสำหรับรุ่นที่เข้าปี 2529

คณะ	2929						2530					
	ภาคต้น			ภาคปลาย			ภาคต้น			ภาคปลาย		
	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N	Mean	SD	N
อักษรศาสตร์	2.91	0.16	238	2.71	0.58	238	2.76	0.49	235	2.74	0.46	232
วิศวกรรมศาสตร์	2.18	0.67	453	2.36	0.56	450	2.48	0.42	436	2.47	0.42	434
พณิชยศาสตร์ฯ	2.67	0.59	474	2.63	0.56	474	2.69	0.47	461	2.71	0.46	458
วิทยาศาสตร์	2.33	0.58	336	2.27	0.62	336	2.42	0.43	297	2.53	0.41	294
รัฐศาสตร์	2.75	0.55	243	2.66	0.55	243	2.65	0.46	239	2.65	0.44	238
สถาปัตยกรรมศาสตร์	2.41	0.53	98	2.44	0.43	97	2.56	0.41	98	2.62	0.42	98
ครุศาสตร์	2.52	0.46	360	2.61	0.42	359	2.69	0.36	351	2.74	0.39	352
เกษตรศาสตร์	3.17	0.57	151	3.05	0.58	151	2.93	0.56	151	2.86	0.56	151
เทคนิควิทยาการเกษตร	2.13	0.53	48	2.15	0.58	48	2.52	0.41	40	2.57	0.46	40
นิเทศศาสตร์	2.59	0.45	125	2.17	0.48	125	2.70	0.45	122	2.76	0.43	122
สิ่งแวดล้อมศาสตร์	2.36	0.34	67	2.24	0.33	67	2.33	0.30	65	2.39	0.32	65
เศรษฐศาสตร์	2.43	0.60	126	2.38	0.57	127	2.39	0.51	124	2.44	0.50	122
ทันตแพทยศาสตร์	2.94	0.46	99	2.77	0.44	99	2.74	0.43	99	2.76	0.42	99
นิติศาสตร์	2.78	0.65	170	2.72	0.58	170	2.64	0.52	165	2.63	0.52	163
เภสัชศาสตร์	2.62	0.48	162	2.65	0.45	162	2.64	0.42	160	2.65	0.42	160
ศิลปกรรมศาสตร์	2.51	0.54	90	2.21	0.52	90	2.49	0.46	81	2.49	0.44	80

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนเฉลี่ยคะแนนของนิสิตจำแนกตามคณะสำหรับรุ่นที่ เข้าปี 2530

คณะ	2530					
	ภาคต้น			ภาคปลาย		
	Mean	SD	N	Mean	SD	N
อักษรศาสตร์	2.95	0.66	235	2.90	0.53	232
วิศวกรรมศาสตร์	2.26	0.69	539	2.39	0.56	527
พาณิชยศาสตร์	2.60	0.62	465	2.65	0.48	460
วิทยาศาสตร์	2.57	0.64	384	2.45	0.60	376
รัฐศาสตร์	2.66	0.70	237	2.64	0.59	231
สถาปัตยกรรมศาสตร์	2.47	0.55	98	2.47	0.52	95
ครุศาสตร์	2.67	0.50	348	2.66	0.42	346
เกษตรศาสตร์	3.06	0.56	152	3.01	0.56	152
เทคนิคการแพทย์	2.55	0.50	59	2.36	0.36	58
นิติศาสตร์	2.55	0.41	130	2.54	0.36	129
สัตวแพทยศาสตร์	2.61	0.50	64	2.44	0.52	64
เศรษฐศาสตร์	2.59	0.63	127	2.66	0.55	124
ทันตแพทยศาสตร์	3.11	0.42	104	3.00	0.44	104
นิติศาสตร์	2.68	0.78	177	2.68	0.51	170
เภสัชศาสตร์	2.57	0.52	186	2.56	0.48	185
ศิลปกรรมศาสตร์	2.52	0.54	92	2.42	0.45	91

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายวิชาการ สำนักงานอธิการบดี โทร. 2150871-3 ต่อ 3216

ที่ ทม 0317/108

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2533

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน คณาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับการประเมินผลการเรียนของนิสิต โดยมองเห็นว่าคุณภาพของนิสิตขึ้นอยู่กับคุณภาพการเรียนการสอน ซึ่งส่วนหนึ่งครอบคลุมถึงการประเมินผลการเรียนด้วย อาจารย์ที่ทำการประเมินต้องมีความรู้ความเข้าใจด้านการประเมินผลพอสมควร เพื่อให้ผลการประเมินมีความถูกต้องน่าเชื่อถือ ในการนี้ มหาวิทยาลัยจึงริเริ่มที่จะให้มีโครงการฝึกอบรมอาจารย์ให้มีความรู้ในด้านนี้ ในช่วงเริ่มแรกนี้ จึงมีความจำเป็นต้องหากลุ่มอาจารย์ที่มีความสนใจในการประเมินการเรียน เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญต่อไปในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน ให้กับเพื่อนอาจารย์ผู้อื่นต่อไป แบบสอบถามที่แนบมานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจผู้มีความสนใจที่จะเข้าฝึกอบรมในเรื่องนี้ ขอความกรุณาจากอาจารย์ช่วยสละเวลาอันมีค่าของท่านตอบแบบสำรวจนี้ แล้วส่งคืนตามที่อยู่ที่ได้รับไว้ข้างล่างภายในวันศุกร์ที่ 9 มีนาคม 2533

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความร่วมมือด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ประกอบ ๑๒๖

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกอบ สุปรัดน์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

แบบสำรวจความสนใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต

1. ชื่อ-สกุล.....
2. ตำแหน่งทางวิชาการ

☐ อาจารย์	☐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
☐ รองศาสตราจารย์	☐ ศาสตราจารย์
3. สังกัดมาศึษา..... คณะ.....
4. ประสบการณ์ในการสอน..... ปี (โดยประมาณ)
5. ลักษณะของวิชาที่สอน

☐ บรรยาย	☐ ปฏิบัติการ	☐ ทั้งบรรยายและปฏิบัติการ
---------------------------------	-------------------------------------	--
6. เครื่องมือที่ท่านใช้ในการประเมินผล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ทดสอบด้วยแบบสอบข้อเขียน
☐ ทดสอบภาคปฏิบัติ
☐ นิจารณาจากการทำงาน/รายงาน/งานที่มอบหมายให้ทำ
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
7. ลักษณะของวิธีการประเมินผลที่ท่านปฏิบัติอยู่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - 7.1 ถ้าเป็นวิชาที่สอนคนเดียว

☐ ผู้สอนสร้างข้อสอบเอง
☐ ผู้สอนใช้ข้อสอบมาตรฐาน
☐ การตัดเกรดเป็นแบบอิงกลุ่ม
☐ การตัดเกรดเป็นแบบอิง เกณฑ์ของผู้สอน
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....
 - 7.2 ถ้าเป็นวิชาเดียวกันแต่มีหลายกลุ่ม (Section) อาจารย์แต่ละคนรับผิดชอบสอนเป็นกลุ่ม ๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ใช้ข้อสอบร่วมกัน ตัดเกรดรวมกัน
☐ ใช้ข้อสอบร่วมกัน แต่ผู้สอนแต่ละท่านตัดเกรดแยกตามกลุ่มของตนเอง
☐ ต่างคนต่างประเมินนิสิตกลุ่มของตนเอง ด้วยวิธีการของตนเอง
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
 - 7.3 ถ้าเป็นวิชาเดียวกัน มีผู้สอนร่วมกันหลายคน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ผู้สอนร่วมกันออกข้อสอบ
☐ ผู้สอนหารือร่วมกันเกี่ยวกับการตัดเกรด
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
8. ท่านมีความสนใจจะศึกษา/เพิ่มพูนความรู้ด้านการประเมินผลการเรียนของนิสิตหรือไม่

☐ สนใจ	☐ ไม่สนใจ
-------------------------------	----------------------------------
9. หากมหาวิทยาลัยจะจัดประชุมเชิงปฏิบัติการในเรื่องเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน ท่านสนใจจะเข้าร่วมหรือไม่

☐ สนใจ	☐ ไม่สนใจ
-------------------------------	----------------------------------
10. หากมหาวิทยาลัยคาดหวังให้ท่านนำความรู้ที่ท่านมีเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนไปถ่ายทอดต่อ โดยให้ท่านช่วยเป็นวิทยากรในการฝึกอบรมแก่ผู้อื่นต่อไป ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

☐ ไม่ต้องการเป็นวิทยากร
☐ ยินดีเป็นวิทยากรให้ ถ้าทำได้
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

11. มหาวิทยาลัยจะจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ โดยได้รับความร่วมมือจากวิทยากรของมหาวิทยาลัย
เคมบริดจ์ ประมาณเดือน พฤษภาคม 2533 นี้ เรื่อง Problem Solving Approaches
to the Teaching and Testing of Science โดยจะจัดในกรุงเทพมหานครและ
ต่างจังหวัด นานประมาณ 10 วัน ท่านสนใจจะเข้าร่วมหรือไม่

- ไม่สนใจ เพราะ.....
- สนใจ และสามารถเข้าร่วมได้
- สนใจแต่ไม่สามารถเข้าร่วมได้ เพราะ.....
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

12. หากมหาวิทยาลัยต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลการเรียนที่ท่านปฏิบัติอยู่
ท่านสะดวกที่จะให้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบใด

- อนุญาตให้สัมภาษณ์ได้ วันเวลาที่สะดวก.....
- ตอบแบบสอบถามที่ส่งมาให้
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

13. จากประสบการณ์ของท่าน เมื่ออาจารย์ท่านใดที่มีความสนใจและมีความรู้ในเรื่องการ
ประเมินผลการเรียน (ระบุได้มากกว่า 1 ชื่อ)

1. ชื่อ.....ภาควิชา.....คณะ.....
2. ชื่อ.....ภาควิชา.....คณะ.....
3. ชื่อ.....ภาควิชา.....คณะ.....

14. ท่านมีข้อเสนอแนะประการใดเกี่ยวกับเนื้อหาที่ควรบรรจุในการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ
เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน

.....

.....

.....

.....

ส่งคืนภายในวันศุกร์ที่ 9 มีนาคม 2533

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
(กรุณานำ 4 แล้วส่งไปรษณีย์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาจารย์ ดร. สุวัฒน์ ร่องวาณิช
ภาควิชาวิจัยการศึกษา
คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายวิชาการ สังกัดงานอธิการบดี โทร. 2150871 ต่อ 3210,3218

ที่ ทม 0317/ 231

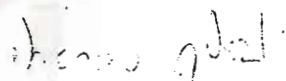
23 เมษายน 2533

เรื่อง ขอกวามร่วมมือในการให้สัมภาระ

เรียน ท่านอาจารย์ที่เคารพ

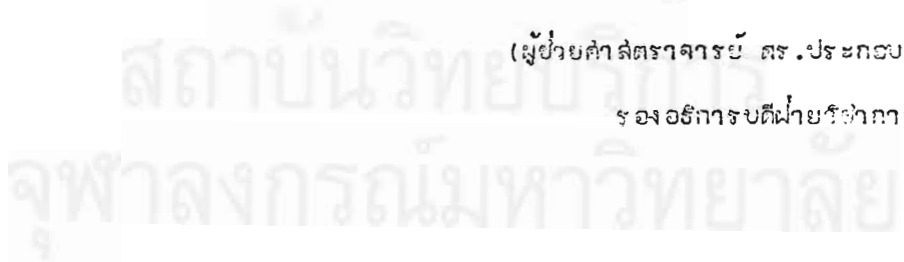
ด้วยฝ่ายวิชาการมหาวิทยาลัย ได้รับความร่วมมือจากอาจารย์ ดร. สุวัฒน์
ว่องวานิช คณะครูค้ำสตร์ ทำการศึกษา เรื่องการสำรวจสภาพทางจิตและประ เหมนผลการ เรียน
ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในกรณีนี้สิ่งใดขอความร่วมมือจากท่านโดยการ เปิดโอกาสให้
นิสิตระดับปริญญาโทภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครู ค้ำสตร์ ทำการสัมภาษณ์รวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับ
รายละเอียดในแนว ดิक्तำนการวัดและประ เหมนผลที่ท่านปฏิบัติอยู่

จึงเรียนมา เพื่อโปรดให้ความร่วมมือด้วย จักขอขอบคุณ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประสงบ สุปรัดันธ์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

ผู้สัมภาษณ์.....วันที่.....เดือน.....2533

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพการประเมินผลการเรียนนิสิต

1. ชื่อ.....
 2. ภาควิชา.....คณะ.....
 3. ประสบการณ์การสอน.....ปี
 4. วิชาที่สอน

4.1 วิชา.....

ระดับปริญญา ตรี โท เอก

ลักษณะวิชา บรรยาย ปฏิบัติการ

ผู้สอน สอนคนเดียว สอนร่วมกันหลายคน

จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....

วิธีการสอนเป็นแบบ

- บรรยาย แก้ปัญหา (Problem Based Learning)
สัมมนา ปฏิบัติการ ท้องที่ ภาคสนาม
Case Study สอนข้างเตียง (แพทย์)
แบ่งกลุ่มย่อย Simulation
อื่น ๆ.....

4.2 วิชา.....

ระดับปริญญา ตรี โท เอก

ลักษณะวิชา บรรยาย ปฏิบัติการ

ผู้สอน สอนคนเดียว สอนร่วมกันหลายคน

จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....

วิธีการสอนเป็นแบบ

- บรรยาย แก้ปัญหา (Problem Based Learning)
สัมมนา ปฏิบัติการ ท้องที่ ภาคสนาม
Case Study สอนข้างเตียง (แพทย์)
แบ่งกลุ่มย่อย Simulation
อื่น ๆ.....

4.3 วิชา.....

ระดับปริญญา ตรี โท เอก

ลักษณะวิชา บรรยาย ปฏิบัติการ

ผู้สอน สอนคนเดียว สอนร่วมกันหลายคน

จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....

วิธีการสอนเป็นแบบ

- บรรยาย แก้ปัญหา (Problem Based Learning)
สัมมนา ปฏิบัติการ ท้องที่ ภาคสนาม
Case Study สอนข้างเตียง (แพทย์)
แบ่งกลุ่มย่อย Simulation
อื่น ๆ.....

วิชาที่กล่าวถึงในการสัมภาษณ์ครั้งนี้.....

วิชานี้เน้นให้ความรู้ เนื้อหาทางทฤษฎี การปฏิบัติ

วิธีสอนเป็นแบบ.....

5. การประเมินผลการเรียนที่วัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน

5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนมีอะไรบ้าง

☐ ข้อสอบข้อเขียน	☐ สอบปากเปล่า
☐ รายงาน/การบ้าน	☐ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
☐ แบบสังเกต	☐ ข้อสอบภาคปฏิบัติ
☐ แบบสอบถาม	☐ แบบทดสอบการปฏิบัติการ (Lab.)
☐ เวลาการเข้าเรียน	
☐ อื่น ๆ	

5.2 ถ้าใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือ ข้อสอบที่ใช้ส่วนใหญ่มีลักษณะอย่างไร

☐ ปรนัย	☐ อัตนัย
☐ ข้อสอบที่ใช้สร้างเอง	☐ ผู้สอนพัฒนาข้อสอบจนคิดว่าได้มาตรฐาน
-

5.3 ข้อสอบปรนัยที่ใช้ ส่วนใหญ่รูปแบบเป็นอย่างไร

☐ แบบเลือกตอบ	☐ แบบถูกผิด
☐ แบบจับคู่	☐ แบบเติมคำ
☐ อื่น ๆ	

5.4 ท่านมีการใช้เครื่องมืออื่น ๆ ในการวัดผลอีกหรือไม่ คืออะไร

6. การประเมินผลการเรียนเกี่ยวกับภาคปฏิบัติ

6.1 การทดสอบภาคปฏิบัติ จุดเน้นอยู่ที่ใด

☐ ความถูกต้องของกระบวนการปฏิบัติ
☐ คุณภาพของผลงาน
☐ ทั้งความถูกต้องของกระบวนการและคุณภาพของผลงาน
-

6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

☐ แบบสังเกต	☐ ข้อสอบข้อเขียน
☐ แบบบันทึกกิจกรรม	☐ ไม่ได้ใช้ ใช้ความรู้สึกส่วนตัว
☐ แบบตรวจสอบรายการ (Check List)	
☐ อื่น ๆ	

6.3 ในการใช้แบบประเมิน/แบบสังเกต ใครเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การประเมิน

☐ ผู้สอน	☐ อาจารย์ในภาควิชา
☐ อื่น ๆ	

6.4 ในการทดสอบภาคปฏิบัติ ท่านมีวิธีการอย่างไร

☐ ให้นิสิตปฏิบัติให้ดูเฉพาะตอนสอบ
☐ สังเกตการปฏิบัติของนิสิตลงยาเสมอ แล้วบันทึกพฤติกรรม
☐ ให้นิสิตเขียนรายงานเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติ
☐ อื่น ๆ

6.5 วิชาที่มีการปฏิบัติการที่ใด

☐ ห้อง Lab.	☐ ภาคสนาม	☐ ข้างเตียงผู้ป่วย
☐ ห้องเรียน	☐ อื่น ๆ	

ท่านมีวิธีการประเมินผลภาคปฏิบัติใน ๑ อย่างไร

.....
.....
.....

7. ในกรณีที่ท่านใช้วิธีการสอนแบบอื่น ที่ไม่ใช่แบบบรรยาย เช่น แบบแก้ปัญหา แบบสร้างสถานการณ์ แบบ Case Study แบบสัมมนา ท่านมีวิธีการวัดและประเมินผลอย่างไร

.....
.....
.....

8. ในวิชาที่ท่านสอน มีการวัดจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านจิตนั้ด้วยหรือไม่

- มี ไม่มี

8.1 ถ้ามี ท่านมีวิธีการวัดอย่างไร

- ใช้เครื่องมือวัด ใช้ความรู้สึกส่วนตัว

.....

8.2 เครื่องมือที่ใช้คืออะไร

- แบบวัดทัศนคติต่อการเรียน แบบประเมินตนเอง
- แบบวัดบุคลิกภาพ แบบวัดความสนใจ
- แบบสัมภาษณ์
- อื่น ๆ.....

9. การตัดเกรด อังกฤษ อังกฤษ

9.1 กรณีที่เป็นการตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม ท่านตัดเกรดอย่างไร

- แปลงคะแนนดิบ เป็นคะแนนที่ก่อน
- ตัดการกระจายของคะแนน แล้วตัดสินโดยใช้ความคิดเห็นส่วนตัว
- ตัดตามโควต้าของจำนวนคนที่ควรจะได้ในแต่ละระดับคะแนน

(อธิบาย)
.....
.....

9.2 ในกรณีตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ เกณฑ์ที่ใช้กำหนดอย่างไร

- ตั้งเกณฑ์ก่อนสอบ แล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์
- ตั้งเกณฑ์ก่อนสอบ แต่เปลี่ยนแปลงได้ ตามผลการสอบประกอบ

(อธิบาย)
.....
.....

10. ท่านได้ดำเนินการอย่างไรในการสร้างและวิเคราะห์ข้อสอบ (เขียนเลขกำกับเรียงตามลำดับก่อนหลัง)

- ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา
- เลือกรูปแบบข้อสอบ เขียนข้อสอบ
- วิเคราะห์ข้อสอบ ก่อน / หลังการใช้ข้อสอบ เก็บข้อสอบที่มีคุณภาพไว้ใช้ต่อไป
- สร้างไปเรื่อย ๆ จนครบจำนวน ข้อที่ต้องการ
- อื่น ๆ

.....
.....
.....

11. ท่านตรวจสอบข้อสอบอัตนัยอย่างไร

- อ่านคำตอบคร่าว ๆ ของทุกคนก่อน ยังไม่ให้คะแนนทันที
- ตรวจสอบให้เสร็จเป็นล้น ๆ (ทุกข้อ)
- ตรวจสอบเสร็จเป็นข้อ ๆ จากทุกคน
- ตรวจสอบเสร็จแล้วกลับมาตรวจซ้ำใหม่
- ใช้ผู้ตรวจหลายคนแล้วเอาคะแนนมาเฉลี่ย
- อื่น ๆ

12. ท่านรายงานผลการสอบให้บัณฑิตทราบหรือไม่ หลังจากตรวจสอบเสร็จ

- รายงาน ไม่รายงาน

13. ถ้าท่านรายงานคะแนนให้บัณฑิตทราบ ท่านดำเนินการอย่างไร

- ไม่บอกคะแนน บอกเกรดขั้นสุดท้ายเลย
- บอกคะแนนที่ได้และคืนข้อสอบให้บัณฑิตตรวจสอบ และศึกษาจุดบกพร่องของตนเอง
- บอกแต่คะแนน แต่ไม่คืนข้อสอบให้ดู
-
-

14. ข้อสอบที่ใช้ในสัปดาห์สำหรับวิชาเดียวกัน มีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

- ไม่เปลี่ยนแปลงจากเดิม
- เปลี่ยนแปลงจากเดิม โดยให้ข้อสอบเก่าประมาณ.....%
- ออกใหม่ทุกครั้ง
-
-

15. ในวิชาเดียวกัน ถ้ามีนิสิตที่เรียนทั้งปริญญาตรีและปริญญาโท/เอก ท่านใช้เกณฑ์ในการตัดเกรดเหมือนกันหรือไม่

- ใช้เกณฑ์มาตรฐานเดียวกัน
- เกณฑ์สำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี
-
-

16. ส่วนใหญ่ท่านทำการทดสอบนิสิตกี่ครั้ง ในหนึ่งภาคเรียน

- 1 ครั้ง ในตอนกลางภาคหรือปลายภาค
- 2 ครั้ง ในตอนกลางภาคและปลายภาค
- ทุกเดือน
- ทุกสัปดาห์
- ไม่แน่นอน เก็บคะแนนไปเรื่อย ๆ

17. ท่านบอกวันสอบให้บัณฑิตทราบล่วงหน้าก่อนสอบหรือไม่

- บอก ไม่บอก บางครั้งบอก บางครั้งไม่บอก

18. ท่านเคยวิเคราะห์ข้อสอบหรือไม่

- เคย ไม่เคย

ถ้าเคย มีวิธีการอย่างไร

.....

.....

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ.....ฝ่ายวิชาการ, ส่วนงานอธิการบดี โทร. 2150871-3 ต่อ 3218, 3223.....

ที่ ขม. 0317/ 336..... วันที่ 13 พฤษภาคม 2533.....

เรื่อง..... ขอน้อมเกล.....

เรียน หัวหน้าภาควิชา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสำรวจข้อมูล

ตามที่ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และภาควิชาวิจัยการศึกษาระดับศาสตร
ให้ทำการสำรวจสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต โดยมีอาจารย์ ดร. สุวิมล รื่องวณิช
เป็นผู้ดำเนินการวิจัย และให้ดำเนินการเก็บข้อมูลมาตั้งแต่เดือนมีนาคม เป็นต้นมาแล้วนั้น ปรากฏว่ายังมี
ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งที่ยังจำเป็นต้องขอความร่วมมือจากท่าน เพื่อให้ผลการวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ข้อมูลที่
ต้องการดังกล่าว ได้แก่ รายชื่ออาจารย์ในภาควิชาของท่านที่มีความสนใจหรือมีความรู้ความสามารถด้าน
การวัดและประเมินผลการเรียนของนิสิต ในกรณีนี้จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านช่วยกรอกข้อมูลในแบบฟอร์ม
ที่แนบมาและส่งกลับคืน ภายในวันที่ 4 มิถุนายน 2533

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประกอบ สุปรัดน์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

ภาควิชา.....คณะ.....

รายชื่ออาจารย์ในภาควิชาที่มีความสนใจ/ความรู้ความสามารถด้านการวัดและประเมินผล
การเขียนของนิสิต

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....
- 10.....

ชื่อผู้ให้ข้อมูล

ตำแหน่ง หัวหน้าภาควิชา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2533

กรุณาพิมพ์แบบสำรวจ แล้วส่งไปรษณีย์มาวิทยาลัยตามที่อยู่ด้านล่าง
ภายในวันที่ 4 มิถุนายน 2533

ขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณา ให้ข้อมูล เป็นอย่างยิ่ง

ไปรษณีย์มหาวิทยาลัย

กฤษณาง	
อาจารย์ ดร. สุวิมล ว่องวานิช	
ภาควิชาวิจัยการศึกษา	
คณะครุศาสตร์	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย